

Chuyện Tình Vượt Thời Gian

Contents

Chuyện Tình Vượt Thời Gian	1
1. Chương 1: Sai Dịch Đại Nhân Từ Trên Trời Rơi Xuống	1
2. Chương 2: Ngôi Trường “sản Sinh Toàn Mỹ Nhân”	14
3. Chương 3: “chiêu Bài” Hội Trưởng Đại Nhân	25
4. Chương 4: Sai Dịch Đại Nhân Ứng Tuyển Huấn Luyện Viên Võ Thuật	38
5. Chương 5: Thỏa Thuận Bất Bình Đẳng Với Hội Trưởng Đại Nhân	50
6. Chương 6: Bí Mật Của Hội Trưởng Đại Nhân	62
7. Chương 7: Cuộc Thi Đấu Võ Thuật Giữa Các Trường Trung Học Toàn Thành Phố	78
8. Chương 8: Thân Phận Của Sai Dịch Đại Nhân Bị Bại Lộ	89
9. Chương 9: Cảnh Cửa Xuyên Thời Gian Hé Mở	99
10. Chương 10: Sai Dịch Đại Nhân Quay Trở Về Thế Giới Của Mình	106

Chuyện Tình Vượt Thời Gian

Giới thiệu

Bạn đang đọc truyện Chuyện tình vượt thời gian của tác giả Dục Hồng Y trên website đọc truyện on

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-tinh-vuot-thoi-gian>

1. Chương 1: Sai Dịch Đại Nhân Từ Trên Trời Rơi Xuống

“Chào em! Em có phải là học sinh mới của trường này không? Anh học khóa trên...” Hàng mi cong cong, chiếc mũi cao, đôi môi bóng và cả đôi mắt sâu thẳm nữa chứ! Ô quả là một anh chàng đẹp trai! Khuôn mặt đẹp ấy cứ thế xuất hiện sống động trước mắt tôi!

Nước miếng tuôn ra!

Tiếng đồn trường Trung học phổ thông Phác Thiện là nơi sản sinh ra những anh chàng đẹp trai, quả không

sai. Thật không uống công tôi chín năm dùi mài kinh sử, sống chết phải thi bằng được vào ngôi trường trung học danh tiếng khắp thành phố này.

Lòng tôi ngập tràn hưng phấn, nhưng nét mặt vẫn vờ như không có gì xảy ra và đáp lại bằng một nụ cười khiêm tốn: “Vâng ạ. Em là Lâm Tiểu Ngư! Mong anh giúp đỡ.”

Khi tôi đưa bàn tay ngọc ngà của mình về phía trước, từ từ ngẩng cao đầu, bỗng giật mình vì khuôn mặt đang cau có vì giận dữ của mẹ.

“Lâm Tiểu Ngư, con quay về đây ngay ẹ...”

“Két...” Một tiếng phanh xe gấp lôi tôi ra khỏi cơn ác mộng. Ôn trời!

Ác mộng, chắc chắn là một cơn ác mộng! Công lực của mẹ thật thâm hậu. Ở cách xa như vậy mà vẫn có thể giơ nanh vuốt đến tận chỗ mình. Tôi đưa tay lau những giọt mồ hôi lạnh toát, ngẩng đầu nhìn xung quanh. Bên ngoài cửa xe, đèn đường đã thấp sáng choang, nhưng bên trong từng nhóm người đang gục đầu ngủ gật. Một anh chàng không biết vừa mơ thấy gì mà trên khóe miệng vẫn còn vương n

Oái oái oái... Trời ơi, liệu khi này bộ dạng của mình có như thế này không nhỉ? Tôi vội vàng vén ống tay áo, ra sức lau khóe miệng!

Tiếng cô bán vé chẳng khác nào tiếng sư tử gầm lên trong xe: “Đến trường Trung học phổ thông Phác Thiện rồi. Mời ra cửa sau xuống xe.”

Đến khi cửa xe chuẩn bị đóng lại, tôi với như người vừa tỉnh cơn mơ, vội vàng hét lên: “Đợi một chút, cháu muốn xuống xe.”

Tôi vợ vội túi xách, lao như tên bắn mà vẫn nghe thấy tiếng lầm bầm của cô bán vé phía sau.

Vừa xuống xe, hiện ra trước mắt tôi là cổng trường với hai màu đỏ đen làm bằng đá hoa viên vững chắc. Bốn trụ cột thiết kế theo kiểu hoa văn giả cổ, đỡ một khối kiến trúc khổng lồ, chính diện đề rõ bảy chữ “Trường Trung học phổ thông Phác Thiện”.

Trời đã bắt đầu tối. Phía trên cổng trường có treo đèn nháy bảy màu, ánh đèn lung linh như ánh sao đêm, thấp sáng cả một không gian tăm tối. Khung cảnh ấy giống như một cô gái đeo mạng che mặt, rực rỡ sắc màu nhưng vẫn ẩn chứa một sự thần bí khó tả.

Quả không hổ danh là trường Trung học phổ thông Phác Thiện, giống hệt như cung điện, so với ngôi trường cấp hai Minh Tuyên mà tôi đã học, quả thực là tráng lệ hơn rất nhiều. Không nén được cảm xúc, tôi thốt lên một từ cảm thán phát tận đáy lòng mình.

“Ha ha, trường Trung học phổ thông Phác Thiện, cuối cùng thì ta cũng đã đến!”

Trường Trung học phổ thông Phác Thiện là trường cấp ba tốt nhất tại thành phố này, bởi đứng sau nó là sự hậu thuẫn của một tập đoàn tài chính hùng hậu, cơ sở hạ tầng của trường luôn thuộc hạng nhất cùng với một đội ngũ giáo viên giỏi, giàu kinh nghiệm. Mỗi năm, tỉ lệ đỗ đại học của trường từ chín trăm phần trăm trở lên. Đây là ngôi trường trong mơ của không biết bao nhiêu người, nhưng để thi đỗ vào trường, ngoài khả năng xuất chúng, người dự thi cũng cần có một vận may lớn.

Và tôi chính là người may mắn nhất trong số đó!

Có trời mới biết việc tôi thi đỗ vào trường Phác Thiện lần này đã làm lác mắt bao nhiêu người. Mặc dù rất thông minh, nhưng tôi luôn lo là với việc học tập. Có lẽ đúng là trời đất thần tiên đã phù hộ cho tôi chăng? Tất nhiên, trong đó còn có cả công lao gào thét thúc giục của mẹ nữa.

Nghĩ đến mẹ, tôi bỗng run bắn người, trong lòng lại cảm thấy hậm hực. Ôi, bà mẹ keo kiệt! Thật không ngờ, ngoài tiền học phí, mẹ chỉ cho tôi đúng năm trăm tám mươi một tệ. Tám mươi một tệ là tiền đi đường, một trăm tệ để mua sắm thêm đồ dùng hằng ngày và bốn trăm tệ còn lại là tiền sinh hoạt trong tháng đầu tiên, không thêm không bớt một đồng.

Ôi, mặc dù lúc rời nhà đi, tâm trạng lưu luyến, mũi không khỏi cay cay, vậy mà vừa nghĩ đến mẹ đối xử với mình như vậy, trong lòng tôi lại trào lên cảm giác bức tức.

Thời buổi này đầy rẫy những nguy hiểm, không có tiền sẽ không có cảm giác an toàn! Sao mẹ lại có thể đối xử với mình như vậy chứ?

Tôi lơ mơ nhìn thấy vận mệnh nghèo khó sẽ đeo bám lấy mình trong suốt những năm học trung học phổ thông! Muốn khóc mà không có nước mắt. Tuy nhiên, dù sao cũng đã đến được đây rồi, trời cũng đã tối, hãy cứ đi đăng ký và tìm phòng ngủ đã rồi tính tiếp.

Tôi bước trên con đường nhỏ, hai bên đường đèn thấp sáng choang, cảm giác con đường này không phải là con đường nhỏ trong khuôn viên trường học mà là đại lộ Tỉnh Quang, mọi u uất lúc trước trong tôi bỗng chốc tan biến.

Nếu như... giống trong tiểu thuyết, đây sẽ là lúc xuất hiện một anh chàng khôi ngô tuấn tú học khóa trên thì tuyệt biết mấy! Dọc đường đi tôi lại bắt đầu hoang tưởng, sắp đến cuối đại lộ Tỉnh Quang rồi mà vẫn chưa gặp một bóng người. Có lẽ vì chưa chính thức nhập học nên xung quanh trường, không gian vẫn còn yên tĩnh.

Từ lâu đã nghe nói các anh chàng đẹp trai trong trường Phác Thiện nhiều không đếm xuể. Đến trường này vừa học vừa trải nghiệm một tình yêu mùi mẫn, suy cho cùng đó cũng chính là động lực thúc đẩy tôi phấn đấu học hành. Bây giờ giấc mơ ấy đã tan như bong bóng xà phòng, khiến tôi không khỏi cảm thấy thất vọng. Nhưng dù sao cũng đã muộn quá rồi, có thể ngày mai sẽ gặp chẳng. Tôi vỗ nhẹ lên ngực, tự an ủi bản thân

Ồ, trường học quá rộng thực ra cũng không phải là một điều tốt, đặc biệt là kiểu trường học rộng như mê cung như ngôi trường Trung học phổ thông Phác Thiện này chẳng hạn!

Mặc dù tôi là một thiếu nữ vừa xinh đẹp, đáng yêu lại vừa thông minh, nhanh nhẹn, nhưng để tìm được phòng tiếp đón học sinh mới một cách chính xác và nhanh chóng thì một học sinh xuất sắc có tiếng ở trường Trung học cơ sở Minh Tuyên như tôi thực sự vẫn gặp không ít khó khăn.

Tuy nhiên, việc này chẳng thể trách bản thân mình được, muốn trách thì phải trách vị kiến trúc sư ngày trước đã thiết kế ngôi trường này, xây trường học, việc gì phải xây lòng vòng nhiều lối đi đến thế.

Tiếp tục đi qua một cái ngõ nhỏ, đột nhiên tôi phát hiện phía trước là một không gian rộng mở.

Oa! Đó là gì vậy, sao lại có một đài phun nước lớn thế này ở đây? Mỗi trụ nước trong đài đều rất to, đây thực ra là trường học hay là công viên quốc tế vậy? Có đến chín trụ nước, giống như chín con rồng bạc trong tư thế bay lượn, đang lác lác trên quảng trường trung tâm của khuôn viên trường học. Thật hoành tráng, Lâm Tiểu Ngư tôi lớn thế này rồi nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy một đài phun nước hoành tráng như thế.

Phải mất mười phút tôi mới đi qua được cái đài phun nước đó, trước mắt là một con đường rộng đến mười mét. Hai bên đường những cây ngô đồng cao vừa tầm, mỗi thân cây đều to chừng hơn một vòng tay của tôi.

Ngôi trường này quả là khiến người ta phải ngưỡng mộ! Tôi không giấu được cảm xúc, thốt lên khen ngợi. Nhưng hồi ời, tôi lại lạc đường rồi!

Đau đầu, đau đầu quá... đây là ngôi trường quỷ quái gì vậy? Sao đi mãi, đi mãi mà vẫn gặp cái đài phun nước này?

Kìa, trong vườn hoa phía trước hình như có người, tôi phải tới hỏi đường mới được.

Tôi vội vã bước thật nhanh về vườn hoa phía trước. Đợi một chút, xin lỗi...

“Ồi ời ời...” Ai đang khóc thế nhỉ? Tiếng khóc thật thê lương và ai oán, tôi nghe mà nổi gai ốc.

Lẽ nào là ma nữ xuất hiện trong ngôi trường này?

Ý nghĩ ấy chợt lóe lên, trong đầu tôi đột nhiên xuất hiện những cảnh tượng khủng khiếp như trong phim kinh dị. Nghĩ đến đây, người tôi run rẩy bầy. Ngẩng đầu lên nhìn bầu trời tối đen, chỉ có ánh trăng lạnh lẽo, ngay cả đám cây cỏ trong công viên cũng đang bao phủ một cảm giác bí hiểm khác thường.

Không thể nào... Lẽ nào Lâm Tiểu Ngư tôi anh minh một đời lại phải sớm bỏ mạng khi tuổi còn xanh, ngay trong đầu tiên đến đăng ký học tại trường Trung học phổ thông Phác Thiện – chết dưới móng vuốt của hồn ma nữ bí ai này? Ôi ôi ôi! Như thế chẳng phải tôi còn thê thảm hơn cô ta sao!

“Anh phải đi đây, anh vẫn còn việc phải làm.” Đúng lúc hai chân tôi đang nhũn ra vì sợ hãi và tuyệt vọng thì từ trong bụi hoa, một giọng nam bỗng vang lên. Tiếng nói ấy mặc dù rất dễ nghe, rất có sức hút, nhưng lại trầm và lạnh lùng, chẳng khác gì băng tuyết. Hơ hơ, chẳng trách khi này mình cảm thấy lạnh hết sống lưng!

“Hội trưởng!” Đáp lại lời người con trai đó là một giọng nữ dù đang nghẹn ngào, nhưng vẫn điệu đến mức có thể vắt được ra nước: “Lẽ nào... lẽ nào anh thực sự không có một chút cảm tình với em?”

Ha ha ha, hóa ra là họ đang diễn kịch yêu đương. Nhưng xem ra cô gái kia không được may mắn cho lắm, nên đã bị cự tuyệt.

Tôi nhẹ nhàng vén mấy chiếc lá cây sang một bên để nhìn trộm, chỉ nhìn thấy một nam sinh dáng người cao lớn đang quay lưng lại phía tôi. Nhìn qua cũng thấy, anh ta ít cũng phải cao hơn mét tám. Chiếc áo trắng bó sát người càng góp phần khoe cơ thể hoàn mỹ, mái tóc đen mềm bay nhẹ theo gió mới thanh lịch nho nhã làm sao. Oa, nhìn từ đằng sau đã thấy đẹp trai rồi!

Cô nữ sinh kia đang quay mặt lại phía tôi. Mặc dù thấp hơn chàng trai một cái đầu nhưng đó là một cô gái rất xinh, xinh đến mức khiến tôi cảm thấy tự ti khi nghĩ đến mình – mái tóc dài gọn sóng, đôi mắt to và sáng khiến ai nhìn vào cũng phải ghen tị

Xinh đẹp, lông mi dài, sống mũi cao, nước da trắng hồng, đôi môi mỏng màu hồng phấn – vậy mà giờ đây, trên khuôn mặt xinh xắn ấy giàn giụa nước mắt, chẳng khác nào hoa nhài gặp mưa, tôi nhìn mà thấy lòng xót xa!

“Đúng vậy, một chút ấn tượng tốt cũng không có.” Chàng trai không một chút động lòng, giọng điệu khô khốc không cảm xúc: “Trường học quy định, học sinh không được phép yêu đương khi đang trong khóa học, vì thế, anh hi vọng sau này, chuyện như thế này sẽ không xảy ra nữa.”

“Hội trưởng, anh ghét em đến thế sao? Không ngờ anh lại có thể đem quy định của trường ra để ép em...” Cảm giác tuyệt vọng không thể che giấu lộ ra trên khuôn mặt cô gái, vừa nói, cô vừa ôm mặt khóc.

“Xin em tránh ra!” Chàng trai vẫn giữ giọng nói lạnh lùng.

Cô gái không hề có ý định tránh đường, tiếp tục tiến lên phía trước, giữ chặt đôi vai của người con trai, vừa khóc vừa nói: “Hội trưởng, anh đừng đối xử với em như vậy có được không? Từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, em đã nhận ra rằng, trong cuộc đời em không thể không có anh!”

“Ninh Tuyết, xin em hãy tự trọng.” Không một chút nể tình, chàng trai gạt tay cô gái ra, mặc dù cái gạt tay rất nhẹ, song cũng đủ để khiến cô gái loạng choạng, ngã xuống đất, đau khổ nhìn theo bóng dáng anh chàng.

Đáng chết... là một đấng mày râu, không ngờ hắn ta lại có thể đối xử với một cô gái xinh đẹp như vậy! Không ngờ hắn ta lại có thể thô lỗ đẩy cô ấy ngã!

Đẹp trai thì sao? Chẳng qua chỉ là một con heo tự cao tự đại. Hừ! Đàn ông mà Lâm Tiểu Ngư ta từng gặp, còn nhiều hơn cả số muối ta đã từng ăn, vậy mà chưa gặp một tên nào xấu xa như thế này.

Đúng là cuộc đời hết như một tấn thảm kịch! Nhìn dáng vẻ đau khổ của cô gái, máu nóng trong người tôi dồn lên, không chút suy nghĩ, tôi liền xông lên, nhắm vào tên thói tha kia quát lớn: “Anh đứng lại cho tôi!”

Tiếng quát kinh thiên động địa của tôi quả nhiên phát huy tác dụng. Tên thói tha kia không những dừng bước, mà ngay cả cô gái cũng ngạc nhiên, nín khóc, cả ngôi trường bỗng chốc như rơi vào trạng thái im ắng không một tiếng động. Ngay cả tiếng chim hót cũng bỗng nhiên ngưng bật.

Anh ta vẫn không chịu quay đầu lại. Nhưng sao tôi lại cảm nhận thấy một áp lực khủng khiếp đang đè nặng lên người, khiến tôi ngột thở thế này? Bình tĩnh, bình tĩnh, anh ta chẳng qua cũng chỉ ột chút, đẹp trai một chút thôi. Lâm Tiểu Ngư, mày không được rút lui vào lúc này, mày phải giúp đỡ cô gái xinh đẹp kia. Mày xem cô ấy đang nhìn mày với ánh mắt kỳ vọng biết bao!

“Đồ đáng chết, đồ con heo xấu xa, mẹ anh không dạy anh phải lịch sự với con gái à? Anh đẩy cô ấy ngã, mau xin lỗi cô ấy đi!” Tôi lấy hết can đảm, quát lên bằng một giọng the thé, đủ để xé rách màn đêm.

Hơ hơ, Lâm Tiểu Ngư, mày quả đ một nữ hiệp thực thụ.

“Cô nương, cảm ơn đại ân đại đức của cô!” Cô gái cất tiếng.

“Nữ hiệp, xin tha mạng, sau này tôi không dám thế nữa!” Những lời lạnh lùng của tên xấu xa kia lúc này trở nên dễ nghe hơn.

Trong đầu tôi liên tục hiện lên những hình ảnh của các nữ hiệp oai phong lẫm liệt trong các bộ phim võ hiệp, từ đáy lòng đang trào lên cảm giác vui sướng.

Nhưng dường như cô gái kia đang cau mày, mở to mắt nhìn tôi – hình như cô ấy không tin vào khả năng của tôi! Thật là một sự sỉ nhục đối với bản cô nương.

Tôi đang định tiến về phía trước để mắng cho tên nam sinh cao lớn kia một trận, thì thấy anh ta đang nhún vai, dường như đang suy nghĩ gì đó. Chỉ khoảng ba giây sau, anh ta làm như chẳng có chuyện gì xảy ra, rảo bước bỏ đi, nhanh chóng biến mất vào bóng đêm.

Không phải thế chứ! Hắn ta còn không để ỉnh chút sĩ diện nào. Tôi ngược nhìn cô gái trước mặt đã nín khóc từ lâu. Cô ấy đang nhìn về phía tên xấu xa kia vừa bỏ đi, không nói cũng đủ biết tình cảm người con gái ấy dành cho tên kia sâu đậm đến mức nào. Trái tim cô đập mạnh: “Thật tàn nhẫn, không hổ danh là hội trưởng.”

Thật tàn khốc

Tôi giương mắt nhìn, không thốt nên lời, xem ra khả năng bình phục của con gái thực sự khiến người ta ngạc nhiên. Vỡ kịch kết thúc, tôi cũng nên đi làm việc cần làm thôi!

Á... mình đi hỏi đường cơ mà, sao có thể quên nhanh thế nhỉ?

“Người đẹp ơi, xin hỏi phòng tiếp đón học sinh mới ở đâu?” Bằng giọng nói trong trẻo, tôi hỏi cô gái đang thần thờ trước mặt.

Nhanh chóng rũ bỏ bộ dạng yếu đuối khi nãy, cô gái vội vàng đứng dậy, phủi bụi trên quần áo, rồi quay sang trừng mắt với tôi: “Hừm, khi nãy bạn dám lớn tiếng với hội trưởng, giờ còn muốn tôi chỉ đường cho sao?”

Nói dứt lời, cô ta bỏ đi, để lại vị nữ hiệp là tôi đang đứng đờ ra như khúc gỗ.

2.

Tôi dựa vào cửa, vỗ ngực thở phì phò.

Trời ơi, cuối cùng thì cũng tìm được phòng tiếp đón học sinh mới. Xem ra trên đời này chẳng có việc gì là bản cô nương không làm được, trong tương lai, mình nhất định sẽ viết một cuốn tự truyện có tựa đề Lâm nữ hiệp đơn độc xông vào mê cung.

Trực ban trong phòng tiếp đón h sinh mới là ba nam sinh năm cuối, hai trong số đó đang ngồi cạnh nhau, mãi mê chơi điện tử trên điện thoại, còn một người khác đang ghi chép cái gì đó trước cái bàn hướng ra phía cửa.

“Là học sinh mới à? Tên là gì? Có giấy báo nhập học hay giấy tờ gì không?” Tên nam sinh đang ghi chép ngẩng đầu nhìn tôi một cái, rồi tiếp tục cúi đầu xuống tiếp tục viết.

Mặc dù anh ta chỉ nhìn lướt qua rất nhanh, tôi vẫn cảm thấy có một thứ ánh sáng rực rỡ, trong suốt đọng lại trên người tôi chừng một giây.

Tim đập...

Hít thở, hít thở, hít thở!

Thượng Đế ơi, trên đời sao lại có anh chàng đẹp trai thế này? Da trắng, khuôn mặt khôi ngô tuấn tú. Ngũ quan trên khuôn mặt ấy cứ như được điêu khắc vô cùng tỉ mỉ vậy. Nhưng đáng chú ý nhất vẫn là cái khí chất trời phú của anh ta. Có vẻ anh ta là một kẻ khá lạnh lùng.

Tây Môn Xuy Tuyết! Nhất định là Tây Môn Xuy Tuyết.1

Trời ơi, đúng là làm người ta chết mê chết mệt. Nhân vật võ hiệp mà tôi thích nhất chính là Tây Môn Xuy Tuyết. Người con trai trước mặt tôi và nhân vật võ hiệp ấy thực sự rất giống nhau!

“Tây Môn Xuy Tuyết, tại hạ... t Lâm Tiểu Ngư... ha ha ha, tại hạ ngưỡng mộ chàng đã lâu...”

(Tác giả học máu, bịt chặt hai tai, cô... cô... cô đang nói cái gì thế?)

“Này bạn!” “Tây Môn Xuy Tuyết” hơi cau mày, gõ nhẹ xuống bàn, một dấu hỏi to tướng đang hiện trên khuôn mặt.

A! Một giọng nói nghe thật êm tai, hệt như một cơn gió mát thoảng qua...

Ấy? Giọng nói này nghe quen quen.

Á! Á! Á! “Tây Môn Xuy Tuyết” chính là cái tên con trai xấu xa, không chút phong độ, đã đẩy ngã cô gái xinh đẹp trong vườn hoa khi nãy đây mà!

Ông trời ơi! Không thể như thế được chứ, tôi thực sự không chịu nổi sự đả kích này!

Đột nhiên “Tây Môn Xuy Tuyết” lim dim mắt, tựa lưng vào ghế, đưa hai tay lên ôm đầu, rồi bất chợt nhìn chằm chằm vào tôi...

Chắc hẳn là anh ta đã nhận ra tiếng của tôi. Tuy nhiên, cho dù là thế đi nữa, cũng không nên dùng ánh mắt khiến người khác đỏ mặt, tim đập loạn xạ ấy mà nhìn tôi chứ. Từ trước tới nay, tôi hầu như không có sức đề kháng đối với các anh chàng đẹp trai! Không kiềm chế được mình, tôi đột ngột lui lại

“Bạn có đúng là người vừa nghe lén chuyện của người khác trong công viên không?” Quả nhiên “Tây Môn Xuy Tuyết” đã cất lời, trên môi còn nở một nụ cười khó hiểu.

“Cái đó... cái đó sao có thể gọi là nghe lén được?” Tôi đứng đờ người nhìn bộ mặt nửa sáng nửa tối của anh ta, không biết nên làm gì, tự nhiên thấy mặt nóng bừng bừng, miệng lí nhí: “Đẹp trai, đương nhiên là có nhiều người nhìn trộm rồi...”

Trời ơi, mình vừa nói gì vậy? Nói năng lung tung quá, thật là chẳng ăn nhập gì! Lâm Tiểu Ngư, sao mà chả có tí tiền đồ nào thế? Nhìn thấy con trai là quên hết, đến họ của mình cũng không nhớ. Rõ ràng là mình không thèm nghe lén họ, vậy mà sao lại lí nhí không nói nên lời? Nghĩ đến đây, tôi hít một hơi thật sâu, nói lớn: “Lúc đó tôi đang định đi đến phía hai người để hỏi đường, đúng lúc nhìn thấy anh đang bắt nạt người ta.”

“Tây Môn Xuy Tuyết” không nói được câu nào, nét mặt đanh lại.

Hai nam sinh đang chơi điện tử nghe thấy tôi nói, cũng ngừng chơi, nghiêng đầu hào hứng nhìn tôi, xem ra khoái chí lắm.

“Ha ha, đại ca! Lần trước thì cô ấy giả trò tự sát, lần này lại giả chiêu gì thế?” Một trong hai tên kia chu mỏ, lắc đầu hỏi.

“Tây Môn Xuy Tuyết” trừng mắt nhìn hắn, ánh mắt toát lên sự bức bối khó chịu. “Lần này là giả vờ yếu đuối gục ngã trong nước mắt.

“Ôi! Ninh Tuyết ngày càng thiếu sáng tạo như vậy sao?” Một tên khác lắc đầu thất vọng.

Giả vờ yếu đuối gục ngã trong nước mắt ư? Rõ ràng là anh ta đẩy ngã, lại còn trợn mắt nói linh tinh, che giấu người ta. Cơn bức tức, phần nộ từ sâu trong đáy lòng tôi đột nhiên lại bùng lên, bản cô nương có nguyên tắc của mình, xin lỗi nhé!

“Đồ con heo bạo lực, anh nói gì? Rõ ràng tôi nhìn thấy anh đã đẩy cô gái xinh đẹp ấy một cách tàn nhẫn.”

“Cô có biết cô đang nói gì không?” “Tây Môn Xuy Tuyết” cau có, vo tròn bàn tay đang đặt trên mặt bàn.

A! A! A! Vậy anh muốn làm gì? Giết người diệt khẩu à? Hay là muốn bắt tôi, khiến tôi sống không được mà chết cũng không xong? Không được! Không được! Bản cô nương vẫn còn nhiều nguyện vọng vĩ

đại chưa thực hiện, nào là đi du lịch ngắm cảnh đẹp trong thiên hạ, nếm mọi món ngon, gặp tất cả các anh chàng đẹp trai trên thế giới này, sao có thể từ già cỗi đời sớm như vậy?

“Ha ha ha!” Hai nam sinh bên cạnh giống như đang nghe chuyện tiểu lâm, đột nhiên ôm bụng cười rũ rượi.

Cười một hồi, một trong hai tên mặt đỏ tía tai, nói: “Cô nói ông anh này đẩy ngã cô gái kia ư?”

“Đúng thế, chính anh ta đẩy cô ấy một cái, cô ấy mới ngã xuống đất.” Hai tên kia đã phá tan bầu không khí căng thẳng khiến tôi quên ngay tình hình vừa diễn ra, nghiêm giọng chỉ thẳng vào “Tây Môn Xuy Tuyết” tố tội.

“Tây Môn Xuy Tuyết” nhếch mép cười chế giễu, nhưng chính nụ cười khó chịu ấy lại khiến cái miệng của anh ta trở nên cuốn hút hơn. Đồ đáng ghét, sao hắn lại có thể mang thái độ chế giễu ấy kết hợp với nụ cười một cách hoàn hảo đến như vậy?

Ồi! Tôi chóng mặt quá, chóng mặt quá!

“Cô gái kia rất đáng ghét, mỗi lần đều giở một chiêu khác nhau để hẹn hò anh bạn của chúng tôi, anh ấy chả bao giờ chạm vào cô ta, làm gì có chuyện đẩy cô ta ngã?” Vẫn đỏ mặt tía tai, tên nam sinh kia tiếp tục nói: “Cho nên, tôi khẳng định là cô gái kia đã tự ngã xuống đất để mong anh bạn tôi đồng ý.”

“Nếu là như vậy thì cô gái kia thật ngốc nghếch, một người vô tình, tàn nhẫn, tự cao tự đại thì làm sao có thể đồng tình, xót thương cô ấy chứ?” Tôi chớp mắt, cho rằng tôi ngốc ư, như thế là đánh giá sai về tôi, tôi tin vào mắt mình. Tên “Tây Môn Xuy Tuyết” này thực sự là một kẻ xấu xa, đã che được mắt thiên hạ rồi.

Nhưng thật không may là anh ta đã bị nữ hiệp Lâm Tiểu Ngư ta đây tóm được đuôi. Hừ! Tôi ghét nhất là loại đàn ông “tốt mã dễ cùi” này. Như Lai phương trưởng, con nhất định sẽ từ từ lột trần bộ mặt thật

“Nhiều lời quá, cô tên gì? Có giấy báo nhập học hay chứng minh thư nhân dân không?” Hai hàng mày dày của “Tây Môn Xuy Tuyết” co lại gần nhau, mặt đánh lại như thép. Dường như hắn bị tôi làm cho tức giận tới mức chuẩn bị học máu, nhưng để giữ phong độ trước mặt người ngoài nên đã kìm nén cơn giận của mình.

Hừ, đúng là như vậy rồi! “Tây Môn Xuy Tuyết” cái gì chứ, đúng là tên ngụy quân tử, đừng có bôi nhọ cái tên “Tây Môn Xuy Tuyết”.

“Lâm Tiểu Ngư. Chẳng phải tôi vừa nói với anh rồi sao, xem ra anh không chỉ không có trái tim, mà ngay cả đôi tai cũng không có.” Tôi khoái trái, nhìn bộ mặt trầm ngâm của anh ta nhẹ nhàng cất giọng.

Nhìn bộ dạng tên ngụy quân tử dường như muốn làm gì đó nhưng lại không thể thực hiện được, tôi cảm thấy vô cùng thích thú, không thể diễn tả bằng lời.

Tôi bỏ cặp sách đeo trên vai xuống, chuẩn bị lôi giấy báo nhập học và các giấy tờ khác ra. Nhưng, ôi trời ơi... ví của tôi đâu mất rồi?

Tôi như phát điên, vội vã đổ hết mọi thứ trong túi ra ngoài, gương, son nè, lược, điện thoại... không thấy ví đâu!

Tên ngụy quân tử nhìn tôi bằng ánh mắt xem thường, nói: “Sao? Không có giấy báo nhập học, cô muốn trà trộn vào đây để trộm đồ hả?”

“Anh, anh...ần kinh bắt đầu “đoạn mạch” và trái tim yếu đuối không cho phép tôi phản bác anh ta. Trong cái ví kia, ngoài giấy tờ tùy thân, còn có cả gia sản của tôi – năm trăm nhân dân tệ nữa!

Qua chiếc gương nhỏ, tôi nhìn thấy một gương mặt đang biến sắc vì lo lắng. Tôi đau khổ lấy tay ôm mặt.

Tôi không tìm được lòng, chỉ muốn đập đầu vào tường chết quách đi. Tại sao? Tại sao mình lại ngủ gật trên xe bus? Lâm Tiểu Ngư, mày đúng là một con cá ngu ngốc!

“Không có giấy báo nhập học phải không? Mau đi ra, đi ra đi!” Tên ngụy công tử không chút nề tình, chỉ thẳng tay ra cửa.

Tôi bực mình xông lên phía trước cái bàn của hắn ta, sự bực tức dồn nén trong lòng bùng lên: “Nói cái gì, tôi là học sinh mới của trường Trung học phổ thông Phác Thiện, anh dám đuổi tôi?”

“No! No! No!” Không ngờ tên ngục quân đó còn cười được, hần cất lời mềm mỏng: “Cô không có giấy báo nhập học, tôi làm sao biết cô có phải là học sinh mới của trường này hay không!”

“Nhưng trong quyển sổ ghi danh sách học sinh mới này chắc sẽ có tên của tôi, Lâm Tiểu Ngư...” Tôi cất ngang lời hần, nhần nài mong hần mở cuốn sổ ghi danh sách các học sinh mới. Tôi đổi giọng: “Mong anh giúp đỡ, xin hãy để tôi đăng ký tên trước, sau đó bố trí phòng ở giúp tôi!”

“Tên ngục quân tử độc ác này, hần muốn dùng việc để trả thù riêng sao? Nhưng ta vẫn chưa tức đến mức không kiềm chế được bản thân.” Tôi vội vàng dự đoán tình hình trước mắt và làm một phân tích chính xác: “Nếu không thuyết phục được hần ta, mình sẽ rơi vào cảnh màn trời chiếu đất!”

“Không được!” Tên ngục quân tử chết tiệt, mặt lạnh băng, trả lời không một chút biểu cảm. “Tìm được giấy báo nhập học thì quay lại đăng ký, đây là quy định của trường, không ai được vi phạm.”

Tên xấu xa này, cố ý làm khó mình phải không? Thật không thể nhẫn nhịn được nữa.

Tôi trút một hơi, lấy hết sức đập bàn, lớn tiếng quát: “Sao anh có thể làm như vậy? Trời đã tối thế này, anh còn đuổi tôi ra, nếu học sinh mới ở bên ngoài có chuyện, anh có chịu trách nhiệm được không?”

“Mong cô hãy kiềm chế một chút, đây là bàn gỗ liệu loại tốt đấy.” Tên ngục quân tử nhấc điện thoại lên, uy hiếp tôi: “Nếu không đi, tôi sẽ gọi bảo vệ đến mời cô đi! Tôi nói thật đấy, một nha đầu nhà quê không biết từ đâu đến lại dám làm loạn lên ở đây!”

“Tôi... tôi là nha đầu nhà quê?” Tôi nghĩ lúc đó, mắt tôi phải trợn lên rất to, mặt đặng đặng sát khí như muốn ăn tươi nuốt sống hần – thật quá đáng! Dám mắng tôi là nha đầu nhà quê, đến mẹ tôi cũng chưa bao giờ mắng tôi như thế.

“Đồ thối tha!” Tôi tức tối, nhặt một vật trên nền nhà, không cần suy nghĩ, né thẳng vào mặt tên ngục quân tử.

“Bình!”

Phản xạ của hần thật mau lẹ, nghiêng đầu một cái, chiếc gương nhỏ tôi vừa ném đã đập vào tường vỡ tan! Nhưng một mảnh gương đã kịp bay qua mặt hần làm xước nhẹ một bên má.

“Cô...” Tên ngục quân tử trợn mắt, chờ người nhìn tôi, rồi lại nhìn những mảnh gương vỡ vụn trên nền nhà. Trên mặt hần thoáng hiện vẻ kinh ngạc, dường như không tin nổi là tôi có thể gây ra chuyện như thế này.

Hai tên nam sinh đứng bên cạnh nhìn thấy sự đột biến trong vở kịch, đứng đờ ra như tượng.

Tôi cũng thoáng cảm thấy hoảng hốt, nhưng ngay sau đó, tôi nhanh chóng thu dọn đồ đạc trên nền nhà. Nhân lúc tên ngục quân tử kia chưa lấy lại tinh thần, tôi vô cùng tự giác, tự ném mình ra khỏi phòng tiếp đón sinh viên mới!

Đang sau vọng lại một tiếng hét tường chừng như có thể làm rung chuyển cả một ngọn núi: “Nha đầu nhà quê kia, cô nhớ tôi đấy...”

Tôi lắc đầu cười đau khổ, vừa chạy vừa nghe thấy tim mình rĩ máu. Sao mình cứ nóng nảy như thế. Sĩ diện để làm gì chứ? Giờ thì hay rồi đây, biết ngủ ở đâu cho qua đêm nay.

Ôi, người ta có ý đầu, đều là tại cái tên ngục công tử kia quá vô lý, quá độc ác!

Còn ngục biện? Người ta lớn hơn mình, đương nhiên phải tỏ ra kiêu ngạo một chút, mình nói vài câu dễ nghe có phải tốt hơn rồi không?

Ôi... có lẽ là do kiếp trước mình nợ tiền hần nên hần thù mà hãm hại mình chẳng?

Ngồi trên tảng đá bên ngoài cổng trường, vừa trải qua một cuộc đấu tranh tâm lý, tôi lôi chiếc điện thoại lúc này nặng tựa ngàn cân ra – chẳng còn cách nào khác, đành phải gọi về nhà cầu cứu. Tên trộm kia cũng hảo tâm dễ sợ, vẫn còn thương tình để lại cho tôi cái điện thoại.

Mở điện thoại ra nhìn, thôi xong!

Chỉ vì muốn ngủ một giấc ngon lành, nên tôi đã để máy ở chế độ yên lặng, kết quả là có đến hơn mười cuộc gọi nhỡ, đều là mẹ gọi. Tôi đau khổ vô vô đầu, bắt đầu cầu phúc cho đôi tai đáng thương của mình.

“Lâm Tiểu Ngư, đến bây giờ con mới gọi lại...” Tiếng mẹ rít lên trong điện thoại.

“Mẹ, mẹ đừng giận, hãy nghe con nói đã!” Tôi ngắc ngứ, đưa điện thoại ra xa tai một chút, mới tiếp tục áp úng: “Ví tiền của con mất rồi, tiền mẹ cho con và tất cả giấy tờ quan trọng cũng như giấy báo nhập học đều mất hết rồi.

Mặc dù tôi nói rất bé, hơn nữa lại nói liền một mạch tất cả những gì cần nói, nhưng tôi tin rằng mẹ nghe rất rõ, thậm chí chỉ cần hai giây sau đã có phản ứng trước những gì bà vừa nghe được.

Tôi đã có sự chuẩn bị sẵn về tâm lý, nên sau hai giây, tôi cũng kịp dùng giọng điệu vô cùng đáng thương để cầu cứu: “Mẹ, mẹ đến cứu con đi!”

“Con thật là... lúc nào cũng khiến người khác không yên tâm.” Trái với dự đoán, mẹ tôi chỉ than thở một tiếng rất nhẹ, không biết nên làm thế nào với tôi: “Có lẽ không nên để con đi học ở một trường xa như thế.”

“Cái này... cái này, mẹ, tại con ngốc nghếch nên đã gây rắc rối cho bố mẹ!” Sau câu nói của tôi, thái độ của mẹ bỗng thay đổi hẳn, nhưng thực sự là tôi không quen với cách nói vừa rồi của mình, trong lòng vẫn không khỏi hồi hộp. Lâm Tiểu Ngư, dù có gặp bất cứ chuyện gì, mày cũng không phải sợ hãi, vì mày vẫn còn bố mẹ, họ sẽ mãi mãi yêu thương mày.

“Con biết thế là tốt rồi! Nếu trưa nay mẹ không giúp con dọn phòng, thì đã không phát hiện ra con làm rơi ví tiền ở nhà.” Tuy nhiên, mẹ mãi mãi là một bà mẹ nóng tính, tiếng nói inh tai nhức óc của mẹ lại bắt đầu vang lên: “Bố con đã mang ví đến trường cho con rồi đấy, đi chuyển xe hai giờ chiều, tám năm, sáu giờ sáng sẽ tới nơi, bố không đem theo điện thoại, đến lúc đó con hãy ra cổng trường đón bố.”

Hóa ra là ví không bị mất! Tôi muốn khóc mở mắt một giọt nước mắt, không biết nên vui hay nên buồn. Trời ơi, giờ là mười một giờ đêm, năm, sáu giờ sáng bố mới đến, trong mấy tiếng tối, đêm tối mù mịt, khắp nơi một màu đen kịt, tôi lại không thông thuộc ở đây, không một người thân quen, biết dừng chân ở đâu đây?

Ôi! Ngày hôm nay sao vậy nhỉ? Nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết ngày đầu tiên đến nhập trường, chắc như đinh đóng cột là sẽ gặp được một anh chàng đẹp trai, tại sao lại gặp toàn phải chuyện đen đủi thế này? Không gặp được anh đẹp trai đã đành, lại còn rơi vào tình cảnh phải bơ vơ đầu đường xó chợ? (Mặt tác giả tối sầm: chả phải cô đã gặp được anh chàng đẹp trai đó sao, ai bảo cô không biết nắm lấy cơ hội!)

“Nhớ kỹ đấy, không được chạy lung tung, đứng đợi bố ở cổng trường...” Mẹ lại sang sang một hồi mới gác điện thoại.

Làm thế nào bây giờ nhỉ? Đêm dài dằng dặc, tôi không ngủ được, lại không có Tinh Tinh – cô bạn thân từ thời tiểu học ở bên cạnh để nói chuyện cùng. Có lẽ là phải nói chuyện với mẹ một lúc mới được... Bấm điện thoại, nhưng cuối cùng thì tôi vẫn kiềm chế được cảm xúc, ngày mai mẹ còn phải đi làm, là một cô con gái hiếu thảo và biết điều, tôi không nên phá giấc ngủ của mẹ.

Thực ra, mẹ hơi nóng tính một chút, nhưng mẹ rất tốt, đối xử với tôi thì không có gì phải chê. Hàng ngày, mẹ không những phải đi làm, mà còn phải lo lắng tất cả mọi việc lớn nhỏ trong nhà. Thời gian tôi ôn thi vào trung học, hầu như tối nào mẹ cũng cùng tôi ôn bài đến hai, ba giờ sáng.

Mẹ thân yêu ơi! Từ nay về sau con sẽ không cãi lời mẹ nữa đâu!

Nghĩ đến đây, tôi chợt phát hiện ra là mình đang ngồi trên cái bậc đá cứng nhắc và lạnh lẽo rất lâu rồi, cái mông tội nghiệp của tôi đã tê cứng. Tôi lại ngán ngấm đứng lên, vươn vai, duỗi duỗi chân tay. Rồi tôi ngược mắt lên, hướng ánh mắt nhìn ra con phố dài, tôi bỗng thấy như “mở cờ trong bụng”.

À há, thì ra bên cạnh trường học có một công viên, bên trong công viên thế nào cũng sẽ có những thảm cỏ xanh và những chiếc ghế băng, như vậy là tôi có thể nằm trên đó và ngủ một giấc, thích hơn nhiều so với việc phải ngồi trên cái bậc đá này. Hơn nữa, hôm nay tôi lại phải ngồi trên xe cả ngày trời, mệt rã rời rồi.

Thật đúng là “trời ình một lối thoát trong bước đường cùng”, cứ nghĩ cái cảnh được nằm ngủ trên hoa cỏ là đã thấy “phê” rồi! Hừm, Lâm Tiểu Ngư tôi đây vẫn thật là may mắn!

3.

Bây giờ là mười hai giờ, màn đêm tối đen như mực, tôi trèo qua bờ tường, một bầu không khí tĩnh lặng bao phủ khắp công viên.

Tôi cảnh giác đưa mắt nhìn tứ phía, thật tuyệt, không có một bóng người. Thế là, tôi tìm một nơi thật vắng lặng, nằm thườn trên chiếc ghế băng, cảm giác như tất cả gân cốt trên cơ thể được hoàn toàn thư giãn.

Ha ha ha, lấy trời làm chăn, lấy ghế làm giường, những đại hiệp trên tivi đều có cuộc sống tự do tự tại như thế này, hôm nay tôi cũng thấy muốn được làm đại hiệp như thời xưa rồi đấy. Nhưng mà, hình như lúc các đại hiệp ngủ trong rừng hoang thường nhóm một đống lửa trước mặt, trên đống lửa còn nướng một con gà rừng... À, đúng rồi, trên tay họ lúc nào cũng cầm một chai rượu ngon nữa.

Tôi ngồi dậy, hướng mắt nhìn xung quanh, trong công viên có rất nhiều gỗ, nhưng mà không có bật lửa, làm thế nào nhóm lửa được nhỉ? Chẳng lẽ tôi lại học cách đánh lửa của cổ nhân – dùng hai thanh gỗ đánh mạnh vào nhau để tạo ra lửa? Ôi, thôi khỏi, bỏ qua, nhắm mắt mở mắt vài cái là vài tiếng đã trôi qua rồi. Nếu tôi mà chặt cây trong công viên để nhóm lửa thật thì bán cả cái thân tôi cũng chẳng đền được!

Thôi, không nghĩ nhiều nữa, ngủ một giấc rồi tính tiếp.

Đáng ghét, sao lại mơ đến tên ngụy quân tử đó nhỉ? Đôi cánh màu đen đằng sau hẳn cứ vỗ phành phạch trong gió, nhe nanh múa vuốt bổ nhào về phía mình. À, hóa ra hẳn là một con quỷ dữ!

Ha ha, ta nhất định sẽ phải chiến thắng con quỷ dữ nhà ngươi, rồi sau đó kéo tai ngươi ra đứng trước mặt tất cả các bạn học sinh trong trường, lột trần bộ mặt thật của ngươi, đánh cho ngươi hiện nguyên hình.

Xoạt, xoạt... Ó? Nó chảy nước miếng? Đáng ghét, lại còn rơi cả lên mặt mình nữa chứ

Một lúc sau, mặt tôi đầy những thứ gì đó đặc đặc dính dính. Hả? Đây là cái gì vậy nhỉ? Không phải là mình đang nằm mơ đấy chứ? Không cần quan tâm... Nhưng mà, sao người mình nặng thế, giống như có một tảng đá to đang đè lên người vậy. Chết rồi, lẽ nào tên ngụy quân tử đó còn biết cả võ công “Đá ngàn cân”?

Hình như có gì đó bất thường!

Tôi chợt mở to mắt – Ôi mẹ ơi! Yêu râu xanh!

Trên người tôi là một người đàn ông, hẳn đối mặt với tôi, nhìn loáng thoáng có vẻ như là một khuôn mặt rất đẹp, rất ưa nhìn... Nhưng, tôi chẳng nghĩ được gì nhiều nữa, tôi lấy hết sức vùng dậy, “uỳnh” người đàn ông đó ngã lộn trên mặt đất.

“A! Có yêu râu xanh, mọi người nhanh đến đây bắt yêu râu xanh đi!” Tôi nhảy lên, vừa hô vừa vất chân lên cổ chạy, nhưng tôi mới chạy được có vài bước bỗng cảm thấy như có một cơn gió lướt qua, tiếp đến là một bóng đen vụt qua, người đàn ông đó rơi xuống trước mặt tôi. Hẳn dùng một tay che miệng tôi, tay kia giống như chiếc kim giữ chặt lấy người, đưa tôi quay trở lại chiếc ghế.

Mẹ ơi, không được! Mặc dù con yêu râu xanh này lựa chọn tôi đã chứng minh một điều rằng hẳn rất có con mắt nhìn người, nhưng, nhưng tôi... Trời ơi, có ai đến cứu tôi với?

“Cô nương, tại hạ vô tình mạo phạm đến cô, chỉ cần cô hứa với tại hạ sẽ không kêu la nữa thì tại hạ sẽ thả cô ra ngay.”

Ấy! Giọng nói thật là dịu dàng.

Không kêu la nữa sẽ lập tức thả mình ra ngay? Tôi liền gật đầu lia lịa.

Khi miệng tôi vừa thoát khỏi bàn tay hắn, tôi lập tức hít một hơi dài, rồi lại lấy hơi gào thật to: “Yêu râu xanh, bắt yêu râu...” Âm thanh lạnh lạnh của tôi phá vỡ bầu không khí ban đêm tĩnh lặng, vang vọng một hồi, chắc hẳn là sẽ có người nghe thấy!

Nhưng tôi chưa kịp gào hết cả câu thì miệng tôi lập tức lại bị bịt lại.

“Cô nương, tại sao cô lại không giữ lời vậy?” Giọng nói dịu dàng ấy hạ thấp hơn một chút so với lúc đầu, hiện rõ vẻ không hài lòng.

Tôi ra sức vùng vẫy, vô thức đưa tay xuống dưới, ôi mẹ ơi – máu! Là máu!

A! Tên này nhất định là một kẻ biến thái chuyên đi giết người trong công viên vào ban đêm rồi! Vừa nghĩ như vậy, tôi liền lấy hết sức bình sinh cắn vào bàn tay hắn đang bịt miệng tôi, rồi dung hai chân đạp thật mạnh vào hắn. Tên đó kêu lên một tiếng đau đớn rồi ngồi khụy xuống đất

Tôi liền chớp lấy thời cơ và tháo chạy. Sau khi chạy được một đoạn, tôi bỗng phát hiện ra là hắn không đuổi theo tôi nhanh như lúc ban đầu nữa... Tôi lấy làm lạ liền ngoái đầu nhìn lại, hắn vẫn ngồi khụy ở đó có vẻ như rất đau. Hic, không phải là sẽ có một người “bỏ mạng” đấy chứ? Nhưng hình như đúng là hắn đang chảy rất nhiều máu! Lẽ nào hắn đang bị kẻ thù truy sát?

Mặc dù tim tôi đang đập thình thịch, nhưng dù sao đi nữa thì tôi cũng là một “nữ hiệp”, không thể vì quá sợ hãi mà... thấy chết không cứu! Tôi tiện tay nhặt một viên đá cuội trong bể phun nước bên cạnh, thận trọng quay lại phía sau, quan sát thật kỹ cái bóng đen vẫn đang khụy trên đất kia – Ấy, hắn ta mặc cái gì vậy nhỉ?

Hình như là một chiếc Trường bào màu đen màu đen2, phần eo đeo một chiếc dây lưng màu vàng, trên chiếc đai lưng ấy có đeo một thanh kiếm. Tóc hắn rất dài, đằng sau dùng một chiếc dây màu đậm buộc gọn gàng.

Ồi kiểu ăn mặc đó thật là khác người! Diễn viên của đoàn kịch nào chăng? Nhưng mà, gần đây làm gì có đoàn kịch nào mặc đồ cổ trang để diễn kịch đâu!

“Này, này, anh làm sao vậy hả?” Tôi thận trọng tiến lên một bước, nhưng vẫn không dám đứng quá gần hắn. Hắn ta còn có cả kiếm nữa, mặc dù không biết có phải là thật hay không, nhưng tôi vẫn phải hết sức cẩn thận.

Hắn ta rên vài tiếng, ngẩng đầu lên, yếu ớt nói: “Cô nương, cô có thể đỡ tại ời lên ghế không?”

Dưới ánh trăng mờ ảo, hắn ta ngẩng lên nhìn tôi với ánh mắt khẩn cầu, nhưng vẻ mặt vẫn toát lên vẻ tươi cười rạng rỡ, tựa như một thiên thần thánh thiện đang tỏa sáng. Trời ạ, ở đâu rơi xuống đây một chàng trai tuyệt mỹ thế này, thậm chí là còn đẹp hơn tất cả các bạn nữ sinh nữa cơ! Từng đường nét trên khuôn mặt cương nghị mà lại dịu dàng làm rung động lòng người, đôi mắt sâu thẳm và trong suốt, mũi cao và thẳng, đôi môi xinh xắn và mềm mọng – Anh ta cũng ngang ngửa như tên ngụy quân tử tôi gặp lúc đầu!

“Cái này, cái này, đương nhiên rồi...” Tim tôi đập loạn lên, mặt nóng bừng, người như thế làm sao mà có thể làm yêu râu xanh được chứ? Mà có là yêu râu xanh đi nữa, thì tôi cũng nguyện được chết. Tôi lắc lắc đầu, thực sự muốn ỉnh một cái tát, thật là... giờ là lúc nào rồi mà còn nghĩ linh tinh!

Tôi nhanh chóng bước đến, cẩn thận đỡ anh chàng thiên thần đẹp trai ngồi lên ghế. Anh ta ắn ắn ngực, ngồi khoanh tròn chân, hai tay để lên hai đầu gối, hai mắt khẽ nhắm – cái này, rất giống với dáng của người đang ngồi luyện công như trong các bộ phim mà tôi xem trên tivi ấy.

Lẽ nào tôi lại gặp đúng cao thủ tuyệt thế trong truyền thuyết? Tôi véo mạnh cánh tay mình... A, đau quá! Xem ra không phải tôi đang nằm mơ rồi...

“Khi khi...”

Đột nhiên tôi phát hiện thấy trên đầu anh chàng thiên thần đẹp trai thoát ra một làn khói trắng mờ mờ ảo ảo lúc hiện!

Ồi trời, anh ta nhất định là một cao thủ tuyệt thế trong truyền thuyết rồi! Chẳng phải là vừa rồi anh ta từ mặt đất bay lên để tóm lấy tôi, lại còn gọi tôi là “cô nương”, xưng là “tạ hạ” nữa chứ!

Oa! Một cao thủ anh tuấn xuất thần, và một “nữ hiệp” chính trực trẻ trung như tôi gặp nhau, rồi ngay lập tức “tiếng sét ái tình” ập đến, và sau đó hai chúng tôi cùng “hành tẩu giang hồ”, trở thành “thiên hạ vô địch”...

“Cô nương...”

“Ừm...”

“Cô nương?”

“Ha ha, ừm...”

“Cô nương, cô không sao chứ?”

“Ừ, ừ... À... không sao!”

Tôi cứ đứng ngây ra đó nhìn anh ta, rồi như người mất hồn, hình như lại còn cười ngây ngô nữa, thật là xấu hổ quá đi mất!

“Đa tạ cô nương đã giúp đỡ, tại hạ là sai dịch Thượng Quan Cảnh Lăng huyện Thanh Tùng, vẫn chưa thỉnh giáo quý danh của cô nương!” Anh chàng ăn mặc đẹp trai ngồi luyện công xong, bỗng nhiên đứng lên, khoanh tay mỉm cười nhìn tôi.

Ánh mắt đen láy của anh ta như tia lửa điện chạm vào tôi, tôi cảm thấy toàn thân mình như có một dòng điện chạy qua, tim tôi càng đập mạnh hơn. Ôi, choáng! Tôi choáng váng, anh chàng thiên thần đẹp trai ới...!

Từ từ đã, anh ta vừa nói cái gì ấy nhỉ? Sai dịch Thượng Quan Cảnh Lăng huyện Thanh Tùng?

Huyện Thanh Tùng? Gần đây làm gì có cái huyện nào tên như vậy chứ.

Sai dịch? Anh ta nói anh ta là sai dịch! Đang đóng phim đấy à? Xem ra anh chàng đẹp trai này thần kinh hơi không bình thường! Nhưng mà hình như anh ta biết khinh công, trên đầu còn tỏa ra được cả khói nữa...cái này thì phải giải thích như thế nào nhỉ?

“À, tôi, tôi tên Lâm Tiểu Ngư. Anh vừa nói... anh là người ở đâu?” Tôi đi vòng một lượt quanh người anh ta, cẩn thận nhìn anh ta một lượt từ trên xuống dưới. Trang phục của anh ta xem ra có vẻ rất rất xịn, mái tóc dài buộc chặt đằng sau bay nhẹ trong gió đêm.

“Hóa ra là Lâm cô nương. Tại hạ là người huyện Thanh Tùng, vừa rồi vô tình đã mạo phạm đến cô. Tại hạ đang truy đuổi một tên gian tặc hoang dã âm thầm ác tày trời, không ngờ là hắn dùng thủ đoạn hạ lưu, đẩy tại hạ xuống vách núi. Tại hạ nghĩ là mình sẽ không thể sống sót được, ngờ đâu lại rơi trên một cơ thể mềm mại. Mở mắt ra thì thấy đang nằm trên người cô nương.”

Lúc Thượng Quan Cảnh Lăng giải thích, ánh mắt của anh ta như ánh mặt trời rực rỡ, nhẹ nhàng rơi trên người tôi.

Tôi ngẩng đầu, chỉ tay lên bầu trời tối đen như mực và hỏi: “Đó là vách núi? Anh rơi từ trên đó xuống à?”

Thượng Quan Cảnh Lăng nhìn bốn phía xung quanh, lắc đầu, nheo mày, trả lời: “Tại sao cũng không biết tại sao lại thế này, nhưng ở đây không giống ở dưới vách núi.”

“Đương nhiên là không phải rồi!” Tôi nhìn anh ta bằng nửa con mắt.

Không phải là tôi gặp phải một bệnh nhân từ trong viện thần kinh chạy trốn ra ngoài đấy chứ? Anh chàng đẹp trai thế này, nếu mà bị bệnh thần kinh thì thật là phí biết bao! Tôi không thể để thăm kịch nhân gian này xảy ra được, thế là tôi nghĩ một lúc, rồi hỏi: “Bây giờ đang là năm nào?”

“Kiến Văn năm thứ hai.”

“Đế Vương Kiến Văn Chu Doãn Văn, năm thứ hai triều đại nhà Minh?”

Mặc dù kì thi hội học cấp hai đã cách đây hai năm rồi, nhưng cũng may mà tôi chưa hoàn toàn quên hết kiến thức lịch sử!

“Đúng rồi! Nhưng tại sao cô nương lại dám gọi cả tên của Thiên Tử ra như vậy?” Thượng Quan Cảnh Lăng chấp tay trước mặt như lạy Hoàng Đế.

“Ồ, Thiên Tử? Anh nói Chu Doãn Văn à? Ông ấy chết cách đây vài trăm năm rồi, sợ cái gì chứ!”

Tôi dùng tay ấn ấn lên trán mình, thật là đau đầu, anh ta nói anh ta là người thuộc triều đại nhà Minh, thế thì chẳng phải là người của cách đây năm, sáu trăm năm trước sao? Sao lại đến đây? Trừ phi... chẳng lẽ... là xuyên thời gian như trong truyền thuyết?

“Lâm cô nương, Hoàng thượng mới lên ngôi, chỉ mới hai mốt, hai hai tuổi, làm sao mà...”

Giọng điệu của Thượng Quan Cảnh Lăng có vẻ là đang quở trách, nhưng dấu là đang quở trách thì ánh mắt vẫn... dịu dàng như vậy, dường như có một sức lôi cuốn kỳ lạ.

Không làm chủ được mình, tôi cũng gật đầu hòa theo.

Thượng Quan Cảnh Lăng mỉm cười, hỏi tiếp: “Lâm cô nương, đây là nơi nào? Cách huyện Thanh Tùng có xa không? Tại hạ phải quay trở về báo cáo đại nhân nữa.”

“Cái gì cơ? Huyện Thanh Tùng? Nhưng mà ở đây làm gì có huyện Thanh Tùng!” Tôi gãi gãi đầu, chẳng biết giải thích như thế nào với anh ta. Ôi, rốt cuộc là ai phát minh ra cái gọi là “xuyên thời gian” vậy? Làm sao mà người từ mấy trăm năm trước lại có thể đến đũa hội hiện đại của chúng tôi chứ!

“Không có?” Quả nhiên là trên mặt anh chàng thiên thần đẹp trai Thượng Quan này hiện lên một dấu hỏi chấm to tướng, ánh mắt khiến cho người khác muốn đánh cho anh ta một cái vào mặt cho anh ta tỉnh táo trở lại. Anh ta hoàn toàn không ý thức được thế giới trước mặt, lẽ nào anh ta không chú ý tới cách ăn mặc của tôi và cách ăn mặc của anh ta khác nhau một trời một vực sao? Một sai dịch đại nhân sơ ý và đơn thuần như vậy chẳng hiểu là bình thường đi bắt kẻ gian thế nào được chứ?

“Làm sao lại không bắt được kẻ gian chứ? Rõ ràng là tôi truy bắt tên gian tặc ấy chỉ ở ngoài khu vực huyện Thanh Tùng, chứ không rời khỏi đó quá xa.”

“Lại đây, anh ngồi xuống đây, tôi sẽ nói cho anh biết.” Tôi kéo tay anh ta, ấn vai anh ta ngồi xuống chiếc ghế băng.

Ai ngờ rằng anh ta bỗng lùi lại ra sau một bước, nghiêm túc nói với tôi: “Nam nữ thụ thụ bất thân, vừa rồi đã mạo phạm đến cô nương, tại hạ không dám lại mạo phạm nữa.”

Hì hì... lo lắng cái gì thế chứ, còn chưa biết ai mạo phạm đến ai đâu.

Tôi vừa cười thầm vừa day day huyệt thái dương... Hờ hờ, từ trên trời rơi xuống một anh chàng đẹp trai, lại còn biết võ công nữa chứ. À, đúng rồi, những đồ vật trên người anh ta có khi đều là đồ cổ cả

Ha ha ha, tôi cười hả hê trong lòng: “Vừa được người lại được của” rồi!

“Thôi được rồi, tôi không chạm vào anh nữa, anh cứ ngồi xuống đi đã.”

Tôi giả vờ kiêu ngạo tránh sang một bên, Thượng Quan Cảnh Lăng ngồi xuống ghế, mặt đỏ bừng, rồi tránh mặt sang hướng khác không nhìn tôi.

Hi hi, anh chàng này lại còn thẹn thùng xấu hổ nữa chứ! Nếu tôi mà đưa anh ta đến trường học, để cho những cô gái háo sắc trong trường nhìn thấy (Hỏi tôi sao lại biết trong trường học toàn là gái háo sắc ấy hả? Ui, cái đó còn phải hỏi sao, cứ nhớ đến cô gái tổ tình trong vườn hoa hôm nay là biết liền), thì chắc chắn là anh ta sẽ bị bọn họ ăn tươi nuốt sống.

“Thượng Quan Cảnh Lăng, thực ra thì bây giờ không phải là triều nhà Minh nữa rồi...”

“Gì cơ?” Thượng Quan Cảnh Lăng nhìn tôi một cách mê muội, gay rồi, gay rồi, chắc chắn là anh ta không hiểu tôi đang nói gì.

Tôi cười ngượng ngập, chỉ lên bộ quần áo mà tôi đang mặc, nói: “Anh xem này, quần áo mà tôi đang mặc khác hoàn toàn với quần áo mà anh đang mặc”

“Đúng vậy, không giống tôi, cô nương là dân ở đâu

Thượng Quan Cảnh Lăng cẩn thận nhìn tôi một lượt và trịnh trọng hỏi.

“Dân cái đâu anh ấy!” Tôi tức lộn cả ruột đi đi lại lại trước cái ghế băng, thực sự là không biết giải thích như thế nào cho anh ta về sự việc thay triều đổi đại này.

“Cô nương, cô đi đi lại lại như thế cũng mệt, có việc gì thì cô cứ ngồi xuống đây rồi từ từ suy nghĩ.”

1. Một nhân vật anh hùng trong tiểu thuyết kiếm hiệp Truyền kỳ Lục Tiểu Phụng của Cổ Long.

2. Trang phục truyền thống của nam giới Trung Quốc thời nhà Thanh thường hay mặc.

Chuyện tình vượt thời gian

2. Chương 2: Ngôi Trường “sản Sinh Toàn Mỹ Nhân”

1.

“Bố ơi, con đến rồi!” Lúc tôi thở hổn hển chạy đến cổng trường thì trời đã sáng rõ rồi, bố tôi đang lo lắng nhìn ra phía sân trường vắng lặng buổi sáng sớm.

Ôi, cái anh chàng Thượng Quan Cảnh Lăng này, trông đầu thì to, mà chẳng thông minh tí nào cả, sống chết cũng không tin lời tôi nói, làm tôi nói đến khô hết cả cổ mới tạm thời giữ chân được anh ta.

Anh ta định đi cùng tôi, nhưng mà với cái kiểu ăn mặc quý quái của anh ta, tôi có điên mới đưa anh ta đi cùng. Mặc dù tôi đã dặn dò anh ta phải đứng đó đợi tôi quay lại, không được để ai nhìn thấy, nhưng kì thực, tôi vẫn thấy không yên tâm cho lắm. Dù gì thì anh ta cũng là một anh chàng đẹp trai, trên người lại toàn đồ cổ, nếu bị ai dẫn đi mất thì tôi biết tìm ở đâu cho được?

“Con bé này, sao bây giờ mới tới hả? Tối hôm qua con đi đâu vậy?”

Bố thấy tôi tới trễ, lại học kiểu trách mắng của mẹ. Hừm, cái tốt không học, toàn học những cái xấu.

“Con chơi ở trong công viên bên cạnh trường...Hi hi, bố, ví tiền và giấy nhập học của con đều mang đến rồi chứ ạ?”

Mẹ tinh hơn chuột, bố lại còn tinh hơn cả mẹ, không thể nói nhiều được, nếu để bố biết chuyện của Thượng Quan Cảnh Lăng thì chết dở.

“Con bé này càng lớn càng cầu thả. Thôi để bố đưa con đi làm thủ tục nhập học.”

Bố quay lại, nhìn cổng trường, thốt lên khen ngợi: “Không hổ danh là trường Trung học Phác Thiện, đẹp thật! Đi thôi! Tiểu Ngư, sao con vẫn còn đứng đây?”

“Bố, bố không cần phải đưa con đi đâu, bố nhanh quay về đi, không thì không những làm ảnh hưởng đến công việc ngày hôm nay, mà còn ảnh hưởng đến cả công việc ngày mai của bố nữa. Nếu đến cuối tháng mà bị công ty trừ lương thì mẹ sẽ mắng đấy.” Buồn cười thật, làm sao có thể để bố đưa tôi đi được cơ chứ? Bố lẽ mề chậm chạp như thế, đợi làm xong thủ tục thì anh chàng Thượng Quan Cảnh Lăng đáng thương của tôi đã chạy đi theo người khác mất rồi.

“Ừ...con nói cũng đúng, vậy thì bố không đi cùng con nữa, con gái bố càng ngày càng giỏi giang việc gì cũng có thể tự mình làm được rồi.” Uy lực của mẹ quả là rất lớn, bố đưa ví tiền và giấy nhập học cho tôi rồi vội vàng vàng đi đến bến xe. Ha ha, tôi cúi đầu kiểm tra chiếc ví, bố đúng là thương tôi nhất, trong ví có thêm những hơn hai trăm tệ.

Sau khi tạm biệt bố, tôi nhanh chóng chạy đến nơi tiếp nhận học sinh mới. Đang trên đường đến đó thì nhận được tin nhắn của bố: “Con gái ngọc, giờ con đã vào cấp ba rồi, con phải biết điều, đừng nghịch ngợm như trước nữa, đừng gây ra tội với các bạn mới của con đấy.”

Ôi chào, vừa mới khen bố được một câu xong mà đã cảm thấy cụt hứng thế này rồi! Tôi đâu có nghịch ngợm? Ai thấy tôi cũng phải yêu quý, hoa nhìn thấy tôi cũng phải nở, khí phách lắm liệt, nghĩa khí hơn người. Lâm Tiểu Ngư tôi rõ ràng là một “nữ hiệp”, vậy mà bố lại nói là tôi nghịch ngợm chứ! Nhưng mà thấy cũng đúng...vì vừa mới vào trường tôi đã đắc tội với một anh chàng rồi.

Lúc gần đến phòng tiếp đón học sinh mới, tôi bỗng phanh gấp xe lại, từ từ đã nào, không phải là sẽ gặp kẻ thù ngày hôm qua đấy chứ? Nghĩ đến cái khuôn mặt lạnh lùng đấy, lòng tôi lại không khỏi bồn chồn – hôm qua tôi làm hấn bị thương, có khi trên má hấn đã hấn một vết sẹo cũng nên, và như vậy là tôi đã “hủy hoại dung nhan” của hấn. Ôi! Có khi hấn sẽ bẻ gãy xương tôi mất!

Thôi kệ, để bảo vệ hình tượng chắc hẳn cũng chẳng dám làm gì tôi đâu!

Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng lúc đến phòng tiếp đón học sinh mới, tôi vẫn phải đứng ngoài cửa sổ ngó nghiêng một lúc. Oh yeah! Trời cũng giúp tôi – không có cái tên nguy quân tử đó, chỉ có hai tên gốc hôm qua gặp và một vài bạn nữ sinh.

Tôi bước vào trong, đặt giấy báo nhập học lên trên bàn và nói: “Em đến báo học.”

Tôi giả vờ trên mặt mình có cái gì đó, dùng tay che nửa mặt. Ai ngờ hai tên gốc kia mắt cũng tinh đáo để, họ liền đến trước mặt tôi.

Một trong hai tên lên tiếng: “Hóa ra là cô à, cuối cùng thì cô cũng đến rồi.”

Cuối cùng thì cũng đến? Huh u hu...Không phải là bọn họ mai phục từ lâu, chỉ đợi tôi đến rồi tự sa vào lưới đấy chứ?

Ha ha, thật là “một ngày không gặp mà ngỡ ba thu”. Dù sao thì cũng không thể trốn được, tôi nắm lấy tay, cười ngượng ngùng. Nhưng sao nghe cái câu đó lại cảm thấy khó chịu đến vậy?

“A Ngũ, mày gọi điện thoại cho đại ca ngay...” Tên gốc đó vội vàng quay đầu nói với tên gốc kia.

Gọi điện thoại cho đại ca? Lần này thì tôi toi rồi, mặc dù võ công của Lâm nữ hiệp tôi cao cường nhưng nếu phải lấy ít địch nhiều thì cũng không dễ dàng gì!

“Nhưng mà chỉ là đi đăng ký một chút thôi mà, cũng chẳng cần phiên đại ca các anh đến làm gì nhỉ?”

“Cô đang nói cái gì vậy?” Tên gốc đó nhìn tôi một cách nghi hoặc, rồi bỗng nhiên tỉnh ngộ và nói: “À đúng rồi, tôi nhớ ra rồi, cô vẫn chưa biết nhỉ! Tối hôm qua sau khi cô chạy đi, đại ca chúng tôi liền đuổi theo để tìm cô đấy...”

Hả? Đuổi theo tìm tôi? Nhất định là muốn truy sát tôi rồi!

“Đại ca tìm cô cả đêm, trên đường đi còn gọi điện báo chúng tôi ở nguyên vị trí không được đi đâu, có thể là cô sẽ quay trở lại đây.” Một tên gốc khác nói tiếp.

Thật là tàn nhẫn, vì muốn truy sát tôi mà tìm tôi cả một đêm không ngủ...

“Ồ? Nó chính là đ đánh hội trưởng bị thương à?” Bỗng có một giọng nói chói tai chen ngang. Lúc đó tôi mới chú ý trước mắt tôi là ba khuôn mặt vô cùng xinh đẹp với sáu con mắt lạnh như băng đang đổ dồn vào tôi.

Làm gì vậy? Không phải là hắn ta bị mảnh gương vỡ cào xước sao? Tôi đâu có cố ý chứ, cũng chẳng nói gì nhiều cả, cứ nhìn chăm chăm tôi như thế là ý gì?

“Nó chính là đứa mà hội trưởng đi tìm cả đêm không ngủ đấy à?” Mỹ nhân thứ hai lên tiếng, giọng điệu đầy mỉa mai.

“Hừm!” Mỹ nhân thứ ba còn không thèm mở miệng ra nói với tôi một câu, chỉ nhìn tôi một lượt từ trên xuống dưới với ánh mắt đầy thù địch và khinh thường.

“Con bé nhà quê này ở đâu thi vào trường chúng ta vậy? Sao lại dám động đến hội trưởng chứ?”

Mỹ nhân nói đầu tiên cầm tờ giấy báo nhập học lên nhìn liếc qua: “Trường Minh Tuyên? Chính là cái trường cấp hai ở cái huyện nhỏ có tên là Minh Tuyên đó hả? Thảo nào...!”

Hả? Lại còn chửi tôi là con bé nhà quê? Tôi ghét nhất là bị người khác chửi tôi là con bé nhà quê!

“Ồn ào quá, chị sao thế? Chị ăn phải củ ráy à mà dám chửi bản cô nương này vậy?”

Á à...tất cả mọi người đều kinh ngạc, mỹ nhân đứng trước mặt tôi tức đến mức toàn thân run lên, ngay cả ngón tay chỉ vào tôi cũng run lên bần bật. Cô nàng hướng ánh mắt cầu cứu sang lũ bạn bên cạnh, hai tên gốc kia giả vờ như không nhìn thấy, còn hai mỹ nhân kia thì đứng ngoài quan sát với vẻ mặt “cười trên nổi đau khổ của người khác”.

Tôi nhanh chóng hiểu được ý nghĩa sâu xa trong đó, liền nói tiếp: “Chị không soi gương à, như thế này mà đòi thích hội trưởng á? Hội trưởng thích thì thích hai mỹ nhân kia chứ cũng sẽ chẳng thích chị đâu!” Hai mỹ nhân kia nghe thấy tôi nói vậy, khuôn mặt bỗng nở nụ cười phớt phớt rạng ngời.

Còn mặt cô nàng đó thì đỏ phừng phừng, ha ha, muốn đấu với bản cô nương này à, người còn kém xa!

Tôi đang đắc ý thì đột nhiên cô nàng giậm mạnh chân, giơ tay lên đẩy mạnh tôi một cái, toan xông ra ngoài cửa. Hành động của cô nàng nhanh như chớp, chẳng ai nghĩ được là nàng ta lại làm như vậy. Tôi bị đẩy dúi ra phía sau hai bước, người tôi nghiêng ngả như muốn ngã đến nơi rồi. Bỗng có một bàn tay đỡ lấy tôi từ phía sau, tôi cảm nhận được một cánh tay chắc khỏe cùng một vòng tay ấm áp và an toàn, tất cả giống như một giấc mơ vậy!

Ồi... thật là đẹp! Lẽ nào ông trời có mắt nên đã phái một thiên thần xuống cứu tôi? Tôi hưng phấn và ngất ngây quay đầu lại. Nhưng ôi chao... tụt hết cả hứng... Hu hu, trước mắt tôi là một khuôn mặt lạnh như băng. Ôi, sao lại có thể là tên ngụy quân tử đó được?

“A, hội trưởng, anh quay về rồi!” Mỹ nhân kia vừa rồi còn trong bộ dạng hùng hống hổ hổ chuẩn bị xông ra cửa thế mà trong nháy mắt đã nở một nụ cười đẹp đến mê người, tốc độ trở mặt còn nhanh hơn cả trong Kinh kịch.

Hai mỹ nhân còn lại cũng lập tức giống như con mực vậy, tranh nhau bỏ nhào về phía trước.

Tên ngụy quân tử tài nghệ có hạn, hắn ta kéo lấy tôi rồi né sang bên cạnh để tránh sự tấn công của mấy “mỹ nhân mực” kia.

“Dừng lại, ai mà tiến thêm nữa thì tôi sẽ trở mặt với người ấy đấy.” Giọng nói lạnh như băng từ trên đầu tôi dội xuống.

Hờ hờ... Câu nói tuyệt tình như vậy, mấy “mỹ nhân mực” kia đương nhiên bị ngụy quân tử trở mặt rồi, họ liền thu lại bước chân.

“Hội trưởng, chúng em nghe nói má anh bị thương nên đến thăm anh.” Một mỹ nhân trong số đó cố tỏ vẻ tử thân nói với tên ngụy quân tử. “Chúng em đều quan tâm đến anh, làm gì mà anh phải dữ dằn như vậy? Anh nên dữ dằn với con bé kia kìa!” Cô nàng ấy liếc mắt mỉm cười, giọng nói dẻo quẹo khiến tôi “sởn gai ốc”.

“Đúng thế, chúng em còn mang rất nhiều thuốc đến nữa.” Mỹ nhân thứ hai lên tiếng, giọng càng điệu đà hơn.

“Ai nói cho họ biết vậy?” Tên ngụy quân tử đưa ánh mắt lạnh lùng về phía hai tên gốc đang đứng một bên xem vở kịch hay ho này, vẻ mặt ngụy quân tử hiện rõ ý “lát nữa tao sẽ tính sổ với chúng mày”. Hai tên gốc kia đón nhận ánh mắt lạnh lùng ấy với vẻ mặt vô cùng đau khổ...

“Hội trưởng, sao anh lại ôm con bé đó?” Mỹ nhân thứ ba mặt tái mét, giọng nói chói tai khiến cả phòng giật nảy mình. Ôi, cái màng nhĩ đáng thương của tôi!

Nhưng cũng chính vì giọng nói đó mà tôi mới kịp phản ứng, tôi nhanh chóng chuẩn bị sẵn tinh thần bị tên ngụy quân tử buông tay ra. Nào ngờ, hắn càng ôm tôi chặt hơn, thông thả nói: “Quên mất không giới thiệu với mọi người, đây là bạn gái tôi, vừa mới thi đỗ vào trường chúng ta.”

Hả, cái gì cơ? Tôi nghe không nhầm đấy chứ? Tôi là bạn gái hắn ta... Tôi không muốn, tôi không muốn là bạn gái của tên ngụy quân tử kiêu căng ngạo mạn này. Tôi ra sức vùng vẫy, nhưng có vùng vẫy thế nào cũng không thoát khỏi vòng tay hắn.

Tôi ngẩng đầu lên, ánh mắt của hắn đang nhìn thẳng vào tôi, hai hàng lông mi dài, đôi mắt sâu, một ánh mắt nghiêm túc và tràn đầy tình cảm...

Tim tôi bỗng run lên một cách khó hiểu, toàn thân cảm thấy không thoải mái, mắt tôi chẳng biết nên nhìn về phía nào nữa, chỉ thấy hắn ta cúi thấp người xuống, chậm chậm dựa sát vào tôi... Đôi môi lạnh giá đặt lên má phải tôi, tựa như một bông sen mềm mại đang hé nở trên đó.

“Phối hợp với tôi đuổi bọn họ đi, ân oán giữa chúng ta coi như xong.” Trong tích tắc đó, hắn ta nói nhỏ vào tai tôi câu ấy.

Tôi nghĩ người ngoài nhìn vào cảnh tượng đó thì họ nhất định sẽ cho rằng chúng tôi đang “tai ấp má kề”! Không! Không! Không! “Tai ấp má kề”? Sao tôi lại có thể nghĩ ra từ đó được nhỉ?

Nhưng cơ thể tôi lại hoàn toàn phản bội ý chí và ý thức của tôi, tôi nhìn hắn và gật đầu một cách không tự chủ. Ôi dào! Chỉ là diễn kịch thôi mà, sao phải ép mình làm như thật vậy chứ? Sao chưa có sự cho phép của tôi mà hắn ta đã dám hôn lên má tôi...

“Hả? Không phải đấy chứ, từ trước tới giờ chúng em chưa bao giờ nghe thấy hội trưởng nói là có bạn gái!” Ba mỹ nhân lập tức lia ánh mắt sắc như dao về phía tôi, vừa sắc lại vừa lạnh, thật kinh hồn!

Ngụy quân tử nắm lấy tay tôi và ấn ấn eo tôi, tôi lập tức hoàn hồn, ngẩng cao đầu nói: “Ai nói là anh ấy chưa có bạn gái? Tôi chính là bạn gái anh ấy! Chúng tôi yêu nhau hơn một năm rồi, vì anh ấy nên tôi mới thi vào trường này!”

Ngụy quân tử vỗ vỗ đầu tôi tỏ ý tán thành, ba mỹ nhân kia lại nghĩ rằng đó là sự thể hiện tình yêu, một người trong số họ khá yêu đời, không chịu được “cú sốc” ghê gớm và nặng nề này, liền ôm mặt chạy ra ngoài.

“Hội trưởng, nó thì có gì tốt chứ? Ngoại hình bình thường, trông có vẻ cũng chẳng phong cách cho lắm... hu hu!”

Mỹ nhân thứ hai vẻ mặt đau khổ như “sắp chết đến nơi rồi”.

Không phải đấy chứ, ngoại hình bình thường, lại còn chẳng phong cách sao? Tôi rõ ràng là vừa thông minh lại vừa xinh xắn đáng yêu mà! Còn gấp mấy lần bọn hão sắc các người.

“Xin các em chú ý cách ăn nói một chút, tôi không cho phép bất cứ ai sỉ nhục bạn gái tôi...”

Tôi chưa kịp “trả miếng” đối phương thì giọng nói lạnh như băng lại phát ra từ trên đầu tôi: “Trong mắt tôi, cô ấy là đẹp nhất.”

Huh u hu... cũng biết nhìn người đấy! Mặc dù hơi buồn nôn một chút nhưng lại rất thật! Tôi nắm chặt tay áo hắn ta, cảm động đến rơi nước mắt.

Mỹ nhân thứ hai rút nước mắt tuyệt vọng, giậm mạnh chân một cái rồi chạy ra ngoài – mặt đất lại rung chuyển một trận, “Mạnh Khương Nữ khóc đổ Trường Thành”, nàng ta định dùng tình cảm để làm đổ sập cả phòng tiếp đón học sinh này à!

“Cái này, hội trưởng, em, em không quan tâm...”

Mỹ nhân thứ ba giờ đây “đơn phương độc mã” nên nói năng có phần linh tinh: “Em không quan tâm là anh có bạn gái hay chưa, em sẽ vẫn thích anh, quan tâm đến anh...”

“Hừm... Bạn không quan tâm, nhưng mà tôi thì quan tâm! Tôi không thích có người con gái khác cứ quần lấy bạn trai của tôi!”

Đúng vậy, là con gái, cũng phải có chút khí phách chứ? Hà tất gì phải yêu đơn phương một tên ngụy quân tử chứ!

Cuối cùng, cô nàng cũng không chịu nổi và lặng lẽ quay người bước đi.

Ôi, ánh mắt đau khổ của cô nàng làm tôi thấy có chút không nỡ tâm!

2.

“Àm

“Ôi, mẹ ơi!” Hu hu hu, đáng ghét, chẳng thèm nói với tôi một câu đã buông tay rồi, làm cái mông tôi phải “hôn đất”!

Tôi bò dậy, vừa xoa xoa cái mông đáng thương của tôi vừa tức giận đập bàn và lớn tiếng quát: “Anh qua cầu rút ván nhanh thế, lợi dụng xong là vứt ngay người ta xuống đất!”

Tên nguyệt quân tử ngồi xuống chiếc ghế phía trước bàn, đôi mắt sâu thẳm đỏ hoe, khuôn mặt cũng đầy vẻ mệt mỏi. Đúng rồi, hẳn ta tìm tôi cả một đêm, chắc là cả đêm không ngủ tý nào. Sao vừa rồi tôi lại không phát hiện ra hẳn ta tiêu tụy như vậy nhỉ?

“Tôi không vứt cô ra ngoài đã là nương tay lắm rồi.” Tên nguyệt quân tử chẳng có chút hối lỗi nào, ngược lại còn liếc mắt nhìn tôi một cách lạnh lùng, hỏi: “Mang giấy báo nhập học đến chưa?”

“Ở đây này!” Tôi trừng mắt nhìn hẳn ta, chỉ tay lên trên mặt bàn. Thôi, bản nữ hiệp này không tính toán với hẳn làm gì, phải nhanh chóng làm thủ tục thôi, càng cách xa hẳn càng tốt, không thì tức đến lộn ruột mất!

Hắn ta vẫy vẫy tay gọi hai tên gác kia đến, rồi dặn dò chúng cẩn thận: “A Ngũ, cậu giúp cô ấy làm thủ tục. Đại Lực, cậu xách hành lý giúp cô ấy, đưa cô ấy đến phòng nghỉ.”

“Thế còn đại ca thì làm gì?” Hai tên gác có vẻ không hài lòng cho lắm. Hừm, hai tên xấu xa này, giúp đỡ mỹ nhân thì có gì mà không hài lòng chứ, rồi tôi sẽ tìm cơ hội véo chết hai người!

“Tôi chạy cả đêm, đương nhiên là cần phải nghỉ ngơi một lúc rồi.” Lúc tên nguyệt quân tử nói câu này, còn không quên lườm tôi một cái. Hả! Liên quan đến chuyện hai hào của tôi à? Nếu không phải vì hẳn ta cứ muốn truy sát tôi, thì làm gì đến nỗi trông bộ dạng như quỷ thế này chứ? Ông trời thật là có

“Vậy chúng em đưa cô ấy đi xong, có phải quay lại nữa không?” Đại Lực làm ra vẻ suy nghĩ.

“Cái thằng này, lại còn mặc cả với tôi nữa! Đi đi, không cần phải quay lại nữa, cả đêm qua hai người cũng không ngủ rồi.” Rồi nguyệt quân tử bắt đầu thu dọn đồng giấy tờ lộn xộn trên bàn, và cả những túi đồ ăn ngổn ngang trên đó nữa, rồi lại như nhớ ra chuyện gì nên đã bổ sung thêm một câu: “Còn nữa, việc ngày hôm nay, tôi ghi nhớ rồi đấy!”

“Ha ha, đại ca, anh thật tốt...” Tên Ngũ gãi gãi đầu cười ngây ngô, đang chuẩn bị nhảy lên sung sướng nhưng khi nghe thấy phần sau của câu nói đó, mặt hẳn bỗng như quả cà héo, nhìn tên gác kia với ánh mắt cầu cứu.

Đại Lực cũng mất hết cả thần sắc, một lúc lâu sau, nó mới lắp ba lắp bắp: “Đại ca, chúng em, chúng em không cố ý, chỉ là, chỉ là buổi sáng đói quá, đúng lúc bọn họ gọi điện đến, cho nên, cho nên...”

Nguyệt quân tử mặt lạnh te, mắt nhắm hờ, dựa lên ghế, chẳng nói câu gì. Tôi rất đồng cảm với cảnh ngộ của hai tên đó, nhưng hiện tại bản nữ hiệp không muốn trêu chọc cái “con heo” trước mặt kia.

Hai tên gác mếu máo nhìn nhau, A Ngũ nhanh như bay giúp tôi đăng kí nhập học, sau đó tranh với Đại Lực để xách cái túi hành lý vốn không nặng lắm của tôi, khiến tôi cảm thấy hơi khó nghĩ!

Lúc đi ra khỏi phòng tiếp đón học sinh, tôi chợt quay đầu nhìn tên nguyệt quân tử kia một cái, hẳn ta nhắc hai chân lên ghế và nhắm mắt thư giãn. Nhớ lại đôi môi lạnh giá lúc nãy, mặt tôi bỗng nóng bừng lên!

Ôi, sao lại như thế chứ? Thật là đáng ghét! Tôi đá một cái vào cửa, nghênh ngang bước đi.

Trên đường đi, hai tốc kia hoàn toàn biến đổi, lại bắt đầu hừng hực khí thế. Bọn họ cứ chốc chốc lại nhìn tôi, chốc chốc lại bịt miệng cười cười...

“Các người cười cái gì đấy? Mau nói nhanh, không được giấu giếm!” Hừm, cái kiểu cười mờ ám đó chắc là cũng chẳng phải chuyện gì hay ho.

“Đừng trách tôi là đàn anh học khóa trên mà không nhắc nhở em trước nhé, sau này em phải cẩn thận mọi lúc mọi nơi, phòng thủ nghiêm ngặt!”

Cái tên Đại Lực này lúc nào cũng thích tỏ ra bí hiểm, đến câu nói cũng quanh co vòng vèo như vậy.

“Ý gì hả? Chẳng lẽ sân trường Trung học Phác Thiện này chỗ nào cũng chôn mìn à?”

Tôi hất hất hàm, nhìn chằm chằm vào hai tên không sợ chết đó: “Tôi ghét nhất là người khác cứ chơi trò mờ ám với tôi.”

“Không cần phải bực bội đến thế đâu, tôi còn chưa nói hết mà.” Đại Lực liếc mắt nhìn tôi vẻ không mấy hài lòng: “Trường Trung học Phác Thiện này không có mình, nhưng em và hội trưởng vừa đóng một vở kịch hay, thì dưới đất sẽ chôn rất nhiều mình đấy, hiểu chứ?”

Tôi mở tròn đôi mắt vô tôi nhìn Đại Lực, một giây sau...

Tôi vô cùng thành thật lắc lắc đầu, Đại Lực và A Ngũ đều tỏ thái độ khinh thường và như muốn ngất xỉu – Hu hu, làm gì vậy, ăn nói khó hiểu như vậy, tôi không hiểu là chuyện bình thường mà!

“Ôi! A Ngũ, cậu nói với nó đi, tôi thực sự không thể nói chuyện với một người mới tám tuổi được.”

Đại Lực ngẩng đầu thở dài một hơi, vẻ mặt thất vọng tràn trề. Oái! Tám tuổi? Quá là sỉ nhục tôi. Đại Lực đáng chết này, hãy nh5;y, anh đặc tội với tôi rồi, nhất định tôi sẽ báo thù! (Lời nhắc nhở thân ái của tác giả: Đừng bao giờ đặc tội với con gái, đặc biệt là những cô gái ích kỉ!)

A Ngũ cũng nhìn tôi đang khó chịu cực độ, vỗ vỗ vai tôi, hăng hăng cổ họng rồi mới chậm rãi nói: “Không chỉ có rất nhiều mỹ nhân trong trường thích hội trưởng, mà ở trường khác cũng có rất nhiều người thích. Vừa rồi em đã nhận là bạn gái của hội trưởng, thì những người hâm mộ cuồng nhiệt kia sẽ nhanh chóng biết tin này. Và như thế, em có nghĩ là em sẽ còn những ngày bình yên nữa hay không?”

“Không phải vậy chứ, vừa rồi tôi chỉ diễn kịch với hội trưởng thôi! Tôi mà là bạn gái của hắn ta á? Hắn ta có mà cười đến tám đời! Lâm Tiểu Ngư tôi chưa bao giờ gặp một tên giả nhân giả thiện, ác độc như thế! Vừa tự cao tự đại lại còn ngu ngốc, hắn ta có đẹp trai thì cũng không mang ra mà ăn được. Chả hiểu mấy cái cô nàng háo sắc kia nghĩ thế nào nữa...” Cứ nhắc đến tên ngụy quân tử đó là lòng tôi lại thấy “rưng rưng” vô cớ, lại còn cứ nghĩ đến đôi môi lạnh giá lúc trước nữa chứ. Cái cảm xúc này khiến tôi rất ghét chính mình, lại càng ghét hắn ta.

Đại Lực và A Ngũ thấy tôi đột nhiên chửi rủa thậm tệ hội trưởng của bọn họ thì tròn tròn mắt, con người suýt nữa rơi xuống đất!

“Nhưng mà hỏi lại chút, hội trưởng của các người là hội trưởng hội gì vậy?” Biết người biết ta, mới có thể “trăm trận trăm thắng” được, nếu là hội Thanh Long, hội Hắc Long thì tốt nhất là không nên chọc đến. Lâm Tiểu Ngư tôi ngang dọc giang hồ đã nhiều năm, có một nguyên tắc là: “Tuyệt đối không đấu đá với xã hội đen!”

“Hội học sinh!” Đại Lực và A Ngũ cùng đồng thanh trả lời.

Oái! Hội học sinh? Chắc là sắp to nhất rồi! Cũng chẳng cần phải quan tâm, dù sao thì kết quả thi của tôi cũng không do hắn ta quyết định.

“Em gái Tiểu Ngư, tốt nhất là em không nên xúc phạm đến hội trưởng đại nhân như vậy, nên biết rằng trường chúng ta không giống với các trường khác! Lãnh đạo trường rất tôn trọng học sinh, cho nên cứ mỗi kì thi đều do thành viên của hội học sinh coi thi và chấm bài, những công việc thường ngày cũng đều do hội học sinh phụ trách...” Đường như đọc được suy nghĩ của tôi, Đại Lực dương dương tự đắc nói thêm.

Hu hu hu... không phải chứ, cái tin này còn sốc hơn cả cái tin tôi làm rơi ví tiền! Tên khốn nào lại cho hội học sinh quyền lớn như vậy chứ? Cái tên hội trưởng đại nhân đáng tội đó, không lẽ tôi sẽ phải chịu đựng hắn sao?

Hu hu hu... Không, tuổi xuân phơi phới của bản nữ hiệp này sẽ ra đi trong tay của tên ngụy quân tử đó rồi.

Tôi bước theo Đại Lực và A Ngũ với đôi chân nặng như chì và khuôn mặt đầy bi ai đi đến một tòa nhà trông như một cung điện nguy nga phía trước mặt. Nhưng cứ nghĩ đến cuộc sống bị cướp mất vận mệnh, thì cho dù tôi được sống trong một cung điện thật sự thì tôi cũng không thể vui vẻ được.

“Em Tiểu Ngư, đây chính là kí túc nữ.” A Ngũ có vẻ tốt bụng hơn một chút so với Đại Lực, nhưng mà cũng hơi ngố. Trên tòa nhà ấy có mấy chữ “Kí túc nữ” to tướng thế kia, tôi lại chẳng phải đứa ngốc, sao lại không nhìn được chứ!

3.

Từ xa đã nhìn thấy mấy bạn nữ sinh đang ôm nhau đứng trước cổng, trong số đó còn có ba mỹ nhân vừa rời ở phòng tiếp đón, ai nấy đều trong bộ dạng khóc sụt sùi, nhưng người cầm đầu là một nữ sinh tóc xoăn màu vàng kim. Cô nàng mặc một chiếc quần bò bó sát, lộ rõ đôi chân dài, bên trên mặc một chiếc áo mỏng lộ rõ rốn. Ôi! Học sinh cấp ba thời nay được phép ăn mặc nóng bỏng, gọi cảm thế sao? Vậy thì tôi phải nhanh chóng thay đổi để bắt kịp với thời đại rồi. Tôi cúi nhìn bộ quần áo thể thao màu xám chui chu trên người, trong lòng thở dài một tiếng, chẳng trách mà chẳng có một bạn nam nào để ý đến tôi!

“Tiểu Ngư, em tự đi tìm cô quản lí kí túc làm thủ tục nhé, bọn anh không được phép vào kí túc nữ.” Đại Lực đặt hành lí của tôi xuống, vừa lùi lại đằng sau vừa lắp bắp nói.

“Tiểu Ngư, em, em cẩn thận nhé, mìn ấy...” A Ngũ cũng trong bộ dạng căng thẳng như sắp chết, nói xong liền cùng Đại Lực vất chân lên cổ chạy, giống như tội phạm chạy trốn vậy.

Ồ... thế này là sao, nào hai người họ có vấn đề hay sao thế? Tôi tỏ thái độ không thể hiểu nổi và cầm túi hành lí lên. Nhưng... chẳng hiểu sao, rõ ràng là trời đang rất nắng, ông mặt trời vẫn đang cười một cách vui vẻ, sao tôi lại cảm thấy âm u thế này nhỉ? Không khí xung quanh dường như bị đóng băng vậy.

Tôi bỗng thấy rung mình, rồi nhanh chóng tìm ra ngọn nguồn của cái không khí lạnh lẽo ấy. Nhóm nữ sinh kia, đặc biệt là bạn nữ cầm đầu, đang trợn trừng mắt nhìn tôi với vẻ mặt khinh thường và giận dữ.

“Phải hết sức đề phòng! Hai tên Đại Lực và A Ngũ xấu xa kia thật chẳng nghĩa khí chút nào, vừa rời trên đường đi còn tranh nhau nhận tôi là em gái, muốn kết nghĩa với tôi nữa! Tôi cảm giận nghĩ bụng, lần sau mà tóm được hai tên đó thì tôi nhất định sẽ bóp chết chúng. Tôi nắm chặt túi hành lí, tự nhủ với mình phải bình tĩnh, dù sao thì đây cũng là trường học, bọn họ cũng chẳng dám làm gì tôi đâu!”

“Chính là con bé thói tha này nói là bạn gái của hội trưởng à?” Bọn họ từng bước từng bước tiến đến gần tôi, đa cầm đầu nhìn tôi một lượt từ trên xuống dưới, vẫn cái vẻ mặt khinh thường đó.

“Đúng thế, đúng thế, chính là nó!” Ba mỹ nhân đứng trước cùng đồng thanh, dùng ánh mắt vừa ghen ghét vừa tức giận liếc nhìn tôi một cách hằn học. Ôi, nếu mà ánh mắt có thể giết chết người thì tôi khẳng định là tôi đã chết n+1 lần rồi.

“Bọn mày không nhằm đây chứ? Hội trưởng đại nhân không thể kém thế này được? Bọn mày nhìn nó xem, trông chẳng có chút gì là thông minh, xinh đẹp, lại chẳng có phong cách, thậm chí từ trên xuống dưới chẳng có điểm gì đáng yêu cả, hội trưởng đại nhân làm sao mà có thể thích nó được chứ?” “Thiếu nữ sexy” ấy giờ tay chỉ từ đầu đến chân tôi, đôi mắt ánh lên vẻ thương hại: “Hội trưởng đại nhân mà có tìm bạn gái thì cũng phải tìm người có thể làm “điên đảo chúng sinh” như tôi đây chứ!”

Có nhằm không đấy? Làm gì có ai như thế? Người trong trường này đều chẳng có chút lịch sự nào như vậy à? Dù sao thì Lâm Tiểu Ngư tôi cũng có làn da trắng trẻo mịn màng, cái mũi cũng cao thẳng, đôi mắt cũng nhanh nhẹn hoạt bát, đôi môi cũng được coi là đôi môi màu anh đào chum chím, mặc dù kết hợp lại không phải là quá đẹp, nhưng cũng không đến mức không thể ra ngoài đường gặp người khác!

“Tách...” Tôi nhanh chóng hất ngón tay đang chỉ chỉ trước mặt tôi của cô ta, mỉa mai nói: “Điên đảo chúng sinh? Là dọa người ta phát điên đến mức ngã xuống, không thể đứng lên được nữa à? Có nào với không nào gì chứ? Đã bao giờ nghe thấy câu “nào to nhưng mà ngu” chưa? Hừm!”

“Mày, mày, cái con nha đầu thói tha này!”

“Thiếu nữ sexy” bị tôi chọc tức, toàn thân run lên bần bật, phần ngực cô ta nhấp nhô lên xuống rất đều đặn, rồi cô ta giơ bàn tay lên, có vẻ như một cái bạt tai chuẩn bị hướng về phía tôi...

Tôi thực sự cảm thấy hồi hộp, không hay rồi! Bỗng nhiên, một bàn tay ngọc ngà với những ngón thon dài đưa ra từ phía sau tôi, kịp thời đỡ bàn tay của “thiếu nữ sexy” kia.

“Minh Y Na, làm cái gì vậy? Bạn muốn ra tay vì một đứa nha đầu nhà quê không biết từ đâu tới này à? Không phải là bạn cũng thích hội trưởng đại nhân sao?” “Thiếu nữ sexy” liếc mắt nhìn người đứng bên cạnh tôi, mặt mày sa sầm lại không lấy làm vui vẻ gì.

“Mọi người đều học cùng một trường, hà có gì phải gây ra những chuyện không vui thế này?” Giọng nói nhẹ nhàng lại vang lên bên tai tôi, trong trẻo veo von tựa như dòng nước tinh khiết, tôi liền nghiêng đầu nhìn

một cái. Trời ơi! Trời ơi! Cái trường học này là trại tập trung của toàn nam thanh nữ tú thôi hay sao ấy? Bạn nữ sinh này còn xinh hơn cả bạn gái mà hôm qua tôi gặp! Thu hút nhất là phong cách dịu dàng mà lại thanh cao của bạn ấy, khuôn mặt trắng mịn với nụ cười nhẹ nhàng, ấm áp như gió xuân, nhìn bạn ấy tựa như có một luồng ánh sáng tỏa chiếu xung quanh người vậy.

Thiên thần, đúng là thiên thần... các bạn ơi mau đến đây mà ngắm thiên thần này!

“Em ấy là bạn gái của hội trưởng, nếu hội trưởng mà biết mọi người tập trung ở đây ứ hiếp em ấy, thì có biết sau này hội trưởng sẽ đối xử thế nào với mọi người không?” Mỹ nhân Minh Y Na nói tiếp.

“Thiếu nữ sexy” rút tay lại một cách không cam lòng, lùi lại một bước, vẻ mặt vẫn lộ rõ vẻ “gà chết không sợ nước sôi”: “Tôi dám khẳng định, con nha đầu thối tha này tuyệt đối không phải là bạn gái của hội trưởng, hôm nay tôi nhất định sẽ dạy cho nó một bài học.”

Minh Y Na nhìn tôi, rồi lại nhìn cô bạn kia, cười nhạt, khoe miệng để lộ lúm đồng tiền nhỏ, lạnh lùng nói: “Nếu bạn cứ khẳng định cố chấp không ngăn cản, nhưng tôi cũng không dám chắc là sẽ xảy ra hậu quả gì đâu đấy.”

Cho dù là một tên ngốc cũng có thể thấy rõ được sự uy hiếp trong lời nói của Minh Y Na, vì thế “thiếu nữ sexy” cứ đứng ngây ra, và không dám làm gì tôi nữa.

“Lộ Lộ, nghe nói là anh cả Lê Hiên của hội Thanh Lăng trường Trung học Hữu Trí đang theo đuổi Y Na. Chúng ta bỏ qua chuyện hôm nay đi.” Một nữ sinh đứng sau “thiếu nữ sexy” nói nhỏ vào tai cô ta.

Nghe câu ấy, sắc mặt “thiếu nữ sexy” biến đổi hẳn, xem ra cái tên anh cả gì đó nhất định là một nhân vật “đáng gờm”. Cô nàng nhếch miệng, nghĩ ngợi một lát, trợn mắt nhìn tôi, nói với tôi một cách không lấy gì làm vừa lòng: “Được, hôm nay nể mặt Y Na, tôi không tính toán gì với con nha đầu thối tha này.” Nói xong, cô nàng dẫn theo lũ nữ sinh phía sau rời đi một cách không cam tâm và đầy căm hận.

Phù phù – tôi thở một hơi dài, bản nữ hiệp này mặc dù “trời không sợ, đất không sợ”, nhưng giữa ban ngày ban mặt thế này lại đánh lộn với người khác thì sẽ ảnh hưởng rất lớn đến hình tượng. Thật may là chị thiên thần nói vài câu thôi đã làm tan được “trận quyết đấu gay go” này. Lòng ngưỡng mộ và sùng bái của tôi còn “cuồn cuộn hơn cả sông biển Đông”.

Nghĩ đến đây, tôi chấp chặt tay trước mặt chị ấy, nói: “Đa tạ ơn cứu giúp của chị. Tiểu Ngư em có thịt nát xương tan cũng khó mà báo đáp được.”

Minh Y Na cười khì một tiếng, trên mặt tựa như có một bông hoa hé nở: “Em thật thú vị, chả trách hội trưởng lại thích em.”

“Cái này...” Tôi gãi gãi đầu, không biết có nên nói thật với chị thiên thần không, suy tính một lúc, tôi quyết định không nói. Mặc dù tôi không muốn lừa dối một thiên thần tốt bụng như vậy, nhưng tôi cũng không muốn chọc tức cái tên ngụy quân tử mặt l như tiền kia.

Chị thiên thần thì nghĩ là tôi ngượng ngùng, lại mỉm cười và nói: “Vẫn chưa đến chỗ nhân viên quản lí kí túc để đăng kí đúng không? Chị đang rồi, để chị đưa đi.”

“Hả? Thật chứ? Tốt quá, nhưng thế thì ngại quá!” Tôi vô cùng bất ngờ, hưng phấn đến nỗi không biết nói gì. Bạn thử nghĩ mà xem, bỗng nhiên có một mỹ nhân đẹp như thiên thần không quen không biết đến bên vực kẻ yếu, rồi lại chủ động đề nghị giúp đỡ, bạn sẽ có cảm giác như thế nào chứ?

“Đừng khách khí! Chị là Minh Y Na, học lớp mười một, em cứ gọi chị là Y Na. À đúng rồi, chị còn chưa biết tên em nữa!” Y Na đỡ chiếc túi hành lí trên tay tôi, dẫn tôi đến kí túc nữ.

“À, chào chị Y Na, em là Lâm Tiểu Ngư, tân học sinh lớp mười...”

4.

Làm xong thủ tục đăng kí, Minh Y Na lại dẫn tôi đi tìm phòng, giúp tôi thu dọn đồ đạc, khi xong xuôi mọi thứ thì cũng đã đến buổi trưa.

Đây là phòng dành cho hai người, bạn cùng phòng tôi là một cô nương ở tận Myanmar, cô ấy rất dễ chịu, luôn nở nụ cười nhẹ nhàng với chúng tôi.

“Cũng ổn rồi đây.” Minh Y Na hài lòng nhìn chiếc bàn và chiếc giường gọn gàng mà chị ấy giúp tôi thu dọn, rồi nhìn vào chiếc đồng hồ đeo tay: “Ôi! Đã mười hai giờ rồi, thế này nhé, hai chị em mình đi ăn trưa trước, sau đó chị đưa em đến siêu thị gần trường để mua một ít đồ dùng cá nhân nhé.”

“A, tốt quá đi mất! Nếu không có chị thì có lẽ giờ này em vẫn như con ruồi mất đầu đang bay loạn xạ.” Tôi nhanh chóng kéo tay chị Y Na ra ngoài. Mẹ ơi! Tôi khê rên lên, ngoài mấy cái bánh tôi ăn lúc trên xe từ hôm qua, đến bây giờ tôi vẫn chưa được ăn hạt cơm nào, đói không thể chịu nổi nữa rồi.

Ngồi ăn cơm, chúng tôi nói chuyện với nhau rất vui vẻ, chúng tôi trở nên rất thân thiết. Nhưng chị ấy toàn hỏi những câu như tên ngựa quân tử kia thích ăn gì, thích làm gì, còn tôi thì cứ phải ba hoa bốc phét loạn hết cả lên. Đại loại là chị ấy đều tin hết, nếu không thì sao lại tranh trả tiền chứ?

Rời khỏi quán ăn, Minh Y Na nói với tôi: “Sau trường mình có một công viên, đằng sau công viên có một siêu thị lớn, chị đưa em đi nhé.”

“Công viên?” Tôi bỗng vỗ vỗ vào đầu, nhảy lên – Trời ơi, tôi quên mất Thượng Quan Cảnh Lăng ở đó rồi, lại còn bận bịu cả ngày chẳng nhớ gì đến sự tồn tại của anh ta nữa chứ. Ôi, làm thế nào bây giờ? Anh ta sẽ không đói là ra đây chứ? Có bị ai lừa đi mất không?”

“Tiểu Ngư, em sao vậy?” Minh Y Na lo lắng và hỏi tôi một cách khó hiểu.

“À... à... em bỗng nhớ ra là em vẫn còn một việc rất quan trọng chưa làm, hay là đề lần sau chúng ta sẽ cùng nhau đi siêu thị nhé, chị Y Na?” Tôi rất áy náy nói, rồi lại nhìn trộm vẻ mặt của chị ấy. Vẫn may, hình như chị ấy không giận, nghĩ cho cùng thì thiên thần có bao giờ biết tức giận đâu!

“Ồ!, vậy à, chị biết rồi, hẳn là có hẹn với hội trưởng đại nhân rồi! Được rồi, vậy chị không làm lỡ việc của em nữa, em đi nhanh đi!” Minh Y Na nở nụ cười ấm áp, vỗ vỗ vai tôi: “Chị đi trước nhé. Lần sau sẽ đến chơi với em!”

Khi chị đã đi xa rồi, tôi nhanh chóng chạy đến cái siêu thị mà chị ấy nói để mua một bộ quần áo thể thao nam. Trời ạ, một bộ thể thao nam mà ngón mất hai trăm tệ của bản cô nương... Hu hu hu, không những đau lòng mà da thịt tôi như bị ai bứt ra từng mảng. Nhưng vì anh ta, tôi đã lòng rút ví.

Tôi ôm bộ quần áo phi như bay đến công viên

“Thượng Quan Cảnh Lăng, Thượng Quan Cảnh Lăng...anh ở đâu?” Tôi chui từ trong bụi cây ra, mũi cay xè đến mức bốc khói! Anh ta, anh ta quả nhiên là không thấy đâu nữa. Cái nơi to như cái bàn tay này, tôi tìm trước tìm sau, tìm phải tìm trái, tìm đến cả mười lần rồi mà vẫn không thấy mặt mũi anh ta đâu cả.

Cuối cùng, tôi mệt rũ rời, ngồi phịch xuống bãi cỏ.

Anh ta đi đâu rồi? Anh ta ngây thơ như vậy, nếu không bị người khác dụ dỗ thì cũng không thể nào giao tiếp với mọi người một cách bình thường được? Thêm nữa, anh ta lại đang bị thương, lại chẳng quen thuộc gì với thế giới này. Có khi lại bị...cái gì giữa đường rồi cũng nên, tôi thực sự không dám tưởng tượng, lập tức “Hừ hừ” hai tiếng rồi tự an ủi mình: “Cũng may là anh ta biết võ công, chắc không có chuyện gì đâu”

Mà có khi, anh ta có thể xuyên thời gian đến thế giới hiện đại này, biết đâu lại xuyên thời gian về thế giới của anh ta rồi. Tóm lại là chuyện “xuyên qua thời gian” vốn rất kỳ lạ, anh ta quay trở về đó lại có thể tiếp tục công việc của một viên quan sai dịch đi bất kể gian. Nghĩ đến đây, lòng tôi thấy vui vui, nhưng cúi xuống nhìn bộ quần áo thể thao mà tôi đã phải bỏ ra hai trăm tệ để mua thì mắt tôi bỗng mờ mờ như người mất hồn. Trời ơi! Thế này có phải “tiền mất tật mang” không? Ban đầu còn nghĩ anh ta có võ công, trên người lại toàn đồ cổ, rất đáng giá để đầu tư, ai biết được rằng...Hu hu hu, xem ra đúng như mẹ đã nói, tôi chẳng có chút duyên nào với việc đầu tư cả!

Lúc tôi đang đắm ngực dặm chân, thì bỗng có hai bạn gái chạy nhanh như gió qua người tôi.

“Chạy nhanh lên một chút, nghe nói là khu rừng trước mặt có một anh chàng rất đẹp trai!”

“Nhưng nghe mọi người nói, đó là một kẻ điên, ăn mặc rất kỳ quái...”

Oái, anh chàng đẹp trai? Kẻ điên? Ăn mặc kỳ quái?... Hình như đang nói đến...Tôi bỗng nhanh như chớp bật dậy, len giữa hai cô bé đó và phóng như bay.

Một lúc sau, trước mặt tôi là một không gian rực rỡ sắc màu, đình đài lầu các, cảnh tượng của một bức tranh sơn thủy truyền thần. Và trong bức tranh ấy, có một nhóm người đang vây quanh xem cái gì đó, lại còn có cả tiếng reu chọc cười đùa nữa chứ.

Tôi lấy hết sức bình sinh, cuối cùng cũng luồn lách vào được giữa đám người đó. Lúc ấy, tôi tròn mắt nhìn anh chàng mà mọi người đang chăm chú nhìn kia, trong chốc lát tự hỏi rằng mình có nằm mơ hay không – Thượng Quan Cảnh Lăng, đúng là Thượng Quan Cảnh Lăng!

Một dáng vẻ bình thản ngồi trên nóc mái đình màu đỏ thắm, phía sau lưng là bầu trời xanh thẳm mênh mông bát ngát. Phía xa xa là đám mây trắng lơ lửng trôi, gió hiu hiu thổi, những áng mây trắng như tuyết khiến anh ta như đang ở trong cõi bồng lai tiên cảnh.

Nhưng, tôi lại nhanh chóng phát hiện ra là mình sai, sai một cách trần trọng, không phải là cảnh vật và không gian làm tôn lên dáng vẻ anh ta, mà chính anh ta làm cho cảnh vật và không gian trở nên thăng hoa.

Anh ta ôm thanh kiếm, cứ đứng đưng ngồi ở đó, trên khóe miệng nở một nụ cười, ánh mắt long lanh và ấm áp. Trong khoảnh khắc ấy ánh hào quang của anh ta vô tình đã chiếu sáng cả thế giới vô vị mà nhạt nhẽo này, dịu dàng mà không hề chói lóa, như ánh trăng vậy, làm phép cho tất cả trở thành chốn tiên cảnh đẹp đẽ nhất.

Nếu nói rằng tên ngụy quân tử kia là ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi, thì anh ta là một vầng trăng, là một cơn gió mát. Khí phách hút hồn của anh ta, khiến cho ai vừa nhìn thấy cũng đều bị đắm chìm không thể cưỡng lại.

“Oa! Đẹp trai thế...”

“Đúng vậy, phong cách của anh ấy thật là đặc biệt.”

“Anh ấy đang cười với tớ kia, anh ấy cười rồi...”

Mấy cô nàng háo sắc bên cạnh tôi cứ riu ra riu rít khiến tôi đang ngây ngất trong cõi ảo tưởng bỗng bừng tỉnh trở về với hiện tại. Trời ạ, sóng điện lớn nhất trên đời này hóa ra là từ ánh mắt của những cô nàng háo sắc, một lúc có thể chấp điện chết ba trăm con voi ấy chứ. Nhìn bộ dáng của từng người bọn họ, mặt ai trông cũng rạng rỡ, hạnh phúc đến mức như sắp ngất xỉu.

Nhưng mà, anh ta chạy lên tận trên đó để làm gì? Trời ạ, không phải là anh ta dùng khinh công để bay lên như trong truyền thuyết đấy chứ? Tôi chen vào giữa đám nữ sinh bên cạnh, rồi xông đến gần phía đỉnh và gọi to: “Thượng Quan Cảnh Lăng, anh xuống đây ngay cho tôi!”

Thượng Quan Cảnh Lăng nhìn thấy tôi, lập tức nhướn miệng cười, vèo một cái nhảy xuống dưới đất, nắm lấy tay tôi lắc liên hồi. Này, Đại ca, anh coi tay tôi là cái gì vậy? Là cái xích đu à?

Anh ta vô cùng kích động nói “Tiểu Ngư, cuối cùng thì cô cũng đến rồi”. Vẻ mặt cứ như là đã đợi tôi mấy đời mấy kiếp rồi ấy!

“À, hóa ra là anh ấy có bạn gái rồi sao?”

“Đúng vậy. Ôi, mình đau lòng quá!”

“Sáng nay nghe nói là hội trưởng hội học sinh trung học phổ thông Phác Thiện đã có bạn gái rồi, cho nên tớ khó khăn lắm mới quyết định thay đổi mục tiêu, không ngờ bây giờ lại...”

Tro đám người ấy, lẫn trong tiếng khóc là những tiếng lầm bầm chửi rửa nữa. Ôi! Tôi gây ra tội ác gì thế này, cứ mỗi lần đứng bên cạnh anh chàng đẹp trai là lại bị chửi rửa.

Tôi cố gắng cười và giải thích ọi người.

“Ha ha, mọi người hiểu lầm rồi, thực ra anh ấy là anh trai tôi. Anh ấy có chút vấn đề ở chỗ này”. Tôi vừa nói vừa chỉ tay vào đầu mình: “Cho nên, anh ấy mới ăn mặc như thế này, và còn thường xuyên có những hành động bất thường nữa. Mọi người đừng để ý gì nhé, bây giờ tôi đưa anh ấy về nhà ngay đây”.

“Hả? Tiểu Ngư, sao cô lại nói tại hạ...” Thượng Quan Cảnh Lăng thấy tôi nói đầu anh ta có vấn đề, vẻ không hài lòng, cau mày nhìn tôi và hỏi.

Tôi quay lại, trợn mắt nhìn, ra hiệu cho anh ta ngậm miệng lại, rồi kéo tay anh ta chạy thật nhanh ra khỏi đám đông, chỉ còn nghe thấy sau lưng những tiếng í ới vọng lại.

“Ôi, không phải chứ... Đẹp trai như vậy mà lại bị điên sao?”

“Trời ạ, sao lại như vậy được?”

“Hu hu hu, thực ra, cho dù anh ấy bị điên, chỉ cần anh ấy nhìn tớ một cái, tớ cũng sẵn lòng trả giá”.

Tôi vừa chạy, vừa đổ mồ hôi lạnh, quả này toi rồi, cái tên này mang lại cho tôi phiền phức to rồi, những ngày tháng tiếp theo của tôi e rằng sẽ không còn yên ổn nữa.

Khó khăn lắm mới chạy đến được một nơi khá yên tĩnh, tôi mệt đến mức ngã xuống bãi cỏ, đột nhiên nhớ ra, không phải Thượng Quan Cảnh Lăng biết khinh công sao? Tại sao không đưa tôi chạy mà tôi lại phải kéo tay anh ta chạy như thế này?

Nhìn lại anh ta, mặt chẳng có biểu hi đồ bưng bưng mà tim cũng chẳng đập thành thịch như tôi, ngồi cạnh tôi lại hỏi tiếp: “Tiểu Ngư cô nương, sao lại nói tại hạ bị điên?”

“Không nói anh bị điên, chẳng lẽ nói tôi bị điên à?”. Tôi trợn mắt nhìn anh ta: “Không phải tôi đã nói, anh ở đó đợi tôi sao? Anh là gì mà ngồi lên tận cái chỗ cao chót vót thế? Biết võ công là giỏi lắm à? Lần này, mọi người nhìn thấy anh hết rồi, anh ăn mặc cổ quái lạ lùng thế này, lẽ nào người ta lại không nghĩ này nọ về anh?”

“Nghĩ này nọ về tại hạ? Ha ha, Tiểu Ngư cô nương, cô lo lắng hơi quá rồi thì phải? Tại hạ thì có gì mà họ phải nghĩ này nọ chứ? Cô nương, vừa rồi, lẽ ra cô không nên lỗ mãng như thế, chúng ta xông ra khỏi đám đông như vậy nhờ may mắn phải ai đó thì làm thế nào...”. Thượng Quan Cảnh Lăng chẳng để ý gì đến lời tôi nói, lại ngắt lời tôi rồi thao thao bất tuyệt quở trách tôi nữa chứ.

Tôi day day huyết thái dương. Ôi! Đây đúng là một “chiêu” yêu thích của tôi, lúc vui vẻ hay tức giận tôi đều thích làm động tác này. Nhưng rất rõ ràng rằng về mặt của tôi đang muốn nói một cách thật lòng với anh ta: Tôi vô cùng tức giận.

Chẳng lẽ, anh ta không biết rằng nếu để lộ thân phận anh ta là người từ thời xưa đến đây, thì hậu quả sẽ nghiêm trọng như thế nào chứ?

Chấn chấn là sẽ gây chấn động thế giới, có khi các viện, các trung tâm nghiên cứu lại bắt anh ta đi giải phẫu để nghiên cứu ấy chứ. Quan trọng hơn là tôi đã đầu tư vào anh ta hai trăm tệ rồi, nếu anh ta bị bắt đi, thì hai trăm tệ ấy của tôi nhất định là đổ xuống sông xuống biển hết!

Nhưng mà, những điều như thế mà nói cho tên ngốc này nghe, thì anh ta làm sao có thể hiểu được cơ chứ?

Thấy sắc mặt tôi càng ngày càng u ám, anh ta cũng ý thức được và ngậm miệng lại. Tôi lắc đầu bất lực, lôi bộ quần áo thể thao mới mua trong túi vứt cho anh ta: “Mặc cái này vào, tôi cảnh cáo anh một lần nữa, không được nói với người khác rằng anh là người từ thời phong kiến đến, không được thể hiện võ công của anh trước mặt người khác, nếu không thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng, bản cô nương sẽ vô cùng tức giận đấy.”

Thượng Quan Cảnh Lăng cầm lấy bộ quần áo, nhìn tứ phía: “Cô nương xin đừng vội tức giận, hãy nói cho tại hạ biết nên đi đâu thay quần áo?”

Tôi liền giơ chân lia một cái, đạp anh ta vào trong bụi cây sau lưng, nói lớn: “Ở bên trong ấy, đồ ngốc!”

Năm phút sau, anh ta ngượng ngịu đi ra. Tôi nhìn một cái rồi cười ngặt nghẽo, cười đến vỡ cả bụng. Anh ta lấy chiếc áo làm áo khoác ngoài, hai ống tay lấy làm dây đai buộc trước ngực, buồn cười chết mất!

Thượng Quan Cảnh Lăng đương nhiên là không biết tôi cười cái gì, cứ nhìn tôi với vẻ mặt không hiểu chuyện gì, rồi lại nhìn lên người anh ta, không nghĩ ra là mình mặc đồ không đúng ở chỗ nào, rồi giọng nói trở nên lắp bắp: “Tiểu, Tiểu Ngư cô nương, tôi mặc... không đúng sao?”

“Đương nhiên là không đúng rồi.” Cuối cùng thì tôi cũng đứng thẳng dậy, nhin được cười và tiến về phía trước, cởi hai ống tay áo đang buộc quần lại với nhau, giúp anh ta mặc lại áo rồi kéo khóa áo lên: “Anh

đường đường là một vị sai dịch đại nhân mà lại không biết mặc quần áo, chuyện này mà nói ra thì thật là xấu hổ.”

Anh ta đỏ mặt, mái tóc dài bay bay về phía trước, tôi đưa tay sờ sờ, hót hót lại, rồi nói: “Lẽ ra, mái tóc này của anh nên cắt đi, nhưng mà, thể này cũng khá đẹp, trông rất lãng tử!”

Lúc ấy, mặc dù vẻ mặt tỏ ra lạnh lùng nhưng vô cùng xao động: “Trời ạ, Thượng Quan Cảnh Lăng mặc bộ quần áo thể thao trông đẹp trai quá, đẹp đến điên đảo!”

3. Chương 3: :“chiêu Bài” Hội Trưởng Đại Nhân

Bầu trời trong vắt như được gột rửa sạch sẽ, ngoài cửa sổ, những cơn gió nhẹ nhẹ thổi những đám mây trắng bay đi, còn tôi đang chống cằm chán nản nhìn lên tấm bảng đen. Ôi! Chẳng có cách nào khác cả, ai bảo buổi học hôm nay toàn là những môn mà tôi ghét nhất – toán và hóa!

Những cái kí hiệu kì quặc đó, trông còn khó coi hơn cả những nét chữ nguệch ngoạc của đạo sĩ. Càng không nói gì đến việc hiểu chúng! Mà đã không hiểu, thì cũng không cần phải phiền não, dù sao thì... quốc kế dân sinh vẫn quan trọng hơn nhiều.

Đã nhập học được hai ngày rồi, tháng này còn hai mươi tám ngày nữa! Cũng có nghĩa là, vẫn còn hai mươi tám ngày nữa, mẹ mới gửi tiền vào tài khoản cho tôi!

Tôi day day huyết thái dương, một cách đau khổ, mới có hai ngày, mà trong ví tôi chỉ còn năm mươi tệ... cứ thế này, tôi sẽ phải ra cổng trường mà ăn xin mất.

Hu hu hu, chỉ tính chi phí cho Thượng Quan Cảnh Lăng ở nhà khách trong trường học mà đã mất hơn một trăm tệ trong hai ngày rồi. Lại còn cộng thêm tiền ăn uống của hai người nữa, lúc nào cũng phải tiêu tiền. Không được, tối nay phải cho anh ta ra công viên ngủ.

Cái tên ấy, trên người chỉ có mỗi miếng ngọc bội vỡ, thế mà sống chết cũng không đưa cho tôi đem đi bán, lại còn kêu là tín vật của mẹ anh ta để lại. Được rồi, được rồi, tôi biết là thời xưa người ta hay dùng cái vật đó, bản cô nương cũng chẳng miễn cưỡng anh ta làm gì. Bản cô liền bảo anh ta dùng “mỹ nam kế”, để mấy cô gái háo sắc trong trường mời anh ta đi ăn, tiện thể đưa cả tôi đi cùng thì cũng có thể tiết kiệm được ít tiền. Ai ngờ đầu là anh ta không những không đồng ý, lại còn cấu kính với tôi nữa. Từ hôm qua đến hôm nay, anh ta chẳng thèm để ý đến tôi, còn nói là coi thường tôi! Tôi đâu có ép anh ta bán thân, làm gì mà phải giận tôi chứ? Lại cũng chẳng thèm nghĩ xem mấy ngày nay ai cho anh ta ăn no ngủ yên, thật là “vong ơn bội nghĩa”.

“Đúng là chẳng có trái tim gì cả!” Tôi tức đến mê muội đầu óc, đột nhiên đứng dậy đập bàn và gào lên.

Sau đó, tôi cảm thấy hình như có gì đó bất thường, tôi phải hoàn hồn lại. Ôi mẹ ơi! Cả lớp đang nhìn tôi với vẻ mặt “cười trên nổi đau khổ của người khác”, thầy giáo dạy toán đứng trên mục giảng tức đến nổi hai râu cá trê cứ không những nâng lên hạ xuống.

“Ha, ha ha, thầy giáo, em, em đùa ấy mà, để không khí thêm sôi động ấy mà!” Tôi xoa xoa cánh tay cười trừ, nhưng trong lòng thì đang rất đau khổ.

“Ha, ha ha.” Kì lạ, sao ông ấy lại cười theo tôi? Tôi cá là ông ấy bị tôi làm cho tức điên rồi!

Tôi đang mê muội, bỗng nghe thấy một tiếng quát lớn: “Đi ra ngoài...”

“Ra ngoài thì ra ngoài, làm gì mà phải lớn tiếng thế? Người ta là con gái, không mạnh mẽ như con trai! Hừm, lão già chết tiệt!” tôi lẩm bẩm.

“Em nói cái gì?”. Lão ấy cầm lấy cái thước, đi đến chỗ của tôi.

Oái, tai thính thế!

Tôi vội vàng vừa xua xua tay vừa chạy nhanh ra ngoài: “Không có gì ạ, em nói là em ra ngoài liền...!”

Nhưng lúc chạy ra ngoài lớp học, tôi lập tức hối hận. Nếu mà cho tôi một cơ hội, tôi nhất định sẽ nói với lão già ấy: “No!”. Có đánh chết thì tôi cũng không ra ngoài.

Bởi vì, bởi vì vừa đi ra thì tôi đã gặp ngay phải một khuôn mặt, một khuôn mặt khô ngô tuần tú đến mức khó chịu, một khuôn mặt mang vẻ cười mà như không cười, kiểu cười giả tạo... Nếu lúc ấy mặt đất nứt ra, thì tôi cá là tôi sẽ không ngần ngại chui ngay xuống đó.

Tả Mạc Phong – hội trưởng Hội học sinh trường Phác Thiện, tiểu công tử của tập đoàn họ Tả, cổ đông lớn nhất của trường Trung học Phác Thiện, cũng là tên ngụy công tử mà tôi luôn khinh thường, tôi chắc chắn và khẳng định rằng tôi xung khắc với tên này. Từ lúc gặp hắn ta, tôi đã thấy không vừa ý rồi, bây giờ ngay cả việc xui xẻo này cũng bị hắn ta nhìn thấy!

Tôi thề với cả nước, cả thế giới, cả vũ trụ rằng, tôi nói thật lòng, tuyệt đối không hề có ý gì khác! Xem nhé, tôi nhất định lại có chuyện không hay nữa rồi!

“Ha, ha ha, thời tiết đẹp nhỉ, ra đây sưởi nắng à?”

“Ha, ha ha, không cần anh quan tâm, anh đến đây là gì?”. Tôi trừng đôi mắt nhìn hắn một cách hết sức đề phòng.

“Đi với tôi, đến văn phòng hội học sinh chép lại sách toán mười lần”. Tả Mạc Phong rướn mào, quay người bước đi.

Trời ạ, tôi không nghe nhầm đấy chứ? Chép lại sách toán mười lần? Muốn lấy mạng tôi à! Cái tên Tả Mạc Phong đáng chết này, người ngỗ người là ai chứ? Người cứ bảo ta là ta phải ngoan ngoãn nghe lời à? Hừm, đừng có hòng, bản cô nương còn lâu mới sợ nhà người!

“Lâm Tiểu Ngư, cô có thể không chép, nếu cô gánh chịu được tất cả hậu quả”

ường như đọc được ý nghĩ của tôi sau lưng hắn, hắn đứng cách tôi khoảng năm bước, nói với tôi mà không thêm ngoảnh mặt lại.

Tôi cảm giận giơ nắm đấm khua khua phía sau lưng hắn, rồi đột nhiên nhớ ra lời của Đại Lực và A Ngụ.

“Mỗi kì thi đều do thành viên trong hội học sinh coi thi và chấm bài, những công việc thường ngày cũng đều do hội học sinh phụ trách!”

“Đợi tôi, đợi tôi, không phải là tôi không đi, mà là tôi không biết đường... hì hì.” Đúng, tôi yếu đuối, tôi mất mặt, nhưng mà “hảo hán phải biết nhượng bộ một bước”.

Tả Mạc Phong quay đầu cười tít mắt nhìn tôi. Tôi bỗng cảm thấy một luồng khí lạnh sau lưng mình.

“Không cần phải sốt ruột, sau này cơ hội đi đến văn phòng hội học sinh của cô chắc còn nhiều.”

Hu hu hu... hắn ta có ý gì vậy? Không phải là lấy oán trả ơn đấy chứ? Tôi đã từng giúp hắn, mà chính vì giúp hắn nên bây giờ tôi trở thành kẻ thù của tất cả nữ sinh trong trường! Tôi hý sinh nhiều như vậy, vất vả như vậy cơ mà!

“Tả Mạc Phong!”. Tôi bước những bước dài tiến về phía trước, chặn hắn ta lại. Cái tên này thật là cao, cao như Thượng Quan Cánh Lăng, chắc cũng phải mét tám trở lên, làm tôi phải ngẩng cao đầu để nói chuyện với hắn, nói chuyện kiểu này thật là mệt: “Anh không thể đối xử với tôi như vậy được!”

“Why!” Tả Mạc Phong khoanh tay, mặt lạnh te nhìn tôi.

“Vì, vì...”. Ôi! Tôi không thể nói là bởi vì tôi là bạn gái giả mạo của anh ta được.

“Bởi vì tôi là ân nhân của anh!”

Tả Mạc Phong nhắm hờ mắt, nhếch nhếch khóe miệng, vẻ mặt hứng thú nhìn tôi. Phải nói thật là vẻ mặt đó của hắn ta thực sự rất dễ thương, nếu mà để mấy cô nàng háo sắc kia nhìn thấy thì nhất định sẽ “gâm rú” lên. Lúc ấy trong đầu tôi chợt lóe lên một ý nghĩ về cách kiếm tiền rất hay!

Lòng tôi hoan hỉ: “Nếu không có tôi, thì anh có thể đuổi được mấy cô gái háo sắc kia đi không?”

“Được chứ, những người muốn làm bạn gái hờ của tôi đang xếp hàng dài kia kia.” Tả Mạc Phong không khách khí nói lại. Trời! Mặt gì mà dày thế, có phải là mặt lợn?

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng chỉ có thể nuốt nước bọt vào trong, tôi phải nhẫn, nhẫn, nhẫn!

“Được, cứ cho là anh có thể, nhưng nếu lúc đó mà tôi nói với mọi người rằng anh chưa có bạn gái thì anh sẽ thế nào?”. Tôi cố ý nói một cách dừng dừng, chân giẫm hờ lên một hòn đá nhỏ.

“Cô dám?” Tả Mạc Phong giơ tay túm lấy cổ áo của tôi, nhắc bổng lên: “Tôi cảnh cáo cô, tốt nhất là không được làm trái giao hẹn của chúng ta.”

“A... bỏ tôi xuống!”. Hắn có biết là nhắc người ta lên như vậy khó chịu thế nào không? Tôi thừa nhận, tôi không cao to như hắn, nhưng hắn cũng không cần phải nhắc bổng tôi lên để nói chuyện như thế! Hu hu hu, nhắc định là thấy xung quanh uanh không có người nên hắn ta lộ rõ bản tính tàn bạo của mình!

Tôi vừa kêu vừa đạp loạn hai chân:

“Anh bỏ tôi xuống... Tôi chỉ nói vui vậy thôi!”

“Thế có vui không?”

Cái tên này nhất định là một tên thích bạo hành người khác đạp chân phình phịch như vậy mà lại còn nhắm hờ mắt, nhếch miệng cười.

“Anh, anh, anh nói vui thì là vui, anh nói không vui thì là không vui!” Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, Tả Mạc Phong, anh hãy nhớ lấy, tôi mà không xử anh, thì tôi không phải là Lâm Tiểu Ngư!!!

“Nào cũng chuyển biến rất nhanh đấy!”. Ngón tay thon dài của Tả Mạc Phong vuốt nhẹ lên mặt tôi, gõ gõ vào trán tôi. Tôi cảm thấy tựa như có một dòng điện di chuyển rất nhanh khắp cơ thể, như thể một con sâu nhỏ đang bò vậy... ngứa ngứa, tê tê... lại là cảm giác này, cái cảm giác lần trước lúc hắn ta ghé vào tai tôi nói nhỏ.

“Bịch...”

Oái, hình như là có vật gì đó rất nặng rơi xuống đất! A, đau chết mất, cái mông đáng thương của tôi! Cái tên này có nhầm không đấy? Lần nào cũng thế, cứ nhầm đúng lúc người ta không chú ý là liền buông tay, vút phịch người ta xuống đất! Hắn ta còn có tính người không vậy?

“Tả Mạc Phong, ngươi là kẻ khốn nạn!”

Ngọn lửa tức giận trong tôi bùng lên, từ tim lan đến tận đỉnh đầu. Nhưng cái tên đó hoàn toàn không để ý đến cơn tức giận của tôi, hắn ta vẫn đứng đó, quay lưng lại, giơ hai ngón tay ra hiệu cho tôi đi về phía đằng trước....

2.

“Oa! Đây chính là phòng làm việc của anh à?”. Tôi biết là bộ dạng tôi bây giờ giống hệt như Già Lưu lúc mới bước vào Đại Quan Viên trong phim Hồng Lưu Mộng, nhưng căn phòng này thực sự là... quá đẹp! Đẹp đến mức không thể diễn tả được bằng lời! Vừa bước vào cửa, đập ngay vào mắt là chiếc đèn chùm kiểu Ý rất lớn và vô cùng tráng lệ, ánh sáng rực rỡ chiếu khắp phòng khiến tôi thấy choáng ngợp trong giây lát. Sau đó là những hoa văn chìm rất đẹp trên giấy dán tường, tiếp đến là tấm rèm lượn với nhữ văn sọc màu kem, một chiếc bàn làm việc dài và rộng, rồi những tủ sách to xếp thành từng hàng từng hàng, tất cả cứ lần lượt đập vào mắt tôi. Trên bàn còn có một chiếc máy tính màn hình tinh thể lỏng ba mươi tám inch nữa.

Cả căn phòng vô cùng rộng rãi và tao nhã, thực sự là chẳng giống một văn phòng làm việc tẹo nào!

“Không phải cho cô đến đây để thăm quan đâu... mau lấy vở đi chép lại bài tập toán cho tôi.” Tả Mạc Phong vừa nói vừa cởi chiếc áo khoác ngoài và trên lên trên mặc áo.

“Làm gì mà hung dữ thế! Tôi xem một chút không được à!” Tôi lảo lảo, bước đến trước cái bàn to và rộng một cách khó chịu. Vừa định ngồi xuống thì bỗng thấy cổ tôi bị thắt lại, hai chân chơi vơi giữa không trung. Chết tiệt, lại bị tên này nhắc bổng lên rồi!

“Lâm đại tiểu thư, chỗ của cô ở đây!” Tả Mạc Phong kéo tôi đến cạnh cái bàn trà nhỏ đối diện với chiếc bàn làm việc to và rộng ấy: “Ở đây có giấy, bút và sách!”

“Cái gì? Cái bàn trà này thấp tè, lại không vừa với cái ghế, tôi viết thế nào được chứ?”. Có nhầm không đây? Ông trời ơi, Lâm Tiểu Ngư này ít ra cũng là một thực nữ, chẳng lẽ lại phải quỳ xuống đất, bò lên bàn để chép sách à? Như thế cái chân tôi không bị tàn phế thì cũng bị tê dại mất!

Tả Mạc Phong nhìn tôi bằng nửa con mắt, rồi chẳng ngọt cũng chẳng nhạt nói với tôi: “Vậy thì quỳ xuống đất, bò lên bàn mà viết”

Hả, đáng ghét! Quả thật là như vậy! Tả Mạc Phong, anh đã vô tình, thì cũng đừng trách Lâm Tiểu Ngư tôi vô nghĩa! Tôi cố ý lật sách kêu loạn xoạt thật to để trút bớt sự bất mãn tốt độ của tôi. Nhưng Tả Mạc Phong không hề đếm xỉa đến, hắn ta làm ra vẻ như không nhìn thấy, không nghe thấy, thư thái dựa lưng vào cái ghế da của hắn, nhìn lên màn hình máy tính gõ lách cách lách cách

Lâm Tiểu Ngư tôi bị người ta ức hiếp ra nông nổi này từ bao giờ vậy! Hu hu hu, bố mẹ ơi, không phải co gái bố mẹ bướng bỉnh nghịch ngợm đâu, mà thực ra là vì con gặp phải một tên quỷ dữ thích ăn tươi nuốt sống người khác.

Chép mười lần bài tập trong quyển sách toán này? Hu hu hu, Chúa ơi, Thượng Đế và ông trời ơi, không phải là các ngài muốn trêu con đấy chứ? Một quyển sách toán có đến vài trăm trang, con biết sẽ phải chép đến năm nào tháng nào mới hoàn thành được đây?

Nghĩ đến đó, tôi đặt bút xuống, đứng lên đi thăm quan một lượt trong căn phòng. Oa! Càng nhìn kĩ càng thấy căn phòng này vô cùng sang trọng. Giá sách đều được lắp đặt theo tỷ lệ của bức tường. Nhìn những hoa văn tinh tế và nhẵn mịn thế kia, chắc đều là gỗ thật. Còn chiếc rèm cửa, nhìn kĩ thì thấy hóa ra bằng lông dê. Năm ngoái tôi hạ quyết tâm mua một chiếc áo khoác ngoài bằng lông dê, coi nó là bảo bối quý báu của mình, cứ treo trong tủ không dám mặc ra đường. Không ngờ là lại có người lấy một thứ đắt tiền như vậy để làm rèm cửa, không những vậy chiếc cửa sổ ấy lại rất to nữa chứ, đủ để tôi may được rất nhiều áo khoác.

“Người có tiền thật là khủng khiếp, ở châu Phi vẫn còn có ba trăm nghìn dân tị nạn, thật là tội nghiệp!”

“Thế có cần tôi đưa cô đến châu Phi để thăm hỏi dân dân tị nạn không? Tại sao cô cứ đi đi lại lại trước mặt tôi thế? Hình như kia mới là chỗ của cô đấy.” Tả Mạc Phong chỉ chỉ vào chiếc bàn trà: “Thế nào? Cô đang hi vọng là chính tôi lại phải nhắc cô ra đó đấy à?”

Tên ác ma này, tên quỷ hút máu này, tên biến thái chết tiệt này! Lòng tôi thầm chửi rủa Tả Mạc Phong hàng ngàn hàng vạn lần, nhưng mặt vẫn phải cười nịnh: “Hội trưởng Tả Mạc Phong à, anh xem phòng làm việc của anh cao cấp thế này, ngay chiếc ghế đầu cũng không có, em quỳ ở đó lâu cũng tê chân, anh cho em vận động xương cốt một tí.”

“Cô muốn vận động xương cốt à? Được thôi, không vấn đề gì, trong nhà vệ sinh có cây lau nhà và chổi quét nhà đấy, tiện thể cô quét dọn văn phòng một lượt luôn đi! Trong ngăn kéo sau lưng cô có khăn lau, tiện tay lau luôn bàn, giá sách một lượt nữa. Còn cả đèn treo, bóng đèn, nhưng làm hỏng một cái là phải đền năm mươi tệ...” Tả Mạc Phong lướt một lượt từ trên xuống dưới, từ phải sang trái, công việc dọn dẹp toàn bộ văn phòng được anh ta liệt kê hết.

Hắn ta nói làm tôi chóng hết cả mặt, tôi nhanh chóng bò lên cái bàn trà, đau khổ nói: “Hội trưởng địa nhân, mấy công việc vệ sinh ấy để chị lao công làm đi, tôi không thạo vụ này, lại làm không sạch sẽ, không dám gây thêm phiền phức cho anh nữa.”

Không ngờ tên Tả Mạc Phong này vẫn tỏ ra hứng thú, vui vẻ đến trước mặt tôi và nói: “Không sao, tôi không quá để ý đâu, cô cứ quét dọn một lượt đi, cẩn thận đừng để làm hỏng thứ gì là được.”

“Anh xem anh bảo tôi chép sách tôi còn chưa chép đây này, bây giờ tôi chép được chưa?” Lâm Tiểu Ngư ơi là Lâm Tiểu Ngư! Mày đúng là “anh hùng sa cơ thất thế” rồi.

“Cũng được, vậy thì cô chép đi.” Tả Mạc Phong miễn nguyện ngay trở về trước bàn làm việc. “Có mười lần thôi, xong ngay ấy mà.”

Mười lần thôi? Xong ngay ấy mà? Anh thử đổi lại xem! Cứ đứng đấy mà nói! Tôi tức đến nghiến răng, trong lòng oán hận vô cùng.

Lúc ấy, trong đầu tôi bỗng lóe lên một hình ảnh: “Một bà già tóc bạc trắng bò lên cái bàn trà thấp nhỏ, bàn tay nhăn nheo cầm bút không chặt, nhưng vẫn cố sức viết sách...”

Dường như tôi đã nhìn thấy nửa đời còn lại của tôi sẽ thê thảm như vậy, muốn khóc quá. “Ting ting ting”, tiếng điện thoại reo lên kéo tôi trở lại với thực tại. Thấy Tả Mạc Phong đang cầm điện thoại, vẻ mặt rất nghiêm nghị.

Một lúc sau, hắn ta đặt điện thoại xuống, đi đến bên cạnh mắc treo quần áo, lấy chiếc áo khoác xuống. Hi hi, xem ra hắn ta sắp phải ra ngoài, tôi có thể được giải phóng rồi. Nghĩ vậy, tôi lập tức đứng lên, nhưng hai chân tê cứng, đầu cũng quay quay.

Chưa kịp định thần lại thì một câu nói lạnh như băng vang lên: “Chép tiếp đi, chưa chép xong thì đừng có mong rời khỏi đó!” Tiếp theo là “rầm” và cuối cùng là tiếng khóa cửa! Hu hu hu, cửa bị khóa trái rồi!

Cái tên Tả Mạc Phong đáng chết này, sao hắn ta cứ phải gây khó dễ với một thiếu nữ như tôi thế nhỉ? Có phải là tôi vay tiền hắn quên không trả? Vậy thì cứ nói thẳng với tôi, mà có nói với tôi thì tôi cũng chẳng trả! Bây giờ trong ví tôi chỉ còn một tờ năm mươi tệ, làm sao mà tôi có thể trả cho tên khốn đó được chứ!

Cứ nhắc đến tiền là tôi lại thấy đau đầu, hai ngày nay bận dạy cho Thượng Quan Cảnh Lăng một vài quy tắc của xã hội hiện đại, kết quả là tiền cũng cứ thế mà ra đi. Ai biết đâu rằng cái lão ấy đến cái tí vi cũng chưa nhìn thấy bao giờ, nếu không phải Lâm Tiểu Ngư tôi nhanh tay nhanh mắt, chặn anh ta định xông vào tấn công một kẻ xấu trong chiếc ti vi thì e rằng tôi còn phải gánh thêm một khoản bồi thường vì tội “phá hoại tài sản nhà khách”.

Nghĩ đến lại thấy sợ, vẫn còn bình nóng lạnh, bình nước uống, điện thoại, biết là Thượng Quan Cảnh Lăng từ thời phong kiến đến, tôi cũng nên thông cảm, nhưng là một sai dịch đại thần mà cứ như thế này cũng không tốt lắm! Dây thần kinh của tôi lúc nào cũng trong tình trạng căng như dây đàn, sợ anh ta lại đập phá vật gì đáng giá thì tôi chỉ còn biết bán thân đi mà trả nợ thôi.

Ấy, nói đến tiền, tôi chợt nhớ ra kế hoạch của tôi, chi bằng tôi phải chuẩn bị thật tốt.

Vừa nghĩ thế, tôi lập tức thấy tinh thần phấn chấn hẳn lên.

Tôi rón rén đi đến trước bàn làm việc của Tả Mạc Phong, cẩn thận mở máy tính, hình nền mây tính là một bức tranh sơn dầu mặt biển xanh biếc, cái tên này cũng có chút khiếu thưởng thức nghệ thuật! Nhưng cho dù có như vậy, thì tôi vẫn khinh thường hắn ta, khinh thường tột cùng! Tôi đây chỉ có duy nhất một khuyết điểm, đó là bụng dạ hẹp hòi, tôi đây cũng chẳng có ưu điểm gì khác, chỉ có mỗi ưu điểm là dám đấu tranh với cái ác.

“Nếu như có thể tìm thấy ảnh của hắn ta trên máy tính, thì không cần phải đi mượn máy ảnh để chụp trộm rồi!” Tôi vừa cười đắc ý vừa mở to mắt lia thật nhanh trên màn hình máy tính của Tả Mạc Phong. Chỉ cần tìm được ảnh của hắn ta, tôi có thể in thành nhiều tấm ảnh nhỏ, bán cho những cô gái hám sắc trong trường kia. Ha ha ha, tôi tin là họ sẵn sàng mua ảnh của tên này với giá cao! Thực ra thì chụp Thượng Quan Cảnh Lăng cũng được, nhưng mà độ nổi tiếng của anh ta không bằng Tả Mạc Phong, và lại tôi cũng không có ý định để anh ta xuất đầu lộ diện lúc này!

Cho nên, Tả Mạc Phong! Anh đừng trách tôi bụng dạ độc ác, ai bảo anh đối xử với tôi tàn nhẫn như vậy chứ? Đây cũng là một cơ hội tốt tự anh mang đến cho tôi! Thật là sung sướng! Thế giới thật là quá đẹp, quá tươi sáng!

“Từ chức huấn luyện viên Câu lạc bộ võ thuật của trường học, cuộc thi võ thuật các trường Trung học phổ thông, toàn thành phố sắp diễn ra.... các chiêu võ như trên đã nói... chúng tôi cần tuyển gấp một huấn luyện viên võ thuật...” Tôi tiện tay mở một tài liệu trên desktop, lướt qua thật nhanh. Cái này không liên quan đến tôi, tôi phải tìm ảnh mới đúng. He he, tôi có cảm giác tôi đang cười giống điệu cười của một mục phù thủy độc ác vậy! Nhưng cảm giác ấy thật là thích!

Tích tắc tích tắc... Một phút một giây đã trôi qua!

Mười phút sau, mặt tôi bắt đầu giật giật...

Hai mươi phút sau, tôi bắt đầu day day huyết thái dương...

Ba mươi phút sau, tâm trạng tôi như rơi xuống vực thăm...

Hu hu hu... lẽ nào ông trời lại muốn đùa giỡn với tôi? Tại sao? Tại sao? Đến một tâm ảnh nhỏ cũng không có? Ít nhất cũng phải có một bức ảnh trên giấy tờ gì chứ! Cái tên này bình thường không chụp ảnh à? Không những trên máy tính không có, đến cả trong ngăn kéo cũng không, chẳng lẽ tôi lại phải đi mượn máy ảnh kỹ thuật số để chụp trộm sao? Nhưng mà hắn ta tinh tường như vậy, nhất định là sẽ cảnh giác.

Thôi, tôi không muốn mạo hiểm nữa, làm không ra gì, hắn ta lại xé tôi ra thành hai nửa, mà tôi cũng chưa muốn mất cái mạng của mình!

Hu hu, tìm lâu như vậy rồi, buồn ngủ quá! Vừa rồi Tả Mạc Phong đi vội vã như vậy, chắc một lát nữa mới quay lại, chỉ bằng bò ra bàn ngủ một lúc! Lúc khó khăn trăm bề cứ ngủ một giấc là hết khó khăn!

Về cái việc ngủ thì tôi nhất định, xác định và khẳng định là tôi thuộc phái “thực hiện gương mẫu”. Chẳng có chút chậm trễ gì, tôi nhanh chóng nhắm mắt, vui vẻ đi vào giấc ngủ!

3.

Ôi! Đau quá, ai ném đá lên trán tôi vậy! Nhưng hình như là tôi đang ngủ. Mẹ ơi, viên đá nhỏ đó rơi xuống dưới rồi quay trở lại đập vào trán tôi! Không những thế lại cứ đập đi đập lại giữa ấn đường của tôi!

Có nhầm không đấy, đau quá đi mất! giận dữ đưa tay tóm lấy hòn đá nhỏ đó, nhưng hình như tóm phải ngón tay của ai đó? Lúc ấy, ý thức tôi bỗng thức tỉnh, tôi vội vàng ngẩng đầu, ngồi ngay ngắn lại, miệng cứng đờ, tròn mắt nhìn ngón tay đang chuẩn bị búng lên trán, vẫn đang nghi ngờ rằng không biết mình có đang nằm mơ không.

Tả Mạc Phong tối sầm mặt nhìn tôi, rồi nhìn bãi dịch lỏng trên mặt bàn. Hu hu hu, chắc chắn là tôi lại chảy nước miếng khi ngủ rồi, thật là mất mặt quá đi! Nhưng sợ nhất là lúc tầm mắt hắn ta đi chuyển đến màn hình máy tính, ánh mắt hắn trở nên lạnh giá, hình như đang vô cùng giận dữ. Mặt hắn tái mét!

Hành động và biểu cảm chân thực như thế này... không phải là mơ! Mà là sự thật!

Thật kinh khủng!

Tôi nghĩ tôi nên ngủ tiếp mới đúng, thế là tôi mở to đôi mắt đang mơ màng của mình, giả ngây giả ngô nặn nặn vò vò mặt Tả Mạc Phong, lầm bầm nói: “Mẹ ơi, cục bột mì này thật là mềm, con muốn ăn bánh chéo...” Nói xong, tôi không chút do dự lại bò ra bàn, trong lòng đang nhỏ máu, Quan Âm Bồ Tát, Ngọc Hoàng Đại Đế, Vương Mẫu Nương Nương, nhất định các ngài phải bảo vệ tiểu nữ! Nhưng, sao lại thấy đầu hơi đau đau?

Lời cầu nguyện của tôi vẫn chưa xong, thì đã nghe thấy một tiếng “kinh thiên động địa”: “Lâm Tiểu Ngư!”

“Mẹ ơi, cứu con với” Tôi giật nảy mình, từ trên ghế rơi xuống dưới, lăn tròn đến tận góc tường, toàn thân run lẩy bẩy, hình như không chỉ có sợ hãi, mà còn thấy rất lạnh nữa!

Tả Mạc Phong lạnh lùng nhìn tôi – đáng sợ quá!

Lần này thì tôi chết chắc rồi! Hắn ta từng bước từng bước tiến về phía tôi, ánh mắt sắc lạnh cứ trừng trừng nhìn tôi. Hu hu hu... Bố ơi, mẹ ơi, vĩnh biệt Thượng Quan Cảnh Lăng ơi, vĩnh biệt!

“Cái này, tôi, tôi không cố ý động vào máy tính của anh đâu, thật sự không cố ý!” Tôi vô cùng sợ hãi nhích từng chút, từng chút một về phía sau, vùng vẫy như thế đây là lần cuối cùng.

Tả Mạc Phong không nói không rằng, cứ bước những bước chân nặng nề tiến về phía tôi, cứ mỗi bước chân giẫm xuống, đều như giẫm lên tim tôi, cả căn phòng như đang lắc mạnh.

“Không, không được bước đến! Bình, bình tĩnh! Xúc động... là ma quỷ! Tôi lấp bắp vồ về hắn ta, rồi lại bò ra sau hai bước. Nhưng hắn đã đến trước mắt tôi rồi, cánh tay thon dài, trắng ngần của hắn hung dữ hướng về phía tôi.

“Hu... không được!” Tôi hét lớn.

Ấy, một bàn tay lạnh giá đặt trên trán tôi! Thế này, thế này để làm gì vậy?

Tôi ngơ ngàng nhìn hấn thu bàn tay lại rồi sờ sờ lên trán của hấn, ngồi xổm, cau mày, nhắm cầu sâu hoắm, vẻ mặt rất nghiêm túc...

“Đúng là bị sốt rồi!” Hấn ta ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt hiện lên một vẻ không diễn tả được: “Ngớ ngẩn, sao lại có thể bò lăn ra ngủ như vậy? Bây giờ đang là mùa thu mà!”

A! A! A! Rầm! Tim tôi lại đập loạn lên. Oái! Nhưng tôi vẫn đang nằm mơ à? Không thì sao đầu tôi lại cứ quay quay, lại còn ảo giác nữa? Hấn ta đang quan tâm đến tôi à? Nhưng tôi thực sự rất đau đầu và chóng mặt! Lẽ nào tôi bị sốt thật?

“Ngớ ngẩn, sờ nhà ấm áp thế sao? Đứng dậy!” Tả Mạc Phong giơ tay ra đỡ tôi, vẻ mặt căm thù đến tận xương tủy, nhưng tôi thì không còn sức để đưa tay ra nữa, tôi bỗng phát hiện ra cơ thể mình nhẹ bẫng như không khí vậy, và mềm nhũn nữa.

“Đáng chết!” Nhìn bộ dạng sống dở chết dở của tôi, hấn ta tức giận chửi bới. Hu hu hu, sao mà suốt ngày chửi tôi? Tôi cũng đâu có muốn thế! Ngờ đâu trong một giây, hấn ta cúi xuống, bế tôi lên!

Tôi cố mở to mắt nhìn hấn ta, trong khoảnh khắc ấy, đầu óc tôi dường như tỉnh táo và cũng mơ hồ vô cùng. Trên người hấn có mùi hương đàn ông nhẹ nhàng, dưới cằm có một vết bớt, tôi định giơ tay lên sờ vết bớt đó...

Vừa mới giơ một ngón tay ra, hấn ta chẳng thèm nhìn, lập tức nói một câu lạnh lùng: “Dừng tay.”

Làm gì mà hung dữ thế? Người ta chỉ tò mò tí thôi, hơn nữa người ta lại đang là bệnh nhân nữa!

Tôi nuốt nước bọt, suýt nữa thì cắn phải lưỡi, vẫn may là chưa nói ra câu đó. Ấy, tôi làm sao thế nhỉ? Tự dưng lại... làm nũng hấn?

Hấn bế tôi đi đến trước dãy tủ sách lớn, tủ sách bỗng “ầm” một tiếng rồi rồi mở sang hai bên. A, một phòng ngủ rất đẹp, không ngờ rằng đằng sau những tủ sách kín khít ấy lại là một điều kì diệu.

Đúng là có tiền có khác, chẳng cần phải ở kí túc xá, lại còn có thể có được một không gian độc lập của riêng mình!

“Một mùi hương thật dễ chịu, tôi biết rồi, đây là hương hoa cúc.” Một mùi hương nhẹ nhàng tỏa ra từ trong căn phòng, thật tình cờ, hương hoa cúc là mùi hương mà tôi thích nhất.

“Cô thích mùi hoa cúc?” Tả Mạc Phong ngừng giây lát, bế tôi đi vào bên trong.

“Ừ, hồi còn nhỏ, trên ban công nhà bà tôi thường trồng rất nhiều hoa cúc, có thể nói là tôi lớn lên cùng hoa cúc.” Trong lúc mơ hồ dường như tôi nhìn thấy tôi khi còn nhỏ, tôi thường dùng bàn tay nhỏ mồm mồm vuốt ve những cánh hoa cúc xinh đẹp: “Khi ấy có chuyện gì tôi cũng nói với hoa cúc, tôi luôn tin rằng bên trong mỗi bông hoa cúc có một nàng tiên, nàng tiên ấy có thể thực hiện bất cứ mong muốn nào của tôi.”

“Hoang đường.” Tả Mạc Phong lạnh lùng buông ra một câu, nhưng tại sao tôi lại cảm thấy vẻ mặt hấn ta toát ra một tình cảm thật dịu dàng nhỉ?

“Này! Gia đình anh có phải là rất giàu có không?” tôi yếu ớt hỏi.

“Cô ngớ ngẩn à?” Tả Mạc Phong lạnh lùng cúi xuống nhìn tôi: “Ồm đến mức này mà vẫn rảnh rang quan tâm đến những chuyện đó!”

“Anh mới là... ngớ ngẩn ấy!” Vừa rồi vẫn còn thấy hấn ta dịu dàng, tôi đúng là mù mắt! Cái tên này luôn luôn xấu xa như vậy, tôi tức đến nỗi muốn nhảy lên cầu xé hấn ta, nhưng tiếc là tôi thực sự lực bất tòng tâm.

Lần này hấn ta không tiếp tục mắng lại tôi, mà đặt tôi lên giường, sau đó tìm trong ngăn kéo hàng tá những viên thuốc kì quặc, chẳng rót cho tôi lấy một cốc nước, cứ thế nhét hết số thuốc đó vào trong miệng tôi.

Hu hu hu... đáng quá, đáng khủng khiếp, đáng không nói lên lời!

“Nước, nước...” Tôi ngậm cái đồng thuốc đắng chết người ấy kêu lên.

Cũng may là hần còn có chút nhân tính, đi đến chỗ bình nước rót cho tôi một cốc.

Tôi nhanh chóng đổ cốc nước vào miệng, vừa ra sức nuốt, vừa muốn bằm vằm, xé thịt hần ta ra, cái tên ác quỷ, biến thái, tên ngụy quân tử này!

Hần ta không thèm để ý đến ánh mắt hận thù của tôi, quay người bước ra phía cửa, lạnh lùng buông một câu: “Vừa rồi cô uống đều là thuốc cảm đấy, không phải thuốc độc đâu! Bây giờ kí túc xá nữ đóng cửa rồi, cô ở lại đây ngủ một đêm đi!” Chưa nói hết câu, hần ta đã đi ra ngoài rồi.

Tôi cứng họng nhìn lưng của hần, khoe miệng khê động, muốn nói gì đó, nhưng mí mắt cứ nặng trĩu rồi nhắm lại.

Trước lúc tôi hoàn toàn mất ý thức, hình như có một bóng dáng mặc bộ quần áo màu đen chợt xuất hiện trong đầu. Oái hình như tôi quên một việc gì rất quan trọng rồi! Nhưng thực sự là tôi rất buồn ngủ, rất rất buồn ngủ, đồng thuốc đó chắc chắn là có thành phần gây buồn ngủ, việc trong đại gì đi nữa cũng đợi đến sáng mai tính tiếp. Tôi yên lòng đi vào giấc ngủ mê mết.

4.

“Hý kịch hý kịch hý kịch kiss... Hý kịch hý kịch hý kịch 1234...”

Đừng làm ồn nữa... Người ta vẫn muốn ngủ nữa!

“Người đẹp.... Tiểu Tiểu, giúp tớ tắt cái đồng hồ báo thức đi với!!!” Tôi mơ mơ màng màng gọi cô bạn cùng phòng của tôi, nhân tiện trở mình một cái, ôm thứ gì đó mềm mềm – hình như là cái gối, ra sức ấn lên đầu, bịt chặt tai để không phải nghe tiếng chuông báo thức chết tiệt kia...

Đáng ghét, đang mơ thấy một con vịt quay béo ngậy, thơm phức! Hu hu hu, chưa kịp cho vào miệng thì vịt quay đã bay mất rồi. Từ sau khi đến trường học này, do phải kéo theo cái tên xuyên từ thời nhà Minh đến đây cho nên đến giờ tôi vẫn chưa được ăn miếng thịt nào!

Hu hu, vịt quay của tôi, cho tôi mơ lại thêm lần nữa đi!

Ấy, mùi cái gối này... thoải mái thế, một mùi thơm nhẹ như của hoa cúc ấy, lại còn rất mềm mại nữa chứ, giống như là lông ngỗng vậy.

“A...” tôi chợt nhớ ra cái gì đó, bỗng kêu lên rồi ngồi bật dậy – cái này không phải là gối của tôi, căn phòng này không phải căn phòng của tôi!

Nhìn căn phòng vừa quen vừa lạ trước mắt, tôi hoàn toàn tỉnh lại. Hôm qua tôi bị tên biến thái Tả Mạc Phong bắt đến phòng làm việc của hần để chép phạt môn toán. Sau đó hần ra ngoài, tôi có chép mười lần quyển sách toán không? Sau đó, tại sao tôi lại ở đây? Chẳng lẽ tôi lại giống như trong truyện cổ tích, được một hoàng tử đẹp trai, tài giỏi cứu?

À ha, nếu là như vậy thì đúng là quá tuyệt vời ! Tả Mạc Phong nhất định tức đến nhảy ngược lên, tức đến phát điên, tức đến hộc máu, la la la!

“Ha ha ha... Song Tiết Côn... lấy của tôi thì phải trả cho tôi...” Tôi sung sướng tung chăn ra, đi giày vào. Người hầu của hoàng tử chẳng chu đáo chút nào, không biết cởi cho tôi cái áo khoác ra, làm tôi ngủ chẳng thoải mái gì cả, chẳng trách mà con vịt quay ấy bay đi mất!

Tôi hân hoan bước đến trước bức tường gỗ khảm nạm, “ầm” một tiếng, bức tường tự động mở ra hai bên. Lạ thật, sao tôi biết ở đây có một cánh cửa tự động nhỉ?

Tôi vừa gãi đầu vừa bước ra ngoài thì cánh cửa tự động đóng lại... Nhưng cảnh tượng trước mắt khiến tôi giật nảy mình suýt nữa thì ngã phịch xuống đất, khó khăn lắm mới vịn được vào chiếc tủ để không bị ngã. Đây chính là phòng làm việc của hội trưởng Hội học sinh Tả Mạc Phong sao? Quyển vở mà hôm qua tôi mới chép được vài dòng vẫn còn để ở trên chiếc bàn trà nhỏ đó. Hu hu hu, chàng hoàng tử của tôi đâu? Tất cả những gì trong căn phòng vừa rồi đều là côi mòng sao?

Tôi vẫn chưa hết hy vọng quay người lại, muốn quay lại nhìn một chút nữa, nhưng đáng ghét, trên tủ sách treo một màn hình điện tử nhỏ màu xanh, nhắc nhở tôi phải nhập mật mã. Thôi, từ bé đến lớn, bản cô nương vẽ số, đến giải bé nhất năm tộ cũng chưa bao giờ trúng, chứ đừng nói đến đoạn mật mã của tên biến thái Tả Mạc Phong kia.

Mật mã của tên biến thái Tả Mạc Phong? Đúng vậy, tôi đã cam chịu số phận rồi, căn phòng này là của hẳn ta, xem ra kiếp này tôi sẽ không gặp chàng Bạch Mã hoàng tử thiên hạ vô song thuộc về tôi rồi! Trước khi rời đi, tôi ôm tâm trạng vô cùng bi tráng viết mấy chữ thật to trên quyển vở bài tập – “Mười lần quyển sách toán”! Hơ hơ, tôi thừa nhận, chiều này hơi cũ một chút, nhưng tình cảnh bị áp bức của tôi bây giờ thì tôi thấy rằng: Cách cũ này vẫn hiệu nghiệm!

Hôm nay thời tiết thật đẹp, đẹp hơn hôm qua, rất giống với tâm trạng tôi bây giờ. Cứ nghĩ đến vẻ mặt của Tả Mạc Phong khi nhìn thấy dòng chữ đó trên vở bài tập, tôi lại không nhịn được ôm bụng cười, làm cho người trên đường cứ nhìn tôi như nhìn một kẻ điên, lại còn chỉ chỉ trỏ trỏ, cho rằng tôi mới từ trong viện thần kinh thả ra nữa chứ!

Ha ha, không quan tâm, bản cô nương hôm nay tâm trạng rất tốt, cứ đường ta ta đi, cứ để cho người khác nhìn đi!

“Úi da, đau quá, xin lỗi...” Đang dương dương tự đắc nên chẳng để ý gì, bỗng tôi đâm sầm vào một người.

“A, Tiểu Ngư, cuối cùng cũng tìm thấy bạn rồi!” Trước mặt tôi là một khuôn mặt hơi gầy, mặc dù không được đẹp cho lắm song đôi mắt tròn to trên khuôn mặt ấy lại rất có hồn, nhưng lúc này đôi mắt ấy lại toát lên vẻ lo lắng – đây không phải là Tiểu Tiến – người bạn cùng phòng của tôi sao?

“Hả? Tiểu Tiểu, sao vậy? Sao lại lo lắng như vậy? Cứ từ từ nói, tớ sẽ giúp cậu.”

Mặc dù ở cùng nhau mới có vài ngày, nhưng có thể nói là tôi rất thích bạn ấy. Tôi chưa bao giờ gặp một người chăm chỉ như vậy, việc dọn dẹp phòng đều do một tay bạn ấy làm. Dương nhiên là tôi cũng cảm thấy hơi ái ngại, cho nên tôi đã tự thề với lòng mình rằng sau này có bất cứ ai dám bắt nạt Tiểu Tiểu thì tôi nhất định sẽ không tha cho người ấy.

Ai bảo ưu điểm lớn nhất của tôi là trọng nghĩa khí chứ? Tiểu Tiểu kéo kéo gấu áo tôi, kinh ngạc nói: “Nhanh lên, Tiểu Ngư, có người tìm bạn, ở cửa lớp học.” Tôi thấy hơi buồn cười, nắm lấy tay Tiểu Tiểu, vỗ vỗ vai bạn ấy và nói: “Người đẹp Tiểu Tiểu của tôi ơi, cứ cho là có người tìm tớ đi chẳng nữa, nhưng họ có phải là Thiên tử Hoàng thượng gì, cũng chẳng phải Ngưu ma Mãng xà, sao bạn lại sợ hãi đến như vậy chứ?”

Tiểu Tiểu giậm chân, vẻ mặt bất an: “Bạn cứ đến đó xem thì sẽ biết ngay!” Nói xong bạn ấy kéo tay tôi chạy như bay đến khu lớp học. Chúng tôi dừng lại trước một tòa nhà cao tầng. Tất cả các ban công chật kín người. Ba vòng trong, ba vòng ngoài, kín đến mức một giọt nước cũng không lọt qua được.

“Ôi, không nhầm đấy chứ, đây là khu lớp học của chúng ta à? Tiểu Tiểu, họ đang nhìn cái gì vậy?” Tôi hứng thú vừa hỏi Tiểu Tiểu vừa chen chân vào đám đông. Không biết có thứ gì hay ho mà khiến các bạn học sinh phải trốn học ra đây xem thế nhỉ!

Tiểu Tiểu đỏ ửng mặt nhìn tôi, bẽn lẽn đầu ngón tay và nói: “Họ đang nhìn người đến tìm bạn đấy! Anh ấy, anh ấy rất đẹp trai. Tiểu Ngư, không phải bạn là bạn gái của hội trưởng đại nhân sao? Sao lại có bạn trai thứ hai nữa?”

Tôi quay lại nhìn Tiểu Tiểu, miệng lắp bắp: “Tiểu Tiểu, bạn đang nói cái gì vậy? Cái gì mà một với hai? Đợi đã, bạn nói gì cơ? Người tìm tớ là một anh chàng đẹp trai?”

Tiểu Tiểu gật đầu lia lịa, tôi vỗ vỗ trán, rồi chạy như bay lên lớp học, bỏ mặt Tiểu Tiểu ở đó. Trời ơi, tôi đã ngủ đến mức quên mất cả Thượng Quan Cảnh Lăng. Anh ta nhất định là đã quên sạch sành sanh những lời dặn dò của tôi rồi, nên mới tự ý chạy ra ngoài tìm tôi. Xem ra trường Trung học phổ thông Phác Thiện này ngoài Tả Mạc Phong ra thì bây giờ chỉ có anh ta mới có thể khiến cả trường loạn lên như vậy!

Quả đúng như vậy, lúc cách cửa lớp học còn hai mét, tôi nghe thốt rõ tiếng của Thượng Quan Cảnh Lăng, vừa gấp gáp vừa bối rối: “Tại hạ, tại hạ tìm, tìm Lâm Tiểu Ngư cô nương.”

Nhưng giọng anh ta trở nên yếu ớt trong đám âm thanh chói tai kia, hầu như chẳng ai nghe thấy anh ta đang nói gì nữa.

Nhưng bây giờ tôi phải làm gì? Trong tình cảnh này tôi biết làm thế nào đây? Giao thông ùn tắc, làm loạn trật tự trường học, toàn là tội lớn cả! Nghĩ đến đây, tôi bỗng dừng bước!

Nhưng thân phận của Thượng Quan Cảnh Lăng không thể lộ ra được! Một khi đã lộ thì sẽ có vô số người đến bắt anh ta!

Lâm Tiểu Ngư, may là một nữ hiệp ân oán phân minh, chẳng lẽ đúng lúc quan trọng này lại mặc kệ bạn của may sao? Vả lại, đối với Thượng Quan Cảnh Lăng mà nói, may là người đáng tin cậy dung nhất của anh ta trên thế giới này!

Đúng lúc ấy, một giọng nói chói tai của một nữ sinh trong đám đông ấy vang lên khiến tất cả mọi người phải chú ý: “Trời ơi, hội trưởng Mạc Phong đến rồi!”

Trong tích tắc, đám đông kín mít đến mức một giọt nước cũng không lọt qua ấy bắt đầu chuyển động, tôi tranh thủ thời cơ ấy chen đến trước mặt Thượng Quan Cảnh Lăng. Anh ta vừa nhìn thấy tôi liền dang đôi tay chắc nịch ôm lấy tôi, nói nắc nhe: “Tiểu Ngư, cô đi đâu vậy? Cả một ngày một đêm hôm qua cô không đến tìm tôi, tôi lo lắng chết mất cứ nghĩ cô xảy ra chuyện gì?”

Nghe anh ta nói vậy, tôi thấy cay cay mũi, lòng tự trách mắng chính mình không ra gì. Trên thế giới này, anh ta không có người thân, không có bạn bè. Đối với anh ta, tất cả đều lạ lẫm và nguy hiểm, nhất định là anh ta sẽ rất sợ hãi. Nhưng anh ta vẫn bắt chấp tất cả để đi tìm tôi! Anh ta tốt với tôi như vậy mà tôi lại ghét bỏ anh ta, thậm chí còn lợi dụng anh ta nữa! Tôi thật đê hèn!

Tôi vô cùng áy náy vỗ vỗ lưng anh ta, an ủi nói: “Ngốc ạ, không phải là tôi đang bình an vô sự đứng trước mặt anh đây sao? Không sao, không sao, tôi sẽ không bỏ anh đâu, chúng ta là bạn tốt của nhau, anh em tốt của nhau!”

“Hử? Anh em tốt?” Anh ta ngẩng đầu nhìn tôi một cách khó hiểu.

“Nghĩa là huynh đệ tốt ấy mà!” Tôi cười hì hì nói, bỗng cảm thấy có gì đó không ổn, sao xung quanh lại im ắng lạ thường thế nhỉ? Tôi đẩy Thượng Quan Cảnh Lăng ra nhìn xung quanh – trời ạ, hai chúng tôi bị bao vây ở giữa, tất cả đám đông đều đổ dồn vào hai chúng tôi, ai cũng há hốc miệng nhìn. Chết người nhất là, đang đứng trước mặt chúng tôi là Tả Mạc Phong!

Mặt hắn tối sầm, khoanh hai tay trước ngực, lạnh lùng nhìn tôi, ánh mắt như có hàng ngàn mũi dao, tựa như có thể chạy đến trước mặt tôi và đâm những mũi dao ấy vào ngực tôi bất cứ lúc nào!

Hình như, hình như thân phận của tôi bây giờ là bạn gái của hắn! Đầu tôi cứ ong ong như sắp vỡ tung, tựa như có hàng ngàn hàng vạn con ong đang bay trong đó.

“Cô, cô... đứng lại đó, tất cả mọi người giải tán!” Sau một hồi lâu, cuối cùng Tả Mạc Phong cũng mở miệng, hắn giơ tay ra hiệu ấy người trong hội học sinh đứng đằng sau, sau đó quay đầu về phía tôi, nhếch mép cười lạnh lùng và hiểm độc: “Cô, đưa anh ta đến văn phòng làm việc của tôi, vẫn nhớ đường chứ?” Nói xong, hắn liền quay đi, đám đông trước mặt tự động tránh đường cho hắn.

Tôi bỗng rùng mình, kinh hồn bạt vía kéo tay Thượng Quan Cảnh Lăng và nói nhỏ: “Đi theo tôi, lát nữa không được nói gì cả, chỉ nghe tôi nói thôi!”

Thượng Quan Cảnh Lăng nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu, cuối cùng thì vẫn gật gật đầu.

Chúng tôi đi theo Tả Mạc Phong đến văn phòng của hội trưởng hội sinh viên, sau lưng là những tiếng xì xào bàn tán:

“Thật không ngờ, Lâm Tiểu Ngư lại thủ đoạn thế!”

“Đúng vậy, hành động vừa rồi với hội trưởng bạn cũng nhìn thấy chứ, tim tôi vỡ tan rồi!”

“Lại còn có một người con trai khác, cũng đẹp trai như hội trưởng, mà trong có vẻ như anh ta không biết Lâm Tiểu Ngư là bạn gái của hội trưởng đại nhân!”

“Thật là dê hèn, cô ta lại còn ăn ở hai lòng nữa. Bây giờ thì vỡ lẽ rồi, xem cô ta sẽ làm thế nào!”

...

Hu hu hu, chỗ nào có kẻ nết để cho tôi chui xuống với? Họ nói cái gì vậy chứ? Cái gì mà ăn ở hai lòng? Thật đáng ghét, sau này sẽ chẳng còn ai muốn theo đuổi tôi nữa, ai cũng sẽ chửi tôi!

5.

Thế giới này thật nhỏ bé, trong một tiếng ngắn ngủi, tôi đi một vòng, rồi lại quay trở về cái căn phòng đáng ghét này – văn phòng của hội trưởng hội học sinh. Mặc dù nhìn bề ngoài thì kiểu cách thanh cao như vậy, nhưng nếu được lựa chọn, thì có giết tôi, tôi cũng không muốn bước chân vào đây.

Bên ngoài căn phòng, vẻ mặt của Tả Mạc Phong tựa như khuôn mặt của một xác đã đóng băng vạn năm vậy, hắn nói với Thượng Quan Cảnh Lăng: “Xin lỗi, tạm thời anh không được phép vào, lát nữa nếu cần thì tôi sẽ gọi anh vào sau.”

Thượng Quan Cảnh Lăng bắn khoăn nhìn tôi, ánh mắt đầy lo lắng và nghi vấn. Nếu như không giải thích rõ ràng cho anh ta, chắc chắn anh ta sẽ nghĩ là rất nghiêm trọng. Sau khi đến thế giới hiện đại này, anh ta chưa bao giờ gặp phải tình cảnh này. Tôi vội vàng gật gật đầu với anh ta, nói nhỏ: “Không sao, chỉ là nói vài câu thôi, anh cứ yên tâm đứng ở đây đợi tôi nhé.”

“Tiểu Ngư, nếu có việc gì, cô hãy gọi thật to nhé.” Thượng Quan Cảnh Lăng kéo tôi sang một bên, dặn nhỏ: “Tôi thấy anh ta không có ý tốt, nhưng cô đừng sợ, tôi là đệ tử chân truyền của phái Võ Đang đấy.”

Thật cảm động quá! Tôi chấp tay đa tạ Thượng Quan Cảnh Lăng với bộ dạng bi tráng: “Gió chiều hiu hắt sông Dịch lạnh lùng ghê, tráng sĩ một đi không trở về”

Nhưng lúc tôi quay người lại thì tâm trạng mới thực sự gọi là... bi tráng, thật khủng khiếp! Biểu hiện của Tả Mạc Phong thật đáng sợ. Sự vắng mặt thời khắc đó khiến ta bóp chết tim tôi rồi!

Hắn nhếch miệng, lạnh lùng nhả ra từng chữ từng chữ: “Lâm – Tiểu – Ngư, mời!”

“Rầm...”

Tiếng đóng cửa đình tai vang lên sau lưng tôi, tôi sợ đến mức ngã dúi vào cạnh tủ sách.

Tả Mạc Phong giơ tay gõ gõ vào trán tôi, đôi lông mày rậm nhíu vào nhau, mặt hắn trông còn đáng hơn cả quả mướp đắng. Ôi! Nếu tôi là hắn, có lẽ tôi còn tức giận hơn ấy chứ? “Bạn gái” của mình đứng giữa bàn dân thiên hạ cùng với người đàn ông khác “chàng chàng thiếp thiếp...”, sau lưng không biết người ta sẽ nói những gì về hắn?

T bỗng thấy có chút đồng cảm với Tả Mạc Phong. Hắn ta cũng thật đen đủi, tự dưng lại tìm tôi đóng giả làm bạn gái của hắn, mang lại bao nhiêu phiền phức cho hắn.

Tôi đang tự trách mình thì bỗng nhiên mặt đất rung chuyển: “Lâm Tiểu Ngư, cô gái dấn dấn đáng chết này, cái lúc cô giao hẹn với tôi, sao cô không nói là cô có bạn trai rồi, cũng không thèm nói là anh ta sẽ tìm đến trường học này.”

Hu hu hu, có thể hạ giọng xuống một chút không? Tim người ta sắp nhảy ra khỏi lồng ngực rồi đây này!

Tả Mạc Phong bước đến trước mặt tôi, hai con mắt giận dữ nhìn tôi chằm chằm, khiến tôi sống chết cũng không dám ngẩng mặt lên.

“Anh ấy, anh ấy, anh ấy không phải là bạn trai tôi!” Tôi lí nhí nói.

“Cái gì?” Giọng nói của Tả Mạc Phong bỗng chốc nhỏ đi rất nhiều, tôi không thể không ngẩng lên nhìn hắn ta, cũng không biết có phải tôi bị ảo giác không, tôi chợt thấy mặt hắn ta dường như có cái gì đó tan biến, đột nhiên trở nên mềm mại dịu dàng hơn.

“Không phải là bạn trai cô, tại sao cô lại ôm anh ta?” Mặc dù giọng nói vẫn lạnh lùng, vẻ mặt vẫn lạnh như tiền, nhưng còn đỡ hơn rất nhiều bộ dạng như muốn giết người lúc ban đầu.

“Anh trai cũng không thể ôm sao?” Tâm trạng hần ta bình tĩnh lại, tôi cũng không còn lắp bắp nữa, thở phào nhẹ nhõm hỏi lại hần ta.

“Anh trai?” Tả Mạc Phong nheo mắt về nguy hiểm hỏi lại tôi, rồi bỗng nhiên đưa tay ra ấn chặt tôi vào tường, trợn mắt: “Coi tôi là kẻ mù hay thằng ngu hả? Biểu hiện vừa rồi của cô ở khu lớp học có giống hai anh em không? Lâm Tiểu Ngư, tôi cảnh cáo cô, tốt nhất là hãy nói thật cho tôi biết, rốt cuộc anh ta là thế nào?”

Tôi cắn chặt không nói được câu gì, trong lòng thầm nghĩ: “Hừm, buồn cười thật, tôi đây là người bán rở bạn bè sao? Cho dù anh có giết tôi, tôi cũng không bán rở Thượng Quan Cảnh Lăng đâu.” Nghĩ đến vẻ mặt lo lắng của anh ta lúc nãy, tôi lại thấy mềm lòng, thật là cảm động!

“Không nói phải không?” Hai con mắt của Tả Mạc Phong còn sắc nhọn hơn cả kim châm, cứ nhìn tôi khiến tôi thấy khó chịu vô cùng, chỉ muốn đập đầu mà chết. “Tôi đã điều tra rồi, anh ta đã ở nhà khách của trường ba ngày, hiện tại vẫn nợ tiền phòng đêm qua chưa trả. Sáng nay tôi nhặt được ở trong phòng anh ta một...” Hần ta quay người mở chiếc tủ bên cạnh, lấy ra một thanh kiếm và một bộ Trường bào màu đen – không cần nhìn thì tôi cũng biết là của Thượng Quan Cảnh Lăng, tôi còn giúp anh ta thu dọn mà.

Cái tên này, tại sao lại tinh ranh như vậy, đến những thứ này trong thời gian ngắn ngủi cũng đã bị hần ta điều tra ra? Mặc dù đây là địa bàn của hần, nhưng hần ta cũng không cần phải cần quấy như vậy chứ?

“Tự ý lợi dụng đồ của người khác là hành vi xâm phạm quyền riêng tư cá nhân! Tự ý lấy đồ của người khác bị coi là ăn cắp! Lúc học tiểu học anh không được cô giáo dạy như thế à?” Tôi hít một hơi, lạnh lùng nhìn hần ta. Xem ra không giấu được rồi, chỉ hy vọng cái tên này không độc ác như vậy, có thể giúp tôi và Thượng Quan Cảnh Lăng giữ kín bí mật này. Nhưng, hần có đáng tin cậy không?

“Cô vẫn không chịu nói sao? Kiếm là một vũ khí nguy hiểm, vậy thì, chuyện này, tôi chỉ còn cách báo cảnh sát...” Tả Mạc Phong vỗ vỗ vai tôi, quay người định cầm điện thoại lên.

Tôi giật mình nhảy căng lên, ôm chặt lấy tay hần ta, giọng khẩn cầu: “Đừng... đợi đã, chúng ta thương lượng thêm đã!”

Tả Mạc Phong chậm rãi quay đầu lại, vẻ mặt tỏ rõ sự đắc ý, còn tôi thì như quả cà tím dính sương mù rũ héo quắt. Ôi! Cái tên này, nhất định kiếp trước là khắc tinh của tôi!

“Anh hãy hứa với tôi trước, phải giúp chúng tôi giữ kín bí mật nhé!”

“Cái đó còn phải xem cô nói thật bao nhiêu phần trăm, và còn xem tâm trạng của tôi có tốt hay không nữa!” Trên thế gian này vẫn còn có người độc ác hơn cả tôi nữa.

“Nếu nói dối anh thì sẽ thế nào?” Tôi đánh bạo hỏi một câu.

“Cô nói xem? Đương nhiên là đến gặp cảnh sát rồi.” Tả Mạc Phong đẩy về ngang ngạch, thật đáng ghét, chỉ muốn cho anh ta một bạt tai lên cái mặt khô ngô nhưng đầy nham hiểm đó.

“Thế nhờ tôi nói sự thật mà anh lại không tin thì thế nào?” Tôi chuyển sang vẻ mặt lo lắng.

“Đó là việc của tôi, cô không cần quan tâm!” Tả Mạc Phong khoanh tay trước ngực nhìn tôi.

“Anh!” Tôi thầm chửi rủa hần ta, nhưng mặt vẫn làm ra vẻ đáng thương: “Thực ra anh ấy là anh họ tôi. Lúc anh ấy rất nhỏ, bố mẹ anh ấy đã qua đời vì tai nạn. Sau đó người nhà đưa anh ấy đến học võ ở trường võ thuật. Sau khi học xong anh ấy chuyên đi làm diễn viên đóng thế, như bây giờ cảm thấy làm diễn viên đóng thế rất nguy hiểm cho nên muốn đến thành phố này tìm một công việc bình thường và ổn định! Nhưng anh ấy đến đây được vài ngày rồi mà vẫn chưa tìm được việc gì, cho nên tôi đành để anh ấy ở trong nhà khách của trường. Anh họ tôi rất đáng thương... tôi không thể bỏ mặc anh ấy được”

Ha ha... Tôi không cố ý nói dối anh đâu! Tôi chỉ “đặc cách” nói dối anh mà thôi! Nếu tôi mà nói thật với người như anh thì còn khó hơn cả lên trời! Đồng môn Tả Mạc Phong ơi, ngàn lần xin đừng trách tôi nhé, hãy tự kiểm điểm hành vi làm người của anh đi nhé!

Tôi vừa nói vừa liếc trộm vẻ mặt của Tả Mạc Phong. Từ đầu đến cuối hần vẫn giữ thái độ hờ hững, chẳng có biểu hiện gì khác cả. Ông trời ơi! Rốt cuộc là hần ta có tin lời con nói không?

Tôi nói xong liếm liếm môi, cổ họng khát khô, lòng tôi lại càng thấy luống cuống, để cho hấn ta tin, tôi lại nói tiếp: “Anh xem thanh kiếm và bộ trang phục kia, chính là vật kỉ niệm của anh ấy lúc còn làm diễn viên đóng thế!”

Sau khoảng thời gian cháy hết một nén hương, cuối cùng thì Tả Mạc Phong cũng liếc mắt nhìn tôi một cái, bán tín bán nghi hỏi: “Cô không lừa tôi đấy chứ?”

“Tôi thề với Chúa trời, nếu tôi mà nói dối anh, tôi sẽ bị Thiên Lô đánh chết!” Tôi chấp tay, nghiêm túc nói.

Hừm, đến câu thề độc đó tôi cũng thề rồi, xem anh có tin không. Nhưng Thiên Lô là do Ngọc Hoàng Thượng Đế quản, không phải là Chúa trời. Hi hi!

Cuối cùng Tả Mạc Phong cũng nhìn thẳng vào tôi một lát: “Không cần phải thề độc thế? Tôi cũng đâu có nói là không tin cô!”

Không nói là không tin tôi? Nghĩa là tin rồi. Ha ha, tôi nói rồi mà, trên đời này còn có việc gì mà Lâm Tiểu Ngư tôi không làm được chứ! Tôi ba tuổi đã biết trèo cây, sáu tuổi đi học (cái này hình như ai cũng thế), tám tuổi đi chơi cùng với một lũ bạn ở ngoài đường đến tối muộn mới về nhà. Cứ vinh quang như thế đến tận bây giờ, chưa gặp việc gì mà không thể xử lí được!

Nhưng, nhìn cái mặt Tả Mạc Phong trông có vẻ tàn bạo như Thiên Lô, không ngờ là lại dễ bị lừa như vậy! Thật là một thu hoạch bất ngờ! Tóm được điểm yếu này của hấn, sau này đối phó với hấn sẽ dễ hơn nhiều.

“Nhưng cô phải trông chừng anh ta đấy, anh ta không phi là học sinh hay giáo viên của trường này. Cứ đi lại tùy tiện trong trường như vậy sẽ có ảnh hưởng không tốt.” Tả Mạc Phong vừa nói vừa đứng dậy, đi đến trước bàn làm việc thu dọn một số giấy tờ, vừa thu dọn vừa không quên liếc nhìn tôi vài cái. Bỗng tôi thấy nổi da gà, có một dự cảm rất không tốt!

“Để tránh việc như ngày hôm nay xảy ra, ngày mai cô phải đưa anh ta đi. Nếu cô không đồng ý, trường học sẽ gọi điện cho bố mẹ cô, bảo họ đến đón anh ta.” Hả, bảo bố mẹ tôi đến đón Thượng Quan Cảnh Lăng, làm sao mà có thể chứ? Nếu bị tên ác quỷ Tả Mạc Phong này biết việc tôi lừa hấn, hấn nhất định sẽ bóp chết tôi!

Tôi bỗng thấy rùng mình, cúi đầu xuống tìm một điểm tiếp đất cho ánh mắt của tôi để giấu đi tâm trạng đang hoang mang lo lắng trong lòng tôi, bỗng nhiên, dòng chữ to đậm: “Thông báo tuyển huấn luyện viên võ thuật trường Trung học phổ thông Phác Thiện” đập vào mắt tôi một cách kịp thời!

“Nếu tôi bảo anh họ tôi đến ứng tuyển, liệu anh ấy có được đi lại tự do trong trường không?” Mắt tôi sáng lên, nhanh chóng cướp lấy tờ giấy trong tay Tả Mạc Phong, chỉ lên dòng chữ trên đó, tràn ngập hy vọng hỏi anh ta.

Huấn luyện viên võ thuật, chắc tiền lương mỗi tháng cũng khá hậu hĩnh? Đặc biệt là trường Trung học phổ thông Phác Thiện – ngôi trường đứng số một này, trang thiết bị đứng số một, đội ngũ giáo viên đứng số một, học sinh cũng đứng số một. Vậy chắc rằng tiền lương cũng sẽ đứng số một!

Tôi tính nhắm trong bụng, con mắt nhìn người của tôi quả là rất được. Thượng Quan Cảnh Lăng thực sự là một cổ phiếu đầy tiềm năng, quá tuyệt. Nếu anh ta có thể ứng tuyển được vào vị trí huấn luyện viên dạy võ thuật của trường này thì tôi sẽ trở thành một tiểu thư giàu có rồi còn gì? Ha ha, lúc ấy nhất định ngày nào tôi cũng được mời ăn đùi gà nướng KFC!

“Nếu anh ta thực sự có tài thì cô có thể bảo anh ta đến ứng tuyển!” Tả Mạc Phong suy nghĩ một lúc rồi tỏ ý đồng tình: “Ngày kia lúc chín giờ sáng, cô đưa anh ta đến văn phòng của Câu lạc bộ võ thuật để phỏng vấn.”

Tả Mạc Phong nói xong liền lấy lại tờ giấy trong tay tôi, bước ra ngoài: “Việc ngày hôm nay coi như xong, tôi sẽ đi giải thích với mọi người. Nhưng tôi cũng hy vọng sẽ không xảy ra việc như thế này nữa. Còn nữa, tốt nhất là cô hãy hoàn thành nhiệm vụ của ngày hôm qua, đừng nghĩ rằng cô đã thoát.”

Hả? Nhiệm vụ của ngày hôm qua là gì? Tôi nhanh chóng lục lại một lượt trong đầu, rồi mơ màng nhìn anh ta.

“Chép mười lần sách toán!”

Ồi... hai mắt tôi nhắm chặt, bò nửa người trên mặt bàn cạnh đó, lẩm bẩm nói: “Tôi ngất rồi, tôi ngất rồi!”

“Cô có thể không chép, vậy thì anh họ cô cũng không đủ tư cách đi phỏng vấn!”

Hả? Gì cơ? Không đủ tư cách đi phỏng vấn? Trò đùa này hơi quá rồi. Tôi lập tức trở lại trạng thái bình thường, mặc cả với Tả Mạc Phong: “Anh có thể tiết lộ cho tôi biết câu hỏi phỏng vấn không?”

Đương nhiên là, câu hỏi này đổi lại một cái nhìn như muốn giết người của Tả Mạc Phong!

Hừm, cái này thì có gì to tát đâu chứ!

Chuyện tình vượt thời gian

4. Chương 4: Sai Dịch Đại Nhân Ứng Tuyển Huấn Luyện Viên Võ Thuật

Sau khi được tin Thượng Quan Cảnh Lăng có thể đến ứng tuyển chức huấn luyện viên dạy võ từ chỗ Tả Mạc Phong, tôi gần như cả buổi tối không ngủ, cứ ngồi ở hành lang chép sách toán cho tới khi trời sáng. Lúc đi học buồn ngủ lắm nhưng cũng vẫn cố gắng chép. Tôi phải nhần, nhần, nhần. Vì đùi gà nướng KFC và cuộc sống tươi đẹp thời trung học của tôi, tôi phải bỏ công sức ra! Ai bảo con hồ ly xấu xa Tả Mạc Phong buông ra câu: “Cô có thể không chép, vậy thì anh họ cô cũng không đủ tư cách đi phỏng vấn!” chứ.

“Tiểu Ngư, cẩn thận đấy, cô giáo đang nhìn bạn đấy!” Cô bạn ngồi trước tôi - Tiểu Tiểu quay lại cảnh báo tôi, tiện tay đưa cho tôi quyển vở bài tập: “Tớ lại chép cho bạn thêm một lần nữa rồi đấy, bây giờ không dám chép nữa đâu, lần sau giúp bạn chép nữa, thì nhớ đừng quên việc bạn đã hứa với tớ nhé!”

“Biết rồi không quên đâu!” Tôi nói nhỏ: “Mau quay lên đi, cô giáo đang nhìn bạn đấy!”

Nghe tôi nói như vậy, Tiểu Tiểu lè lưỡi, quay lên và không dám quay đầu lại nữa.

Hôm qua, sau khi đưa Thượng Quan Cảnh Lăng về nhà khách, tôi lập tức trở về phòng mình, cầu cứu Tiểu Tiểu chép sách giúp. Sau khi tôi hứa sẽ hẹn Thượng Quan Cảnh Lăng và bạn ấy đi ăn, bạn ấy không ngần ngại đồng ý chép giúp tôi, lại còn cho tôi vay hai trăm tệ nữa. Mỹ nam kế, mỹ nam kế hoá ra lại hữu dụng như vậy đối với một cô gái Myanmar. Đúng là “thực nữ không qua được ải mỹ nam!”

Thật may là hai trăm tệ đó đã giúp tôi giải quyết được tình hình cấp bách trước mắt. Nếu không thì Thượng Quan Cảnh Lăng đã bị tổng cổ ra khỏi nhà khách rồi. Để “thần Tài tương lai” của tôi ngủ ở ngoài đường cũng không được tốt cho lắm, mặc dù bây giờ anh ta vẫn đang tiêu tiền của tôi.

Ồi, số tôi khổ quá, vì hạnh phúc tương lai, tôi phải bỏ công sức ra trước. Thượng Quan Cảnh Lăng ơi là Thượng Quan Cảnh Lăng, anh có biết vì công việc này của anh, mà Lâm Tiểu Ngư tôi phải khổ chiến thế này đây! Chép cả một đêm đấy, được rồi, bây giờ thì xem chiến tích thôi!

Tối qua Tiểu Tiểu giúp tôi chép một lần nữa, cộng thêm vừa rồi chép xong một lần nữa, cộng thêm tôi chép được hai lần. Trời ơi! Sao lại chưa được một nửa thế này? Hu hu hu, sáng mai phải đưa Thượng Quan Cảnh Lăng đi phỏng vấn rồi!

Tôi đau khổ “múa bút”, ước gì biến thành Quan Âm nghìn tay để có thể cầm một nghìn cây bút một lúc.

Có lẽ do quá tập trung chép nên ngay cả chuông báo hết giờ tôi cũng không nghe thấy. Tôi ngẩng lên, vừa định vươn vai thì phát hiện ra rằng các bạn nữ đã vây chặt lấy tôi từ lúc nào không biết. Ngoài các bạn nữ trong lớp tôi thì còn có cả các bạn lớp khác nữa, họ nhìn tôi với ánh mắt tràn đầy mong đợi.

“Oái... các bạn làm gì vậy?” Tôi ngẩn người hai giây, hết sức cảnh giác đám nữ sinh trước mặt, thực sự là không hiểu bọn họ định làm gì?

“Hả? Tiểu Ngư? Bạn không nghe chúng tớ vừa nói gì à?”

“Đúng thế, vừa rồi chúng tớ nói chuyện với bạn mà.”

Đám đông xung quanh tôi mồm năm miệng mười tranh nhau nói.

Chẳng có ai quy định là tôi phải nghe mọi người nói. Hơn nữa, từ sau khi biết tôi là “bạn gái” của Tả Mạc Phong thì ngoài Tiểu Tiểu ra, còn lại tất cả những bạn nữ khác trong trường đều “vạch rõ ranh giới” với tôi. “Lòng người dễ thay đổi” tôi đã lĩnh hội được điều này

“Cái này, Tiểu Ngư, họ muốn hỏi bạn về chuyện của Thượng Quan Cảnh Lăng!” Tiểu Tiểu tốt bụng hỏi giúp đám đông ấy. “Nhưng mà vừa rồi bạn ngủ gật trên bàn.”

Hả? Gì cơ? Tôi lại ngủ gật á? Tôi cúi xuống nhìn, đúng thật là trên vở bài tập lại ướt đẫm một khoảng rộng - Ôi, tôi lại chảy nước miếng rồi, thật là xấu hổ quá. Tôi nhanh chóng thu vở bài tập lại.

Có người không đợi được nữa, bước lên phía trước, nôn nóng hỏi: “Tiểu Ngư, mau nói cho tớ biết, anh chàng đẹp trai hôm qua là ai vậy?”

“Đúng thế, anh ấy có sở thích gì? Anh ấy thích ăn gì?”

“Nghe nói anh ấy là anh họ của bạn, có thật không? Anh ấy có bạn gái chưa?”

Trời ạ, không phải vậy chứ! Mặc dù tôi biết là con gái rất thích người đẹp trai, cao to, thoải mái, dịu dàng như Thượng Quan Cảnh Lăng, nhưng mà không đến mức “hot” thế này chứ? Không phải bây giờ đang chuồng những anh chàng xấu xa tàn bạo sao? Giống như cái tên Tả Mạc Phong ấy, lúc nào cũng ra vẻ “kiêu căng ngạo mạn, coi trời bằng vung”. Xem ra tôi lại lạc hậu rồi!

Nhưng mà, hi hi, mọi người muốn biết chuyện Thượng Quan Cảnh Lăng thế này...

Tôi dựa vào ghế, vươn vai thư giãn, cố làm ra vẻ kiêu kỳ không nói.

Tiểu Tiểu chấp hai tay trước ngực vô cùng thành khẩn nhìn tôi và nói: “Tiểu Ngư, cậu nói cho bọn họ biết đi mà. Vả lại, người ta cũng rất muốn biết nữa.”

Ha ha ha... Tính tò mò có thể giết chết một con mèo, càng không nói cho họ biết, họ càng muốn biết và như thế thì mục đích của tôi càng dễ đạt

“Tiểu Ngư tốt bụng, bạn nói đi mà...” Các bạn nữ khác thì nhau lên tiếng.

“Không phải là tớ không muốn nói cho các bạn biết, mà là... tớ rất bận, tớ bị hội trưởng phạt, phải chép sách toán, còn phải chép rất nhiều đây này, thậm chí!” Về mặt tôi đau khổ, tôi xua xua tay, “Các bạn mau đi đi, đợi tớ chép xong tớ sẽ nói cho các bạn được không?”

“Hả? Hội trưởng phạt bạn chép sách toán à? Bạn là bạn gái anh ấy mà!” Tất cả mọi người đều trở mắt nhìn tôi, lúc ấy, ánh mắt họ ngoài sự ngạc nhiên còn đầy sự đồng cảm nữa!

“Hội trưởng đại nhân chí công vô tư, nhưng ngay cả đến bạn gái mình cũng không nể mặt, như vậy có phải là không có tình người không?”

“Xem ra, là bạn gái của hội trưởng đại nhân khổ hơn nhiều so với làm bạn gái của người bình thường.”

“Đúng thế, đúng thế, thật may là tớ không phải là bạn gái của anh ta, Tiểu Ngư thật đáng thương.”

“Hội trưởng đại nhân thật quá đáng, Tiểu Ngư, bạn đừng sợ, chúng tớ có nhiều người như thế này, mỗi người sẽ giúp bạn chép một lần, ngày hôm nay trước khi tan học nhất định sẽ xong!” Một bạn nữ khẳng khái nói. Vừa nói dứt câu, các bạn khác đồng thanh nói thêm vào.

Cảm động ghê, trong lúc hoạn nạn lại nhận được sự giúp đỡ của mọi người. Mặc dù điều này rất hợp với ý tôi nhưng tôi vẫn cố ý làm ra vẻ ỉ ề nói: “Làm sao mà thế được? Đây là việc của tớ mà, không thể làm phiền đến mọi người được.”

“Thật ra Tiểu Ngư nhất định phải chép mười lần sách toán, bởi vì hội trưởng nói rằng, nếu không chép xong, thì sẽ không cho họ bạn ấy, chính là anh chàng đẹp trai ngày hôm qua đến ứng tuyển huấn luyện viên dạy võ thuật.”

Tiểu Tiểu đứng dậy nói.

Như một viên đá làm nổi lên hàng ngàn lớp sóng, các bạn nữ khác nghe thấy vậy bàn tán xôn xao.

“Hà? Sao có thể như thế được? Thật quá đáng! Nhưng tớ nghĩ... nhất định là do hội trưởng đại nhân ghen! Nếu bạn trai tớ bỗng nhiên có một cô em gái họ xinh đẹp thì tớ cũng sẽ ghen tỵ.”

“Ừ, hội trưởng đại nhân làm như vậy cũng có lý do của anh ấy! Chẳng qua là quá quan tâm đến Tiểu Ngư thôi.”

Xem ra hình ảnh của Tả Mạc Phong trong mắt các bạn nữ thật kiên cố, họ đều cố gắng bào chữa cho hắn ta.

“Nhưng nói như vậy, anh họ của Tiểu Ngư nếu ứng tuyển thành công thì có thể được ở lại trường chúng ta rồi? Quá được!” Một bạn nữ khác nói.

Câu nói này lại làm dấy lên một lần sóng dữ dội hơn. Xem ra chẳng bao lâu nữa Thượng Quan Cảnh Lăng sẽ vượt qua cả Tả Mạc Phong!

“Nhưng Tiểu Ngư phải chép sách toán mười lần thì anh họ bạn ấy mới có cơ hội ứng tuyển.” Một bạn nữ nhắc nhở những người khác.

Đúng rồi, đây mới là vấn đề, tôi chỉ sợ bọn họ bị kích động quá nên quên mất việc này.

“Vậy thì bây giờ chúng ta hãy bắt đầu thôi, để sau này ngày nào cũng có thể được nhìn thấy anh họ đẹp trai của Tiểu Ngư!”

“Đúng thế, đúng thế, Tiểu Ngư, bạn không phải từ chối nữa đâu, đây không phải là việc của riêng bạn nữa rồi, mà là việc chung của chúng tớ!”

Ha ha, tôi nhất định là sẽ không từ chối rồi. Tôi còn chưa kịp phản ứng gì, thì các bạn nữ đó đã nhanh như chớp ngồi xuống ghế, bắt đầu chép bài.

“Hóa ra lại có nhiều người thích Thượng Quan Cảnh Lăng đến vậy!” Tiểu Tiểu thất vọng nói nhỏ.

Biết lòng bạn ấy đang nghĩ gì, tôi cười giả tạo, ghé vào tai bạn ấy nói: “Nhưng tớ chỉ đồng ý với bạn thôi, hẹn bạn và anh ấy cùng ăn cơm.”

“Ha ha, đúng, đúng, sao tớ lại có thể quên cái này được chứ.”

Nói xong Tiểu Tiểu lại tươi cười hơn hở.

“Vậy bây giờ tớ đi tìm anh họ tớ, nói cho anh ấy biết một vài nội dung chính của cuộc phỏng vấn, bạn nhớ tập hợp lại bài các bạn ấy chép cho tớ nhé!” Tôi nói.

“Không sao, bạn cứ yên tâm đi!” Tiểu Tiểu nháy nháy mắt, gật đầu một cách nghiêm túc.

Tôi lập tức đeo cặp, hôn gió Tiểu Tiểu một cái, đắc ý đi ra khỏi lớp.

2.

Trời ạ! Tôi không nhầm chỗ đấy chứ? Tôi dụi dụi mắt, không sai mà, chính là “4035” mà! Là phòng của Thượng Quan Cảnh Lăng mà! Nhưng trong phòng trống rỗng. Thượng Quan Cảnh Lăng sao lại không có ở trong phòng thế này? Đáng ghét, lẽ nào lại không nghe lời tôi nói, lại trốn ra ngoài rồi? Cái anh chàng này thật phiền phức!

Tôi giậm giậm chân, tức lộn ruột, đang định chuẩn bị quay người đi tìm anh ta thì đột nhiên...

Trước mặt bỗng có cái gì đó lóe qua, một đầu người “roạt” một cái chặn trước mặt tôi. Mất đầu người ấy lại ở bên dưới, miệng ở bên trên, thè cái lưỡi dài, chẳng có cổ gì cả, nhìn tiếp xuống dưới, chẳng thấy có người gì cả...

“A... ma!” Tôi kinh hãi hét ầm lên, co rúm người lại, đến cái lông tơ trên người tôi cũng run lên cầm cập. Trên đời này tôi sợ nhất là ma, đặc biệt là ma treo cổ.

Đầu người ấy thò hai tay ra ấn chặt vai tôi, đồng thời mở miệng: “Tiểu Ngư cô nương, cô sao vậy?”

Sao cái giọng nghe quen thế nhỉ, là Thượng Quan Cảnh Lăng! Tôi ngẩng đầu lên, nhìn thấy cả người anh ta đang treo ngược lên, hai chân cứ như có lực từ ấy, gấn chặt lên trần nhà...

“Anh, anh, anh xuống ngay đây cho tôi!” Anh ta liền thu lười lại, tôi vuốt vuốt ngực, tôi tức tối nhìn anh ta: “Anh không có việc gì làm hay sao mà lại treo người như vậy hả? Lại còn làm cái bộ dạng như ma treo cổ thế... định dọa chết tôi đấy hả?”

Thượng Quan Cảnh Lãng nhanh nhẹn lộn một vòng, tiếp đất một cách vững vàng, đôi mắt sáng nhìn tôi một cách tội nghiệp: “Xin lỗi, tại hạ không cố ý!”

“Ôi, không sao, không sao.” Tôi xua xua tay, nhìn đôi mắt anh ta, mềm lòng đi một chút, ngọn lửa tức giận bao trùm khắp phòng bỗng chốc tan biến: “Ăn đi, tôi mua cho anh một cái đùi gà và một cái bánh hamburger đây!”

“Đa tạ!” Thượng Quan Cảnh Lãng thấy tôi không giận nữa, liền tỏ ra rất vui.

“Nhưng mà, anh treo người lên đó làm gì vậy?”

“Tại hạ đang luyện công! Sư phụ nói, một ngày không luyện tập, sẽ không thạo pháp công, nghỉ lại thì tại hạ đã mấy ngày không luyện công rồi!” Thượng Quan Cảnh Lãng tự trách mình.

“Vô công của môn phái các anh là phải treo lên trần nhà để ngủ à?” Thật không thể hiểu được tại sao cổ nhân lại có kiểu luyện công kì lạ như vậy. Thực sự là còn kì lạ hơn cả việc Tiểu Long Nữ ngủ trên dây thừng.

Thượng Quan Cảnh Lãng cười thẹn thùng, giải thích: “Sư phụ nói, ngày nào cũng làm như vậy, kết hợp với tập thở, sẽ rất có lợi cho việc tăng cường công lực.”

“Sư phụ nói, sư phụ nói... anh nghe lời sư phụ nhỉ?”

“Một ngày là thầy, cả đời là cha. Hơn nữa, tôi vốn là một đứa trẻ mồ côi, may có sư phụ không ghét bỏ, lại còn dạy tôi võ công nữa.” Thượng Quan Cảnh Lãng vô cùng nghiêm túc nói, nói xong mặt bỗng sầm lại: “Tôi thật là bất hiếu, không thể ở bên cạnh chăm sóc, phụng dưỡng sư phụ được, lại còn sư muội nữa, không biết giờ có khỏe không...” Vừa nói mắt anh ta vừa đỏ hoe.

Hả? Không được khóc, tôi sợ nhất là nhìn thấy người khác khóc, nhất là khi người đó lại là con trai. Nhưng ánh mắt của anh ta trông thật đáng thương...

Tôi căng thẳng vịn vịn tay, bỗng rồi nói: “Anh không được như vậy, Thượng Quan, tôi nhất định sẽ giúp anh!”

“Đa tạ, Tiểu Ngư cô nương!” Thượng Quan Cảnh Lãng lại tươi cười: “Nơi đây khác hoàn toàn với thế giới mà tôi sống. Ở đây, vô công của tôi hoàn toàn trở nên vô dụng, tôi chẳng biết cái gì cả, ngay đến bản thân mình cũng không nuôi nổi. Nếu như không gặp được Tiểu Ngư cô tôi thực sự không tưởng tượng được là tôi sẽ gặp phải những chuyện gì!”

“Ôi... cái này, không cần phải nói như vậy, cái đó, cái gì nhỉ... giữa đường gặp chuyện bất bình chẳng tha, đều là người trong giang hồ cả mà, không có gì, không có gì!” Tôi lấp ba lấp bắp nói, nghe những lời thành khẩn của Thượng Quan Cảnh Lãng, nghĩ lại mục đích ban đầu của mìnhhi quyết định giúp đỡ anh ta, tôi bỗng thấy thật khinh thường bản thân mình.

“Ấy, anh còn có cả sư muội? Hai người... thanh mai trúc mã à?” Tôi nhanh chóng chuyển chủ đề. Tuy câu hỏi này có vẻ hơi tọc mạch, nhưng nếu không hỏi, tôi cứ thấy “canh cánh trong lòng”, mặc dù tôi cũng không hiểu tại sao tôi lại như thế nữa!

“Đúng vậy, muội ấy cũng là trẻ mồ côi nhưng bây giờ muội ấy đã trở thành một “Đạo tặc” nổi tiếng giang hồ!” Nói đến sư muội, vẻ mặt của Thượng Quan Cảnh Lãng hiện rõ vẻ sùng ái, tôi nhìn mà thấy mắt cay cay, nhưng... gì cơ? Đạo tặc?

“Không nhầm đấy chứ, đạo tặc? Thế thì cô ấy là kẻ cắp, nhưng anh là sai dịch cơ mà?”

“Đúng thế, nhưng có ai quy định là sư muội của sai dịch không thể là kẻ cắp, hơn nữa sư muội tôi lại là Hiệp đạo, chuyên đi cướp của nhà giàu chia cho nhà nghèo!” Tình cảm yêu quý của anh ta đối với sư muội không nói cũng rõ: “Không những sư muội là Hiệp đạo, tướng công của cô ấy cũng là Hiệp đạo, tiếng tăm còn lớn hơn cả sư muội nữa.”

Gì cơ? Sư muội có chồng rồi? Ha ha, tốt quá! Nói như vậy, nếu anh ta không thích sư muội, thì anh ta có thể không quay trở về, không quay trở về thì có thể ở lại đây... Ít nhất tôi cũng muốn anh ta ở lại đây, ừ, có lẽ tôi muốn anh ta ở lại đây, giúp tôi kiếm tiền!

“Tôi hiểu rồi, thôi, chúng ta không nói chuyện sư muội của anh nữa... chúng ta nói chuyện khác đi!” Tôi hắng giọng, “Anh biết không, tôi là một học sinh, gia đình cũng không giàu có gì, nên không có nhiều tiền. Nhưng bây giờ chúng ta ngày nào cũng phải ăn, uống, ngủ, nghỉ, phòng anh mỗi ngày hết năm mươi tệ, tôi xin nói với anh là, tôi đã hết tiền rồi, tiền phòng hai ngày nay là phải đi vay bạn bè...”

“Hả? Tiểu Ngư cô nương, cô vất vả quá, sao không nói sớm với tôi? Tôi sẽ đi ngay, không làm liên lụy tới cô nữa.” Thượng Quan Cảnh Lăng cau mày, vẻ mặt áy náy, nói xong, liền thu dọn đồ đạc.

“Đừng, đừng... anh hãy nghe tôi nói đã.” Tôi nhanh chóng giữ anh ta: “Anh như thế này thì có thể đi đâu được chứ? Hơn nữa tôi đâu có đuổi anh đi. Tôi muốn bàn bạc với anh một chút, chứ cứ thế này cũng không được, tôi giúp anh tìm một công việc, nhưng phải xem anh có muốn làm không đã!”

“Muốn, đương nhiên là muốn rồi!” Thượng Quan Cảnh Lăng không ngần ngại trả lời, nhưng vừa nói xong, ánh mắt anh ta trở nên ủ rũ, lại có chút lo lắng nữa: “Nhưng tôi có làm tốt được công việc đó không? Liệu có gây thêm phiền phức cho cô không?”

“Không đâu, công việc này anh nhất định sẽ làm được, thậm chí làm rất tốt!” Tôi vỗ vỗ vai động viên anh ta: “Chính là làm huấn luyện viên dạy võ thuật cho trường chúng tôi, anh sẽ dạy võ cho các bạn học sinh!”

“Thế à? Vậy thì tốt quá, làm cái khác thì tôi không chắc chứ dạy võ công thì chẳng khó gì với tôi cả!”

Nghe thấy tôi nói thế, thần sắc anh ta bỗng tốt hẳn lên, giống như bầu trời xanh được gió thổi bay đi những đám mây u ám vậy: “Tiểu Ngư cô nương, tôi sẽ không để cô phải chịu khổ vì tôi nữa, tôi sẽ làm cho cô thấy vui vẻ và hạnh phúc.”

Nghe lời hứa nghiêm túc ấy, tôi ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn Thượng Quan Cảnh Lăng. Ánh mắt anh ta sáng long lanh, toát lên một cảm giác khó tả, thậm chí... mặt anh ta còn có chút đỏ ửng nữa.

Ông trời ơi, không phải anh ta muốn lấy thân mình để báo đáp tôi đấy chứ? Cái đó... Tuy tôi không để tâm cho lắm, nhưng vẫn cảm thấy hơi lạ lùng!

“Thực ra, cũng không có gì!” Tôi lúng túng nói “Anh không cần để bụng đã

Ha ha, lạ thật, chuyển chủ đề thôi!

“Ồi... Thượng Quan, anh hãy nghe tôi nói trước đã.” Thấy anh ta định nói gì đó, tôi nhanh chóng cướp lời: “Bây giờ anh đang sống trong thời đại của chúng tôi, nhất định phải học phương thức biểu đạt ngôn ngữ và thói quen sinh hoạt của chúng tôi, nếu không, thân phận của anh sẽ bị người ta phát hiện!”

Thượng Quan Cảnh Lăng gật gật đầu: “Đúng vậy, hơn nữa tôi cũng không muốn gây thêm phiền phức cho cô! Nhưng tôi phải sửa thế nào?”

“Ồ, không phải lo lắng, tôi đã nghĩ kỹ rồi!” Tôi vừa nói vừa rút từ trong cặp ra một tập giấy, rồi từ từ mở ra.

“Mười điều không được phép?” Thượng Quan Cảnh Lăng nhìn tôi đầy nghi vấn.

Tôi gật gật đầu, ngồi xuống và nói từng điều từng điều một: “Anh nhất định phải thay đổi theo mười điều này. Điều thứ nhất, không được phép tự xưng là “tại hạ”, phải xưng là “anh”.”

“Điều hai, gặp con gái, không được phép xưng hô là “cô nương”, gặp con trai, không được phép xưng hô là “huynh đài”. Phải gọi tên trực tiếp, hoặc gọi là “học trò”!”

“Điều ba, trong giao tiếp bình thường không được phép nói những từ vô nghĩa như là “chi, hề, giả, đã” phải dùng những từ ngữ có ý nghĩa như tôi nói.”

“Điều bốn, lúc đi không được nhảy hay lộn nhào!”

“Điều năm, không được dùng khinh công để bay lên mái nhà hay đi trên bờ tường.”

“Điều sáu, không được để tóc dài, phải cắt tóc thường xuyên.”

“Điều bảy, bình thường ra đường, không được phép mang kiếm, không được phép mặc trang phục của sai dịch, phải mặc quần áo bình thường như chúng tôi.”

“Điều tám, nếu không được phép của tôi hoặc không có tôi đi cùng, bình thường không được phép ra khỏi cổng trường, phạm vi hoạt động chỉ hạn chế bên trong trường mà thôi.”

“Điều chín, không được tự do nói chuyện với người lạ, và không được phép nói thân thể thật của anh với người khác trừ tôi ra! Hết!”

“Không phải là mười điều sao? Sao mới có chín điều?” Thượng Quan Cảnh Lăng mù mờ hỏi tôi.

“À, mười điều, điều thứ mười, không được treo người lên trần nhà ngủ!” Tôi chớp chớp mắt, ha ha, cuối cùng thì cũng nghĩ ra điều thứ mười rồi, tối qua vừa chép sách vừa nghĩ, hết cả buổi tối mà không ra.

Thượng Quan Cảnh Lăng nghiêm túc nghe tôi nói, nghe xong gật gật đồng: “Cô yên tâm, Tiểu Ngư, tôi nhất định sẽ cố gắng thay đổi. Nhưng, nếu mọi người hỏi thân thể của tôi, tôi lại không thể nói sự thật, vậy tôi phải nói thế nào mới được?”

“Tôi nói với mọi người anh là anh họ tôi, hồi nhỏ bố mẹ qua đời do tai nạn xe, vì thế anh được đưa đi học võ công, bây giờ mới trở về. Anh cứ nói với mọi người anh là anh họ tôi là được rồi!” Tôi dặn dò anh ta một cách nghiêm túc.

Thượng Quan Cảnh Lăng nhìn tôi với ánh mắt kì dị: “Em họ à? Cũng được! Vậy bao giờ tôi có thể đi dạy võ công cho người ta?”

“Ngày mai tôi đưa anh đi phỏng vấn, nếu trả lời tốt thì mới được!”

“Phỏng vấn?” Anh ta gãi gãi đầu, lại không hiểu rồi.

“Ôi... Nghĩa là anh phải đi gặp ông chủ của anh, lúc đó ông chủ sẽ đưa ra câu hỏi để kiểm tra, đánh giá anh, ví dụ như bảo anh thể hiện một chút võ công chẳng hạn. Nếu người ta thấy anh tốt, sẽ cho anh làm công việc đó!” Tôi ra sức giải thích.

“Nếu họ không hài lòng về tôi, thì tôi sẽ không được làm việc đó, đúng không?” Thượng Quan Cảnh Lăng có chút căng thẳng và buồn rầu.

Tôi vỗ vỗ vai anh ta, an ủi: “Anh phải có chút tự tin vào mình chứ, tôi tin là anh nhất định sẽ làm được!” Nói xong, tôi lại hăng hăng cổ họng, day day huyết thái dương, lên nhìn anh ta: “Vẫn còn, vẫn còn một việc nữa...”

“Việc gì nữa?”

“Nếu anh được làm công việc đó, anh sẽ có mức lương rất hậu hĩnh, thứ mà người phong kiến các anh gọi là bổng lộc ấy...!” Tôi cố ho ho vài tiếng, lên nhìn anh ta, anh ta đang rất nghiêm túc nghe tôi nói, vậy là tôi liền bạo gan nói tiếp: “Dù sao thì anh cũng chẳng có việc gì tiêu đến, những thứ anh cần, tôi đều mua giúp anh, cho nên...”

“Cho nên, tôi nghĩ là bổng lộc nên giao cho Tiểu Ngư cô bảo quản giúp, tôi chẳng hiểu gì cả, sợ lại gặp rắc rối!” Thượng Quan Cảnh Lăng vô cùng hiểu ý nói tiếp lời tôi. Ha ha, đúng là trẻ con dễ bảo! Cái anh chàng này càng ngày càng hiểu ý tôi.

“Vậy cứ như thế nhé, anh không được nuốt lời đâu đấy!” Tôi cười tít cả mắt, rồi lại nghiêm túc nói “Ngày mai tôi đưa anh đi phỏng vấn, nếu họ có hỏi anh, anh nhất định phải trả lời như tôi đã nói nhé!”

“Ừ, Tiểu Ngư, tôi sẽ không làm cô thất vọng đâu!” Thượng Quan Cảnh Lăng chớp chớp mắt nhìn tôi một cách dịu dàng và ấm áp

Trời ạ! Thật không chịu nổi, sao lại “phóng điện” rồi? Tình cảm của anh ta cũng là một đạo tặc giống như sư muội anh ta, chỉ có điều anh ta là “kẻ đánh cắp trái tim”!

“Vậy tôi không làm phiền anh nữa, tối nay ngủ ngon nhé, sáng mai tôi đến gọi anh!” Để đề phòng bản thân bị chìm đắm trong sự dịu dàng ấm áp đó, tôi nói xong lập tức rời khỏi phòng anh ta!

3.

Ngày hôm sau, các bạn nữ đứng chật cứng bên ngoài văn phòng Câu lạc bộ võ thuật của trường, cũng có rất nhiều bạn nam hiếu kì đến xem. Cửa phòng mở rộng, bên trong bên ngoài đều chật cứng người, nhưng mọi người đều đứng rất trật tự, chứ không hỗn loạn như ngày hôm trước.

Từ chiều ngày hôm qua, sau khi nghe tin Thượng Quan Cảnh Lăng sẽ đến ứng tuyển chức huấn luyện viên dạy võ thuật thì đã có người đến đây chọn chỗ trước, mà thực ra là chỉ muốn nhìn Thượng Quan Cảnh Lăng một cái!

Cũng không trách được, mọi người nhìn vẻ lạnh lùng của Tả Mạc Phong nhiều rồi, bây giờ bỗng xuất hiện một anh chàng đẹp trai vô cùng dịu dàng, ấm áp, đương nhiên là sẽ có một “cơn cuồng phong” nổi lên rồi. Mà lúc đầu ai bảo tôi là trường này rất nhiều anh chàng đẹp trai nhỉ? Tôi đến trường này lâu như vậy rồi, một ngôi trường lớn nhưng cũng chẳng thấy có mấy ai đẹp trai, nhưng mỹ nhân thì nhiều vô kể! Mà cũng có thể là vừa mới đến tôi đã gặp ngay hai anh chàng đẹp trai Tả Mạc Phong và Thượng Quan Cảnh Lăng rồi nên nhìn những người khác không thấy lọt mắt nữa. Tôi không khỏi than trách cho tiền đồ của mình, hai anh chàng đẹp trai này thực sự khiến cho thị giác tôi mệt mỏi, nhìn những người khác chẳng thấy ai bằng. Thực ra A Ngũ và Đại Lực cũng được coi là hình tượng đẹp trong lòng tôi rồi. Cho nên, không thể ngày nào cũng nhìn “trai đẹp” được, nhìn nhiều sẽ không thể điều chỉnh được con mắt thẩm mỹ xuống thấp hơn một chút.

“Ủng hộ Thượng Quan, ủng hộ Thượng Quan!”

“Thượng Quan cố lên, Thượng Quan cố lên!” thấy tôi và Thượng Quan Cảnh Lăng cùng đi đến, tất cả các bạn nữ đều tránh đường, lại còn ra sức hô khẩu hiệu nữa.

Sức mạnh của người hâm mộ thật là vô hạn. Tôi liền cười và chào những người hâm mộ cuồng nhiệt của Thượng Quan Cảnh Lăng.

“Anh căng thẳng gì vậy?” Thấy Thượng Quan Cảnh Lăng mặt đỏ tía tai, tôi liền hỏi nhỏ.

“Thế này giống như là Hoàng thượng giá lâm vậy, tự dưng tôi thấy căng thẳng!” Thượng Quan Cảnh Lăng toát mồ hôi đáp lại tôi.

“Ngốc bây giờ anh chính là Hoàng thượng của họ, họ đang chào mừng anh đấy, anh cười với họ chút đi, ngoan!”

“Tôi là Hoàng thượng? Tiểu Ngư, cô không được ăn nói lung tung, tội này có thể bị chém đầu đấy!” Thượng Quan Cảnh Lăng sợ hãi định bịt miệng tôi lại.

Tôi quay đầu tránh được, dở khóc dở cười nhìn anh ta, chẳng thèm nói gì, kéo anh ta đi vào phòng của Câu lạc bộ võ thuật.

Chúng tôi vừa bước vào cửa thì những ánh mắt nóng bỏng từ bốn phía ngay lập tức hướng đến, đương nhiên là hướng đến Thượng Quan rồi.

Thật kinh khủng, trên đời này lại có những sinh vật có thể phát ra sóng điện từ mạnh đến như vậy.

Trong phòng của Câu lạc bộ võ thuật có một khoảng trống rất rộng, xung quanh khoảng trống đó có rất nhiều người, họ đứng xem một cách rất trật tự; giữa khoảng trống đó là bàn của ban giám khảo, trên đó có khoảng sáu người, có ba người tôi đã biết. Một là Tả Mạc Phong, hai là thầy hiệu trưởng, ba là trưởng ban Ban thể thao của hội học sinh, tên là gì thì tôi quên mất rồi. Còn ba người kia thì vừa lạ vừa quen, trong đó có một phụ nữ khoảng trên ba mươi tuổi, ăn mặc, trang điểm trông rất quý phái và rất phong cách.

Nghe nói đợt tuyển huấn luyện viên dạy võ thuật lần này rất nghiêm túc, công khai và công bằng, nhìn không khí như thế này cũng đã thấy là rất nghiêm túc rồi. Thượng Quan Cảnh Lăng, anh tuyệt đối không được làm tôi thất vọng nhé! Tôi chắp hai tay trước ngực, cầu khẩn Ngọc Hoàng Đại đế, Quan Âm Bồ Tát và Thượng Đế thì mới thấy yên lòng hơn một chút.

Buổi phỏng vấn vẫn chưa chính thức bắt đầu, tôi kéo tay Thượng Quan Cảnh Lăng tìm một chỗ trống cạnh đó để đứng, những bạn gái bên cạnh bắt đầu xôn xao bàn tán.

“Để chuẩn bị cho cuộc thi võ thuật của các Câu lạc bộ võ thuật trong toàn thành phố, trường Phổ thông trung học Phác Thiện tổ chức ứng tuyển một huấn luyện viên võ thuật có tài đức nhất, và hôm nay sẽ tổ chức phỏng vấn công khai tại đây!” Chúng tôi vừa yên vị thì lời của thầy hiệu trưởng vang lên.

“Trước tiên, tôi xin giới thiệu với toàn thể mọi người, tham gia buổi phỏng vấn này, chúng tôi rất hân hạnh có sự tham gia của bà Bạch Lam - phu nhân của chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn họ Tả, cổ đông lớn nhất của trường chúng ta!”

Trong lời giới thiệu hùng hồn của hiệu trưởng, người phụ nữ cao quý đó đứng dậy, cúi đầu, nở nụ cười chào mọi người.

Đợi đã... phu nhân của chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn họ Tả? Thế, thế là mẹ của Tả Mạc Phong à? Trời ạ, sao mẹ hắn ta lại trà đẹp thế chứ? Chẳng giống một người phụ nữ đã có con chút nào cả!

Cả hội trường bỗng vang lên những lời cảm thán như trong suy nghĩ của tôi, rất nhiều bạn nữ cũng há hốc miệng như tôi, miệng há to đến mức có thể nhét được cả hai quả trứng vịt vào đó!

Sau khi Tả phu nhân ngồi xuống, thầy hiệu trưởng nói tiếp: “Và bây giờ buổi phỏng vấn chính thức bắt đầu. Xin mọi người nghe cho rõ, phỏng vấn sẽ có ba vòng. Vòng một là thi viết! Xin mời mười người đến ứng tuyển đi lên phía trước để nhận câu hỏi của chúng tôi. Sau mười phút sẽ thu bài.

Hả? Mười phút sau? Ôi trời ơi, không biết Thượng Quan Cảnh Lăng có biết đọc chữ giản thể không.

“Nhanh đi lấy câu hỏi đi, nhanh lên!” Tôi kịp nghĩ ngợi, vội vã đẩy Thượng Quan Cảnh Lăng đi lên.

Nhận câu hỏi xong, Thượng Quan Cảnh Lăng quay lại nhìn tôi với ánh mắt không hiểu và lo lắng. Tôi bịt mắt lại không dám nhìn anh ta nữa. Ôi! Nhất định là một chữ anh ta cũng không hiểu rồi! Hồng hết rồi!

Mười phút sau, Thượng Quan Cảnh Lăng mặt mày ủ rũ bước xuống, câu đầu tiên là: “Xin lỗi, Tiểu Ngư, anh...”

“Không sao, không sao, vẫn còn hai vòng nữa!” Tôi vội vàng an ủi anh ta, cũng tự an ủi chính mình: Chỉ cần hai vòng sau thể hiện thật tốt thì nhất định sẽ có cơ hội.

Nhưng, hình như tôi có cảm giác có ánh mắt nào đó đang hướng về phía tôi. Tôi ngẩng đầu lên nhìn ngược nhìn xuôi, bỗng phát hiện ra là Tả Mạc Phong đang nhìn tôi và Thượng Quan Cảnh Lăng với ánh mắt kì lạ. Những người khác ở bàn giám khảo thì đang truyền tay nhau đọc câu trả lời.

Tôi vội vàng cúi xuống không dám nhìn hắn ta, không ết là Thượng Quan Cảnh Lăng viết những gì trong câu trả lời, nhưng thế nào đi nữa thì cũng không phải là một bài thi tốt nên Tả Mạc Phong mới nhìn chúng tôi với ánh mắt như vậy. Thật là mất mặt quá, một hiệp nữ anh minh như tôi mà lại có một ông anh họ ngốc nghếch thế chứ... Hu hu hu!

“Chúng tôi đã xem xong mười bài thi viết rồi. Thực ra tất cả các bài chỉ có một câu hỏi như nhau, nhưng những người ứng tuyển lại đưa ra chín câu trả lời không giống nhau và còn có một bài để giấy trắng!” Giọng nói hùng hồn của thầy hiệu trưởng vang lên, nhưng khi nghe đến chữ “để giấy trắng” thì tôi ngay lập tức có một dự cảm không vui, không hay...

Quả nhiên là như vậy, thầy hiệu trưởng dừng một lúc rồi nói tiếp: “Mời người để giấy trắng bước lên phía trước!”

Thượng Quan Cảnh Lăng nhìn tôi. Tôi day day huyết thái dương, gật gật đầu, anh ta cúi đầu và bước lên... Sau đó, cả hội trường bắt đầu xôn xao.

Thượng Quan Cảnh Lăng lung túng đứng ở khoảng trống trước mặt bàn giám khảo, bị từng người nhìn chăm chăm, giống như con tinh tinh trong sở thú vậy! Tôi bịt mắt lại, không dám nhìn anh ta thêm nữa.

“Chúc mừng anh, anh là người duy nhất được điểm tối đa trong vòng một này!” Câu nói của thầy hiệu trưởng khiến cả phòng ồ lên.

Điểm tối đa? Có nhầm không vậy? Để giấy trắng cũng được điểm tối đa?

Có phải là tôi nằm mơ không vậy?

“Câu hỏi trên bài thi, thực ra là một câu hỏi để kiểm tra phẩm chất của người ứng tuyển. Bản thân câu hỏi đó là sai rồi, không thể có thật được, càng không nói đến việc trả lời nhưng ngoài... anh tên là gì nhỉ?” Thầy hiệu trưởng Thượng Quan Cảnh Lăng.

“Thượng Quan Cảnh Lăng!” Thượng Quan Cảnh Lăng thận trọng trả lời.

“Nhưng ngoài Thượng Quan Cảnh Lăng ra, những người khác đều cố gắng để đưa ra một câu trả lời!” Thầy hiệu trưởng mỉm cười, gật đầu nhìn Thượng Quan Cảnh Lăng.

Ha ha ha... lại còn có tình huống này nữa! Thật là buồn cười chết mất! Thượng Quan Cảnh Lăng đúng là trong cái rủi lại có cái may. Đúng là “người tốt thì gặp may”, người thật thà nhất định sẽ được báo đáp! Quá tuyệt! Lòng tôi đang ủ rũ bỗng trở nên vui phơi phới!

4.

“Mời Thượng Quan Cảnh Lăng trở về vị trí của mình, bây giờ chúng tôi bắt đầu tiến hành vòng thứ hai! Mời những người được đọc tên đứng lên phía trước, chúng tôi sẽ căn cứ vào hồ sơ của người gửi để đưa ra một câu hỏi.”

Ồi... lại hỏi câu hỏi, phiền quá đi mất! Hồ sơ của Thượng Quan Cảnh Lăng là tôi điền lung tung vào, ngay cả đến số chứng minh thư tôi cũng lấy số chứng minh thư của bố tôi, không bị phát hiện ra đấy chứ? Ngọc Hoàng Đại đế, Quan Âm Bồ Tát, Thượng Đế ơi, xin các ngài phù hộ cho chúng con!

“Tiểu Ngư, lát nữa đứng lên anh sẽ phải nói gì?” Thượng Quan Cảnh Lăng căng thẳng nhìn tôi hỏi.

“Thư giãn một chút anh căn cứ theo tình hình rồi trả lời. Vòng trước anh được điểm tối đa, vòng này anh không được điểm cũng không sao!” Tôi vỗ vỗ vai của Thượng Quan Cảnh Lăng an ủi anh ta: “Nhưng vừa rồi rốt cuộc câu hỏi là gì vậy?”

Thượng Quan Cảnh Lăng chau mày, đỏ mặt nhìn tôi: “Trên đó vẽ một bức tranh, một bức tranh sơn thủy, trong đó có một con chim ở trên một cành cây, nhưng con chim đó còn to hơn cả ngọn núi, rồi ở dưới viết một dòng chữ, anh không biết...”

“Đó là ọi người thưởng thức và nhận xét một bức tranh.” Bỗng nhiên, một giọng nói lạnh như băng chen vào. Tôi quay đầu lại, hóa ra là Tả Mạc Phong không biết từ bàn giám khảo đi xuống đây từ lúc nào.

Oái, không nhầm đấy chứ! Phỏng vấn huấn luyện viên dạy võ, sao lại cho người ta thưởng thức và nhận xét tranh? Chẳng hiểu là chủ ý của ai nghĩ ra nữa!

“Tôi muốn nói là, tưởng anh sao mà có thể thông minh đến thế, để giấy trắng không viết gì, hóa ra là “chó ngáp phải ruồi!”” Tả Mạc Phong cười mỉa mai, rồi lại quay đầu nhìn tôi, hạ giọng nói: “Nếu... Tôi nói là nếu, lát nữa mẹ tôi hỏi cô cái gì, thì cô nhất định phải trả lời cho cẩn thận đây!” Hình như hần ta đoán được ý nghĩ vừa rồi của tôi, bổ sung thêm một câu: “Thưởng thức và nhận xét tranh là câu hỏi của tôi đây!”

Hả? Tả Mạc Phong ra câu hỏi? Đúng là biến thái, chỉ có kẻ biến thái mới nghĩ ra câu hỏi biến thái như vậy!

Nhưng, đợi đã, hần ta vừa nói gì? Mẹ hần ta hỏi tôi? Sao mẹ hần ta lại hỏi tôi chứ?

Nhưng tôi chưa kịp phản ứng gì Tả Mạc Phong đã nhanh như chớp trở về chỗ ngồi. Sao mà nhanh thế chứ, đúng là siêu nhân!

Rất nhanh, các giám khảo đã gọi đến tên của Thượng Quan Cảnh Lăng. Thượng Quan Cảnh Lăng chỉnh lại bộ trang phục thể thao trên người mình, trịnh trọng bước lên trên. Đây đã là vòng thứ hai, bộ dạng căng thẳng của anh ta đã bớt hơn nhiều so với lúc trước rồi!

Tôi dùng tay ra hiệu “cố lên” với anh ta, sau đó im lặng nghe câu hỏi của ban giám khảo.

Vì đây là vòng Thượng Quan Cảnh Lăng trả lời câu hỏi, nên các bạn nữ không lăm râm nói chuyện nữa, mà tập trung toàn bộ tinh thần hướng nhìn anh ta. Trong nháy mắt cả căn phòng im phăng phắc, thậm chí đến một cái kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy rõ.

Xem ra, thầy hiệu trưởng có vẻ “kết” Thượng Quan Cảnh Lăng! Thầy hiệu trưởng cười tí mắt nhìn Thượng Quan Cảnh Lăng điềm đạm nói: “Thượng Quan Cảnh Lăng, chúng tôi muốn hỏi em họ anh một câu!” Thầy

hiệu trưởng chưa nói hết câu, mẹ của Tả Mạc Phong đã ngắt lời, dịu dàng cười và nói, rồi nhìn thầy hiệu trưởng với ánh mắt xin lỗi, thầy hiệu trưởng lập tức hiểu ý, gật gật đầu.

“Vèo, vèo, vèo” - Toàn bộ ánh mắt trong phòng lại đổ dồn về phía tôi.

Hả? Hỏi tôi thật á! Nhưng phỏng vấn Thượng Quan Cảnh Lăng cơ mà, tại sao lại hỏi tôi? Không phải là tên Tả Mạc Phong lừa cả mẹ hắn ta, bảo tôi là bạn gái hắn ta đấy chứ? Mà cho dù là có như vậy đi nữa, thì cũng là việc gia đình, có cần thiết phải hỏi một cách chính thức, nghiêm túc và công khai ở một nơi như thế này không?

Tôi miễn cưỡng bước lên phía trước bàn giám khảo, đứng song với Thượng Quan Cảnh Lăng.

“Cháu nghĩ anh họ cháu là một người như thế nào?” Thấy tôi đứng yên vị rồi, Tả phu nhân bắt đầu hỏi tôi, tôi cứ nghĩ là cô ấy hỏi Tả Mạc Phong là người thế nào, không ngờ rằng lại hỏi Thượng Quan Cảnh Lăng là người như thế nào.

Cái đó còn phải hỏi, đương nhiên là rất tốt rất tốt rồi. Tôi nghiêm túc trả lời: “Anh họ cháu rất chân thật, chăm chỉ, tận tâm và tận lực, võ công cũng rất tốt, anh ấy rất xứng đáng với vị trí huấn luyện viên võ thuật của trường Trung học phổ thông Phác Thiện

Tả phu nhân mỉm cười, gật gật đầu... Ôi! Một nụ cười đẹp đến mê hồn, quả nhiên là đại mỹ nhân, thảo nào mà Tả Mạc Phong lại khôi ngô tuấn tú đến vậy, đúng là không thể xem thường yếu tố di truyền được.

“Thế còn hội trưởng Tả Mạc Phong của các cháu thì sao?” Đang ngắt ngảy thưởng thức nụ cười của Tả phu nhân thì cô ấy lại hỏi tiếp.

Ôi! Cái này còn phải hỏi sao, cái tên Tả Mạc Phong ấy vừa hung dữ lại vừa bất lịch sự... Nhưng nhìn ánh mắt căm căo như muốn giết người của hắn ta đang liếc về phía tôi, tôi đành nuốt câu định nói xuống, chuyển thành: “Anh ấy cũng rất tốt! Nhưng tính khí có vẻ không tốt lắm...” Nói đến đây, tôi không dám nói tiếp nữa. Xong đời rồi, tôi vẫn không nhận được thói nói xấu Tả Mạc Phong, hắn ta nhất định sẽ xé xác tôi ra. Mẹ anh ta cũng sẽ không vui, sau đó thì công việc của Thượng Quan Cảnh Lăng sẽ tan biến như bong bóng xà phòng!

Hu hu hu, mặt tôi lúc này nóng bừng bừng, như vừa làm một việc trái với lương tâm vậy. Rõ thật là, sao Tả phu nhân lại hỏi câu như vậy chứ? Đó là con trai cô, chứ có phải con trai cháu đâu!

Nhưng hình như cô ấy có vẻ rất hài lòng với câu trả lời và sự thể hiện của tôi. Tả phu nhân gật gật đầu tỏ ý tán thành, còn Tả Mạc Phong lại thở ra một hơi dài.

“Cháu là người rất thẳng thắn, cô nghĩ cháu cũng nhận xét rất thật về anh họ cháu.” Cuối cùng Tả phu nhân cũng nhìn tôi và Thượng Quan Cảnh Lăng đi về chỗ với ánh mắt thân thiện. Ha ha, như thế có nghĩ là chúng tôi lại qua cửa ải thứ hai một cách nhẹ nhàng rồi? Cả tôi và Thượng Quan Cảnh Lăng không dám tin là thật, cẩu cẩu tay nhau, thấy là rất đau, xem ra không phải là mơ rồi.

“Tiểu Ngư, cảm ơn em đã nói những lời tốt đẹp về anh!” Thượng Quan Cảnh Lăng cảm ơn tôi.

“Ngốc, hai chúng ta đang trên cùng một chiếc thuyền mà, nói câu đó với em làm gì?” Tôi không giấu được sự đắc ý: “Xem ra vị trí này không thể không thuộc về chúng ta rồi?”

Ha ha ha, tâm trạng tôi bây giờ thực sự rất tốt, chúng tôi chỉ còn cách thành công có một bước nữa thôi! Có vẻ như Ngọc Hoàng Đại đế, Quan Âm Bồ Tát và Thượng Đế nghe thấy lời cầu khẩn chân thành của tôi nên mới giúp tôi như vậy!

5.

“Tiếp theo là vòng ba của cuộc phỏng vấn, kiểm tra võ công!”

Ha ha, tôi đoán không sai, vòng cuối cùng là vòng kiểm tra võ công. Tôi rất tin tưởng vào võ công của Thượng Quan Cảnh Lăng. Võ công “Mèo ba chân” hiện đại làm sao mà có thể bằng được với sai dịch đại nhân thời xưa chứ? Hơn nữa anh ta lại xuất thân từ phái Võ Đang!

Lòng tôi như nở hoa, suýt chút nữa thì hét lên.

Tiếp theo, mười người ứng tuyển sẽ bốc thăm mã số của mình, sau đó hai đấu với hai, trong thời gian ngắn nhất phải đánh ngã được đối phương để giành chiến thắng, năm người thắng lần một lại bốc thăm mã số tiếp, vẫn là hai đấu với hai, nhưng sẽ có thêm võ sư do chúng tôi cử đến để đánh cùng, người nào thắng sẽ đấu tiếp để chọn ra người xuất sắc nhất!

Ở vòng một, đối thủ của Thượng Quan Cảnh Lăng là một vận động viên tự do, trông tướng mạo rất hung dữ, nhưng lại vô dụng. Thượng Quan Cảnh Lăng mới biểu diễn vài động tác đá chân đẹp mắt, chưa dùng gì đến mấy chiêu quyền của mình thì anh ta đã ngã lộn ra đất rồi.

Sau đó các bạn nữ bắt đầu reo hò ầm ỹ, đến tôi cũng đứng ngây ra nhìn. Không ngờ là bình thường Thượng Quan Cảnh Lăng có vẻ ngổ ngổ, nhưng lúc đánh võ sao mà đẹp trai thế. Mái tóc dài chưa kịp cắt ngắn của anh ta buộc gọn gàng đằng sau lưng, có vài sợi tóc nghịch ngợm vương trên trán, cứ mỗi lần anh ta ngẩng đầu lên, những sợi tóc đó lay động, vô cùng tự nhiên và phóng khoáng.

Các bạn nữ còn đồng thanh hô: “Thượng Quan, cố lên! Thượng Quan, cố lên!” Thực sự là vô cùng cảm động!

Khi anh chàng vận động viên tự do đáng thương kia bị đánh ngã, tôi nhảy căng lên và hô thật to: “Oa, Thượng Quan quá giỏi!”

Ở vòng đấu thứ hai, đối thủ của Thượng Quan Cảnh Lăng là một cô gái trong bộ trang phục màu đỏ. Cô gái đó biết võ taekwondo, cũng có chút danh tiếng trong giới taekwondo của thành phố. Hi hi, thế thì đã sao chứ? Tôi dám khẳng định, chỉ trong năm phút là Thượng Quan Cảnh Lăng có thể hạ gục cô ta.

Vừa nghe tiếng còi của trọng tài, cô gái đó lập tức tiến lên phía trước một bước nhỏ, rồi giơ chân phải lên, đá nghiêng một cái, nhằm chính giữa ngực của Thượng Quan Cảnh Lăng. Cô ta vừa giơ chân lên đá đồng thời cũng hô to một tiếng: “Ya!”, âm thanh vang dội và đầy khiêu khích.

Thượng Quan Cảnh Lăng rõ ràng là không kịp đỡ, loạng choạng lùi về phía sau vài bước, vẫn may là không bị ngã xuống đất. Tim tôi như nhảy ra khỏi lồng ngực.

Không nóng vội, không nóng vội, vừa rồi chẳng qua là Thượng Quan Cảnh Lăng nhường cô ta một chiêu mà thôi, tiếp theo sẽ là tấn công quyết liệt. Tôi vỗ vỗ ngực tự an ủi chính mình.

Nhưng, màn tiếp theo khiến mọi người vô cùng kinh ngạc.

Cô gái mặc trang phục màu đỏ đó liên tục tấn công, Thượng Quan Cảnh Lăng lùi lại phía sau né tránh, cô gái đó đá ột cái, Thượng Quan Cảnh Lăng lại cúi người tránh - cô gái đó liên tiếp tấn công, xuất chiêu rất hiểm, giống như một con dã thú vậy, tiếng hô của cô ta vang dội khiến người khác phải e ngại. Còn Thượng Quan Cảnh Lăng chẳng khác gì một chú thỏ nhỏ, cứ né tránh, không hề đánh trả, có lúc tránh không kịp bị cô ta đá trúng, má trái bị sưng lên rất to, giống y như một cái bánh sủi cảo màu đỏ vậy!

Trời ạ, anh ta đang làm cái gì vậy? Không phải là “thương hoa tiếc ngọc” đấy chứ? Mà cô gái đó có phải là quá xinh đẹp gì đâu!

Các bạn gái đứng xung quanh bắt đầu xôn xao, tìm ai cũng đang nhỏ máu – đương nhiên là xót xa cho Thượng Quan Cảnh Lăng vì bị thương rồi. Khuôn mặt khôi ngô tuấn tú như vậy mà bị người ta đánh như một con heo, thật là quá thảm. Nhưng tôi dám khẳng định, kết thúc buổi ứng tuyển, cô gái như một con dã thú đó sẽ còn thê thảm hơn, bởi vì cô ta sẽ bị nước bọt của những người hâm mộ cuồng nhiệt của Thượng Quan Cảnh Lăng nhấn chìm!

Mặc dù Thượng Quan Cảnh Lăng chưa bị cô ta đánh gục, nhưng nếu cứ tiếp tục bị tấn công như vậy thì cũng chẳng còn cách nào cả! Anh ta hoàn toàn ở thế bị động. Làm thế nào bây giờ? Anh ta nhất định phải dành được công việc này...

Nghĩ đến đây, tôi bất chấp tất cả, xông lên giữa khoảng trống đó và hô to: “Dừng lại! Dừng lại!”

Trọng tài nhìn những nhân vật chủ chốt ở phía ban giám khảo, khẽ gật đầu. Tôi nhanh chóng kéo Thượng Quan Cảnh Lăng sang một bên.

“Ngu ngốc, sao anh không đánh trả hả? Anh đừng có nói với tôi là anh không đánh lại được cô ta nhé!” Tôi bực bội nói với anh ta.

“Nam nhi không đấu đá với nữ giới, anh chưa bao giờ ra tay với phụ nữ cả!” Thượng Quan Cảnh Lăng lau vết máu trên khóe miệng, trịnh trọng nói, đôi mắt thâm quầng của anh ta vẫn ánh lên vẻ cương nghị: “Đây là nguyên của anh.”

“Ôi, dễ thương thế!”

“Đây là nguyên tắc của anh” - Đây mới thực sự là một người đàn ông thực thụ!”

“Thượng Quan em yêu anh, mãi mãi yêu anh!”

Tôi chưa kịp nói gì thì những bạn gái đứng bên cạnh nghe thấy câu nói đó của Thượng Quan Cảnh Lăng liền gào lên, lớp sóng nọ tiếp nối lớp sóng kia, cảm giác như muốn trào dâng lên tận trên nóc nhà.

Tôi day day huyết thái dương, đau đầu nghĩ cách giải quyết. Đương nhiên là tôi cũng bị tinh thần đại nghĩa đó làm cảm động, nhưng chưa mê muội đến mức để anh ta bị thua trong cuộc thi này. Vài ngày ăn uống cùng anh ta, tính cách của anh ta thế nào tôi đã hiểu rất rõ rồi. Anh ta rất chính trực, tính cách dịu dàng, nhưng vấn đề nguyên tắc của anh ta thì anh ta tuyệt đối không phá bỏ hay nhượng bộ. Mà nguyên tắc của anh ta, nói ra thì cũng khá là nhiều, ví dụ như là miếng ngọc bội đó này, sự phụ của anh ta này, sự muội của anh ta này... Ôi! Đau hết cả đầu!

Ấy, sự muội? Không phải sự muội của anh ta cũng là phụ nữ sao? Tôi không tin lúc sự phụ anh ta luyện võ cho họ, họ lại chưa bao giờ đấu với nhau!

“Thế sự muội của anh thì sao? Sự muội anh cũng là phụ nữ mà, anh chưa bao giờ đấu với chị ấy à?”

“Sự muội thì khác, lúc đó là bọn anh luyện võ!”

“Vậy thì anh cũng cứ coi cô gái kia là sự muội của anh đi, coi cuộc thi đấu này là một cuộc luyện võ bình thường là được mà!”

“Không được...”

“Anh cho em lí do đi!”

Thượng Quan Cảnh Lăng cau mày, một lúc lâu sau mới nói: “Cô ấy không đẹp như sự muội anh! Anh không thể tưởng tượng như thế được.”

Ôi tôi ngất mất! Lí do như vậy sao! Điên mất rồi! Lúc ấy, tôi phát hiện ra là vốn từ ngữ phong phú của tôi bỗng dưng trở nên nghèo nàn ít ỏi vô cùng, tôi không nghĩ ra được câu nào để phản bác anh ta, hướng dẫn anh ta, thuyết phục anh ta!

“Nhưng chúng ta không thể thua trong cuộc thi này được!” Tôi muốn quỳ xuống cầu xin anh ta, hu hu hu, tôi vẫn còn nợ Tiểu Tiểu hai trăm tệ đây này!

Lúc đó tiếng còi của trọng tài lại vang lên, cuộc thi lại tiếp tục.

Một giây trước khi Thượng Quan Cảnh Lăng bước lên sàn đấu, tôi kéo tay anh ta, hai chân run lẩy bẩy, vô cùng oán hận nhìn anh ta và nói: “Nếu anh thua trong cuộc thì này, em sẽ chết cho anh xem.”

Hy vọng anh ta nhìn thấy tôi như thế này sẽ mềm lòng và vứt bỏ cái nguyên tắc chết tiệt kia của mình.

“Tiểu Ngư, em không sao chứ?” Thượng Quan Cảnh Lăng lo lắng: “Em bị ốm rồi sao? Anh đưa em đi đến bác sĩ nhé. Có phải là em thấy khó chịu trong người không, người em đang run lên đây này?” Nói rồi, anh ta định công tôi lên.

Hả? Có phải giả vờ hơi quá không? Tôi nhanh chóng đứng thẳng người, hung dữ nói: “Bây giờ em không sao, nhưng nếu anh để thua trong cuộc thi này thì em sẽ có vấn đề thật đấy!”

Thượng Quan Cảnh Lăng nhìn tôi khó xử, sau đó bước lên sàn đấu. Đứng đối mặt với cô gái kia, hình như nội tâm anh ta đang đấu tranh một cách khó khăn. Anh ta nghĩ một lúc lâu, bỗng lấy từ trong túi ra một dải băng, sau đó nhắm mắt lại, bịt dải băng đó lên mắt, rồi buộc chặt lại, tiếp đó là một thế quyền rất đẹp. Hành động của anh làm dậy lên tiếng la hét chói tai của đám đông, vì hành độ vừa rồi thật sự là rất đẹp, giống y như phong độ của một cao thủ võ lâm trên truyền hình vậy!

Nhưng, Thượng Quan Cảnh Lăng cố chấp sẽ vì tôi mà thay đổi nguyên tắc của riêng mình, thực sự làm tôi rất cảm động! Nghĩ đến đây, mặt tôi bỗng nóng bừng lên...

Cô gái kia hai mắt đỏ ngầu, liếc nhìn Thượng Quan Cảnh Lăng đầy vẻ coi thường, sau đó hô lên một tiếng, xông về phía Thượng Quan Cảnh Lăng. Khí thế mạnh mẽ như sấm vang chớp giật. Sức tấn công của cô ta thực sự rất đáng khiếp sợ, tôi sợ đến mức nắm chặt tay lại.

Còn Thượng Quan Cảnh Lăng, chỉ thấy anh ta dang rộng hai chân bằng vai, miệng mỉm cười, hai đầu gối hơi trùng xuống. Nhìn bàn tay thép của cô gái kia đã đến trước mặt nhưng anh ta không hề vội vã. Trong tình hình “ngàn cân treo sợi tóc” này, anh ta nghiêng người sang bên phải một chút, cũng không nhìn rõ anh ta dùng động tác gì mà đỡ được nắm tay của cô gái kia, rồi lại nghiêng sang trái một chút, cô gái kia không đứng vững, ngã lảo đảo ra đất!

“Ôi chao, quá tuyệt!” Tôi nắm chặt tay, hô lên. Tiếng vỗ tay rầm rầm vang lên khắp căn phòng.

Cô gái kia bò dậy, giận giữ nhìn Thượng Quan Cảnh Lăng, tiếp tục tấn công quyết liệt. Thượng Quan Cảnh Lăng tiếp chiêu cô ta một cách nhẹ nhàng, động tác tư thế nhẹ như máy bay, nhanh như điện, chẳng mấy chốc đã nhìn rõ thắng bại.

“Oa, đây chính là Thái cực quyền trong truyền thuyết sao?”

“Quá tuyệt, còn đẹp hơn cả trong ti vi nữa...”

Thượng Quan Cảnh Lăng khiến cả căn phòng ngạc nhiên, mọi người lại trầm trồ khen ngợi. Những người ứng tuyển khác đứng cạnh đó cũng tròn xoe mắt nhìn bài biểu diễn của Thượng Quan Cảnh Lăng.

“Oa, Thượng Quan Cảnh Lăng trở thành huấn luyện viên dạy võ của trường chúng ta một cách thuận lợi rồi!”

“Ha ha quá tuyệt vời sau này tớ có thể thường xuyên được nhìn thấy anh ấy rồi!”

“A, ngày mai tớ phải tham gia Câu lạc bộ võ thuật của trường thôi!”

...

Sau khi nghe thầy hiệu trưởng tuyên bố, những bạn gái đó hình như còn hưng phấn hơn cả tôi, vừa nhảy vừa hét thật to!

“Thầy Thượng Quan, chúng ta cùng đi ăn mừng nhé, chúng em biết một quán lẩu rất ngon!” Một đám nữ sinh đang vây quanh đó thì nhau chạy đến chỗ của Thượng Quan Cảnh Lăng.

Này! Này! Này! Sao mọi người đi hết để mỗi mình tôi đứng đó vậy? Không phải đây chứ, lẽ nào người đáng vui nhất không phải là tôi sao?

Chuyện tình vượt thời gian

5. Chương 5: Thỏa Thuận Bất Bình Đẳng Với Hội Trưởng Đại Nhân

Tôi ngán ngẩm bước trên con đường nhỏ trong vườn trường, vừa đá một viên đá nhỏ vừa buồn bực!

Nhờ vụ giao dịch của tôi và Tả Mạc Phong nên Thượng Quan Cảnh Lăng được thuận lợi tham gia cuộc ứng tuyển, sau bao cửa ải khó khăn thì cũng được làm huấn luyện viên Câu lạc bộ võ thuật của trường. Nhưng từ sau khi Thượng Quan Cảnh Lăng làm huấn luyện viên thì cả ngày bận bịu, lúc nào cũng quay như chong chóng. Mọi người bây giờ đều biết anh ấy chỉ là anh họ tôi, thế là có rất nhiều bạn ngày nào cũng chạy đến phòng tập của Câu lạc bộ võ thuật để xem anh ấy dạy võ như thế nào. Thậm chí còn đăng kí vào Câu lạc bộ võ thuật, động một tí là lại kêu có rất nhiều động tác vẫn chưa nắm vững, cần huấn luyện viên Thượng Quan làm thêm giờ thêm ca để dạy cho họ...

Còn tôi, ngày nào cũng phạm hết lỗi này đến tội khác, ngày nào cũng bị Tả Mạc Phong bắt phạt, không là chép sách thì lại giúp hấn ta quét dọn phòng làm việc. Tôi đâu phải là nhân viên dọn vệ sinh chứ!

Đáng buồn nhất là, cứ mỗi lần tôi giúp hấn ta quét dọn phòng làm việc của hấn ta, ai nhìn thấy cũng khen là tôi chăm chỉ, hiền hậu, giúp bạn trai dọn dẹp phòng làm việc, thật là bực mình chết mất!

Trên đời này có người con trai nào lại đối xử với bạn gái mình như vậy không chứ? Biến thái như vậy, tôi rửa cho hấn ta cả đời không tìm được bạn gái, hừm!

Giờ tôi lại được thông báo là đi quét dọn cho văn phòng Hội trưởng hội sinh viên! Hu hu hu, trường này nhất định là tiết kiệm được khá nhiều tiền cho khoản dọn dẹp vệ sinh này rồi!

Khó khăn lắm tôi mới bò được đến văn phòng của Hội trưởng hội sinh viên, thấy A Ngũ và Đại Lực đang ở đó. Họ đang cùng với Tả Mạc Phong thì thà thì thào chả biết nói những gì. Nhìn thấy tôi bước vào, vẻ mặt bọn họ nở một nụ cười rất kì dị.

Tôi bỗng cảm thấy lạnh hết sống lưng, ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài cửa sổ, ông trời ơi, có phải là đang thay đổi thời tiết không vậy?

“Đến rồi à?” Tả Mạc Phong nhìn tôi một cái rồi nở một nụ cười mà từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ nhìn thấy. Trời ơi! Đúng là trở trời rồi, mọi người hãy nhanh chóng chuẩn bị quần áo rét đi!

“Hi hi, tôi biết là tôi không nên gấp hạc giấy trong giờ học. Nhưng tôi cũng không có cách nào khác cả, tôi và Tiểu Tiểu cá cược rồi, trong ngày hôm nay phải gấp được năm trăm con...” Tôi vốn còn đang định nói tiếp phần thưởng của vụ cá cược là gì, nhưng nhìn thấy khuôn mặt xanh lét của tên họ Tà, tôi lại nuốt nước bọt, tiện thể cũng nuốt luôn về đằng sau của câu nói đó.

“Cô thích cá cược lắm à?” Tả Mạc Phong đi đến trước mặt tôi, nhìn tôi, vẻ mặt chẳng có chút gì là không hài lòng, thậm chí còn nhoẻn miệng cười. Tôi dụi dụi mắt để chắc chắn là mình đang không nằm mơ, lòng tự hỏi: Lẽ nào không phải là trở trời, mà là hấn ta biến thái?

Tôi không dám trả lời ngay câu hỏi của hấn, biết đâu cái tên bụng dạ xấu xa này lại lòng vòng để cho tôi vào bẫy.

Thấy tôi ngập ngừng không trả lời, Tả Mạc Phong tiến lại gần hơn nữa, nở nụ cười đến mê hoặc lòng người, nói “Tôi với cô cá cược một vụ đi.”

Trời ơi, đất ơi, Thượng Đế ơi...Sao trên đời này lại có một nụ cười hoàn mỹ đến thế chứ? Chúa tạo ra vạn vật thật là không công bằng chút nào! Tôi biết là tôi không nên thưởng thức, càng không được say đắm nụ cười ấy, nhưng, nhưng...cứ để cho tôi “phá lệ” một chút đi.

Tôi như bị hấn ta thôi miên vậy, lập tức gạt đầu không một chút do dự. “Được, chúng ta cá cược gì nào?”

“Một cuộc thi đấu!”

“Cuộc thi đấu? Thi đấu gì?” Tôi lơ mơ không hiểu.

Tả Mạc Phong vẫy tay một cái, Đại Lực lập tức mang đến một tờ giấy, trên đó là một dòng chữ màu đen rất bắt mắt. “Cuộc thi đấu võ thuật các trường học trong thành phố”

Hả? Những chữ này hình như tôi đã nhìn thấy ở đâu đó rồi. Nhưng nó thì liên quan gì tới tôi chứ? Tôi lại càng mờ mịt không hiểu chuyện gì.

Hình như nhận ra sự băn khoăn của tôi, Tả Mạc Phong chỉ vào dòng chữ đó nói: “Trường chúng ta cũng tham gia cuộc thi này!”

Một câu nói quá thừa, cái đó thì đương nhiên rồi, các trường học trong toàn thành phố mà, khả năng hiểu vấn đề của tôi vẫn bình thường mà!

“Tôi muốn cô tham gia vào hội học sinh, sau đó phụ trách việc tổ chức hoạt động này, nhưng cô nhất định phải đảm bảo là trường Phổ thông trung học Phát Thiện chúng ta phải đoạt giải quán quân. Nếu đoạt giải quán quân...”

“Thì sao?” Tôi nhìn hấn ta với ánh mắt đầy vẻ chờ đợi, đúng vậy, tôi đã hoàn toàn bị việc này làm hấp dẫn.

“Thì tôi sẽ không bắt bẻ cô nữa, chỉ cần cô không phạm tội giết người, còn tất cả những tội lỗi khác của cô, tôi đều không bắt phạt nữa”. Tả Mạc Phong nghiêm túc nói.

Ồi!Ồi! Quá tuyệt, cuối cùng thì tôi cũng có thể thoát khỏi móng vuốt của tên quỷ dữ Tả Mạc Phong này rồi. Ha ha, đoạt giải quán quân? Thượng Quan Cảnh Lăng là một chân truyền của phái Võ Đang, đoạt được giải quán quân chỉ là chuyện nhỏ mà thôi!

“Nhưng nếu cô không thể đoạt giải quán quân...”

“À ha, không thể, giải quán quân của chúng ta cầm chắc trong tay rồi, Thượng Quan mà đã ra tay thì “gạo cũng xay thành cám”. Tôi thích chí cười to “Lúc đó, anh đừng nuốt lời đấy nhé!”

Tả Mạc Phong lặng lẽ nhìn tôi, đợi tôi cười xong, cũng là lúc tôi cười không ra hơi nữa, hắt t mới lạnh lung buông ra một câu “Nếu không thể đoạt giải quán quân thì cô phải quét dọn sân vận động một mình trong một năm liền.”

“Ha ha, không vấn đề gì, quét mười năm tôi cũng quét!”

Hừm, quét một năm? Cứ chờ xem nhé, một phút tôi cũng không quét đâu: “Nhưng tại sao lại chọn tôi?”

“Cô là em họ của Thượng Quan Cảnh Lăng, hai anh em chắc rất tâm đầu ý hợp, phối hợp sẽ tốt hơn người khác rồi.”

He he, hóa ra là như vậy! Coi như hấn ta tìm đúng người rồi, chẳng ai hiểu Thượng Quan Cảnh Lăng hơn tôi cả. Thượng Quan Cảnh Lăng tuy rất đẹp trai, lại tốt tính, nhưng mà lại quá tốt, một mình anh ấy không thể làm tốt việc này được.

“Vậy thì cứ thống nhất vậy nhé! Lời nói gió bay, chúng ta hãy kí thỏa thuận đi.” Tả Mạc Phong lại nhìn tôi cười, vẫy tay một cái, A Ngũ liền mang một tờ giấy đến.

“Không vấn đề gì, anh nói thế nào thì làm thế ấy, chỉ cần anh không nuốt lời thôi.”

Tôi vui vẻ kí tên mình vào giấy.

Sau khi ký xong, A Ngũ và Đại Lực ôm bụng cười nắc nẻ, Đại Lực còn cười bò ra cả bàn!

Có gì to tát chứ? Chuyện này buồn cười lắm sao?

Tôi quay đầu nhìn Tả Mạc Phong với ánh mắt đầy nghi vấn, hấn ta lại trở lại khuôn mặt lạnh như tiền, điềm tĩnh thu lại thỏa thuận đã ký kết rồi gờ gờ lên trước mặt tôi, sau đó đút vào trong túi áo ngực.

“Thôi đi, không được cười nữa!” Cuối cùng thì tôi không chịu được, tức giận quát to. A Ngũ và Đại Lực cố ngậm miệng lại, nhin cười đến đỏ cả mặt.

“Rốt cuộc thì các người cười cái gì vậy?” Tôi day day huyết thái dương, nhần nhin hỏi.

Đại Lực đứng thẳng lên xoa xoa bụng, rồi chậm rãi mở miệng nói : “Là thế này, cuộc thi này đã tổ chức năm lần liên tục rồi , mà trường Phác Thiện chúng ta cả năm lần liền đều xếp thứ nhất.”

“Oa! Thật à? Quá là giỏi!” Tôi thực sự muốn chạy đến hôn mỗi người một cái, nói như vậy thì chắc chắn là tôi chiến thắng một trăm phần trăm rồi còn gì?

“Ha ha, xếp thứ nhất từ dưới lên!” A Ngũ và Đại Lực lại cười nắc nẻ, còn tôi thì cứ đứng ngây người ra nhìn họ chẳng kịp phản ứng gì.

Hả? Gì cơ? Không đến mực tệ như vậy chứ?

Tôi bỗng có một dự cảm không hay, nhưng tôi vẫn còn có Thượng Quan Cảnh Lăng nữa. Tôi hoàn toàn tin tưởng là “thầy giỏi thì trò cũng giỏi”, với tài nghệ của anh ấy thì những học sinh của anh ấy cũng sẽ là những cao thủ. Hừm, những giáo viên trước đây nhất định đều là những “bị thệt”.

“Đúng rồi, còn một điều nữa, cuộc thi này là cuộc thi đấu giữa các trường với nhau, không phải là một cuộc thi giành ột cá nhân, vì vậy yêu cầu mỗi trường phải biểu diễn một tiết mục võ thuật, mỗi tiết mục phải có ít nhất mười người tham gia!” A Ngũ bổ sung thêm lời của Đại Lực. “Mà trường chúng ta hầu như không

có ai giỏi võ cả. Hiện nay người trong Câu lạc bộ võ thuật đều là những người hoàn toàn mới trong giới võ thuật, cho nên...”

Hả? Vậy sao? Tôi lo lắng nhìn Tả Mạc Phong, nào ngờ hắn ta chẳng thèm nhìn tôi một cái, thần nhiên bước ra ban công như không có chuyện gì xảy ra, đùa nghịch với chú chim nhỏ nhốt trong chiếc lồng đang treo ở ngoài đó.

“Thực ra cũng chẳng có gì cả. Tổng cộng chỉ có ba năm học cấp ba. Cô phải quét sân vận động một năm thì mọi người sẽ đều nhớ đến cô.” Đại Lực vỗ vỗ vai tôi giễu cợt.

“Đúng vậy, tôi sẽ xem xét và xin hội trường ghi tên cô vào kỷ yếu của trường!” A Ngũ bổ sung thêm một câu.

Lẽ nào họ không nhìn thấy ánh mắt của tôi lúc đó như đang muốn ăn tươi nuốt sống họ sao?

Cuộc thi đấu giữa các trường? Năm lần liên xếp vị trí thứ nhất từ dưới lên? Mười người trở lên tham gia? Hoàn toàn là những người mới?

Cũng có nghĩa là, việc tôi kí tên vào tờ giấy đó, chính là hành vi tự tìm đến cái chết của tôi. Tả Mạc Phong tôi với anh không thù không oán, tại sao anh lại muốn hại tôi. Hu hu...

“Tả Mạc Phong, tên khốn!” Lần này thực sự là hắn ta đã chọc giận tôi rồi, tôi dờ dẩn quay người lại, mặt tôi sầm bước đến trước mặt tên Tả Mạc Phong đầy dã tâm, nhìn chằm chằm vào hắn ta.

Hai con mắt của Tả Mạc Phong nhìn tôi không chút sợ hãi “Là tại cô ngốc!”.

“Anh thật quá đáng, Tả Mạc Phong, tôi hận anh!” Thật đáng ghét, tôi giận dữ giậm chân và chạy một mạch ra ngoài.

Không biết chạy đến bao lâu tôi mới dừng lại, sờ tay lên mặt, thấy trên mặt mình đầy nước mắt...

“Là tại cô ngốc!” Câu nói ấy của Tả Mạc Phong cứ dội vào tai tôi. Hu hu hu, tại sao hắn ta lại đối xử với tôi như vậy? Lẽ nào từ trước tới giờ hắn ta bảo tôi chép sách là tôi phải chép sách, bảo tôi quét dọn phòng làm việc của hắn ta là tôi phải quét dọn, tất cả đều phải ngoan ngoãn nghe theo lời hắn, vậy mà hắn vẫn không thể đối xử với tôi tử tế một chút sao!

Hu hu hu, chẳng lẽ tôi muốn có một khoảng thời gian hạnh phúc vui vẻ trong ba năm học cấp ba lại khó đến vậy sao?

Cả ngày hôm nay, trời đổ mưa rất lớn.

2.

“À! Tiểu Ngư, hôm nay tớ nhìn thấy anh họ bạn ở sân vận động đấy! Anh ấy cùng với một đội trong Câu lạc bộ võ thuật chạy bộ, trông rất chí khí, rất dễ thương, rất phong cách! Thế rồi trên khán đài trong sân vận động có bao nhiêu là bạn nữ.

Xem ra anh ấy đang dần dần thay thế thời đại của Tả mạc Phong, sắp trở thành một hoàng tử mới của trường rồi. Nhưng cũng thật tiếc cho Tả Mạc Phong, nếu anh ấy không có bạn, thì nhất định là anh ấy vẫn rất nổi tiếng! Bạn nói xem có đúng không, Tiểu Ngư?”

Tiểu Tiểu vừa về đến phòng liền nói liên thoảng bên tai tôi!

Ôi! Không biết từ bao giờ mà Tiểu Tiểu vô tư đáng yêu cũng trở thành một cô nàng háo sắc thế này rồi?

“Ừ...” Tôi cười nhạt, rồi lại làm tiếp việc của mình, đột nhiên nhớ cái gì đó, tôi ngẩng lên, bực tức nói thêm một câu: “Từ nay về sau, đừng bao giờ nhắc đến tên khốn Tả Mạc Phong trước mặt tớ nữa.”

“Hả? Sao vậy? Tiểu Ngư, bạn cãi nhau với anh ấy à?” Cuối cùng thì Tiểu Tiểu cũng chú ý đến vẻ mặt không vui của tôi, ngồi cạnh tôi vẻ rất quan tâm, nhỏ nhẹ an ủi: “Thực ra, hai người cãi nhau là chuyện rất bình thường, càng cãi nhau lại càng yêu nhau hơn.”

Cô gái đáng chết này, lẽ nào không nghe thấy câu tôi nói sao? Không được nhắc đến tên khốn đó trước mặt tôi! Cơn thịnh nộ của tôi hiện rõ trên mặt. u giật mình đứng dậy, tránh xa tôi ra chừng vài bước. Nhưng

khi nhìn thấy đồng quần áo lộn xộn trên giường của tôi, cô ấy ngạc nhiên hỏi “Hả? Tiểu Ngư, bạn đang làm gì vậy? Chuyển nhà à?”

“Chuyển trường!”: Tôi ngẩng đầu nhìn, lộ rõ vẻ mặt cười mà như không cười.

Người Tiểu Tiểu run lên, cô tỏ ra kinh ngạc hỏi “Chuyển trường? Không phải chứ, chỉ vì cái nhau một tí mà phải chuyển trường sao?”

“Không phải cãi nhau một tí mà là mối thù không đội trời chung!” Tôi nắm chặt chiếc khăn tay, xé mạnh một cái thành hai mảnh.

“Tiểu Ngư, bạn không sao chứ? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy?” Giọng Tiểu Tiểu bắt đầu run run “Tiểu Ngư, sắc mặt bạn không tốt chút nào, bạn bị ốm rồi hay sao ấy”

“Chuyển trường, nếu không chuyển trường thì nhất định bị tên khốn ấy hành hạ đến chết!” Tôi nghiêng răng, nghiêng lợi nói.

“Hừm, đừng có nghĩ rằng Lâm Tiểu Ngư ta sẽ nhẫn nhục và phục tùng, đừng có nghĩ rằng Lâm Tiểu Ngư ta sẽ nghe theo sự sắp xếp của người, đừng nghĩ rằng trên đời này chỉ có mối trường Phác Thiện này, đừng nghĩ rằng... Ui da! Tôi ốm mất rồi! Tức chết đi được! Tức chết đi được!”

“Tiểu Ngư, đừng tức giận, hãy nói cho tớ biết rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra, xem tớ có giúp gì được bạn không?”

Khi đã chắc chắn là tôi “không làm hại đến người vô tội”, Tiểu Tiểu mới mạnh dạn ngồi cạnh tôi.

Thế là trong suốt nửa tiếng đồng hồ, tôi kể hết tội của Tả Mạc Phong ra!

“Tiểu Tiểu, bạn nói xem tình cảnh tớ cố phải là người nào biết cũng phải nhỏ lệ đau lòng không? Bạn nói xem, tớ không chọc giận gì anh ta, sao anh ta lại đối xử tệ bạc với tớ như vậy?”

Lại còn lừa tớ kí vào cái thỏa thuận không công bằng ấy nữa. Tôi nói nước mắt nước mũi chảy ròng ròng. Miệng Tiểu Tiểu mở to thành hình chữ “O” tròn trĩnh, nhìn tôi với vẻ mặt kinh ngạc và không thể nào tin nổi.

“Không thể thế được? Tiểu Ngư, Tả Mạc Phong là người rất tốt, tớ mong bạn đừng chửi bới anh ấy như vậy!”

A a a! Câu nói đó là Tiểu Tiểu sao? Thế này mà cũng gọi là ...bạn tốt sao? Tôi nhìn Tiểu Tiểu với ánh mắt vô cùng thê lương và ai oán.

“Bạn đừng nhìn tớ như vậy, tớ nói thật đấy! Hội trưởng rất nhiệt tình, bất kể là ai có chuyện gì, anh ấy luôn là người đầu tiên ra tay giúp đỡ!” Tiểu Tiểu nghiêm túc nói. “Công việc của anh họ bạn nếu không phải là anh ấy giúp đỡ, e rằng ngay cả đến cơ hội phỏng vấn cũng không có ấy! Còn nữa, năm ngoái, có một bạn bị tai nạn xe, mất rất nhiều máu, bệnh viện không tìm thấy ai có nhóm máu thích hợp, hội trưởng không ngần ngại yêu cầu lấy máu của mình, vì nhóm máu của anh ấy là nhóm máu O”

“Xí, năm ngoái bạn còn chưa đến đây học, làm sao mà biết được chứ?” Tôi nhìn Tiểu Tiểu với vẻ khinh khỉnh, con người “trọng sắc khinh bạn” này thật đáng khinh thường!

“Chuyện liên quan đến Hội trưởng Tả Mạc Phong nhiều lắm, ngày nào trong trường chả truyền tai nhau, chỉ có bạn là không biết thôi!” Tiểu Tiểu vỗ vỗ tay tôi, nói tiếp: “Tin tớ đi, hội trưởng Tả Mạc Phong sẽ không hại bạn đâu. Cứ cho là anh ấy cố ý làm như vậy, nhất định là có dụng ý riêng của anh ấy. Bạn là người yêu của anh ấy, thật đẹp đôi rồi. Bạn không hiểu anh ấy như thế, cẩn thận bị người khác cướp mất”

“Dụng ý riêng à?” Tôi hơi mơ hồ, cẩn thận suy nghĩ lời Tiểu Tiểu nói. Đúng vậy, lời nói của Tả Mạc Phong có hơi ác độc một chút. Nhưng từ việc hắn ta đồng ý cho Thượng Quan Cảnh Lăng tham gia buổi ứng tuyển chức huấn luyện viên dạy võ thuật cũng thấy được rằng, hắn ta cũng là một người tốt. Nhưng hắn ta đối xử với tôi như vậy, rốt cuộc là có nguyên nhân gì? Hay là hắn ta tốt với tất cả mọi người, chỉ ghét có mình tôi? Hay là vì tôi làm xúc phạm hắn ta nên hắn ta hận tôi từ đó đến bây giờ? Đúng là ông trời muốn giết tôi nên vừa mới bước vào trường tôi đã đắc tội ngay với hắn.

“Nhưng Tiểu Tiểu, Câu lạc bộ võ thuật của chúng ta đã năm lần liên tiếp xếp vị trí cuối cùng! Tôi làm gì có khả năng giúp trường chúng ta “lội ngược dòng” được chứ?”

“Tiểu Ngư, bạn phải tin tưởng vào Thượng Quan Cảnh Lăng, càng phải tin tưởng vào bản thân mình chứ, còn tôi tin tưởng tuyệt đối vào con mắt của hội trưởng Tả Mạc Phong.” Tiểu Tiểu chớp chớp đôi mắt to tròn vô cùng đáng yêu của mình!

“Ý của bạn là, cũng chính vì Tả Mạc Phong tin tưởng tôi nên mới làm như vậy?” Tôi hỏi Tiểu Tiểu với một chút xúc động, lẽ nào tôi hiểu nhầm Tả Mạc Phong?

“Cái này thì tôi cũng không chắc chắn lắm!” Tiểu Tiểu không dám khẳng định nhưng nhìn thấy bộ mặt ảm đạm của tôi khi nghe thấy mình nói như vậy, bạn ấy liền nói tiếp: “Nhưng bất kể là thế nào đi nữa, bạn cũng phải góp phần giúp đội tuyển giành chiến thắng lần này, để anh ấy phải nhìn bạn bằng con mắt khác!”

Tôi nhảy như bay từ trên giường xuống, kéo tay Tiểu Tiểu chạy ra ngoài cửa, khiến Tiểu Tiểu giật nảy mình kêu lên: “Ồi, bạn định làm gì vậy?”

“Đi tìm Thượng Quan!” Tôi tr lời mà không thèm quay đầu lại. Đúng thế, tôi phải đi tìm Thượng Quan Cảnh Lăng để trao đổi kĩ lưỡng, xem làm thế nào có thể đoạt giải quán quân trong cuộc thi. Trong số những câu là Tiểu Tiểu nói thì câu cuối cùng là có lý nhất. Tôi nhất định phải thắng trong vụ cá cược lần này, để Tả Mạc Phong phải nhìn tôi với con mắt khác! Tôi sẽ cho hắn ta ngày nào cũng phải mở to mắt ra mà nhìn tôi đi muộn về sớm, ngồi trong lớp làm việc riêng, sau giờ học không làm bài tập mà không thể phạt tôi được.

Hừm... đến lúc đó vẻ mặt của hắn ta nhất định là còn xấu xí hơn cục đá trong nhà vệ sinh.

Ha ha! Nghĩ vậy mà thấy... “phê”

3.

Thở hổn hển!

Phòng tập của Câu lạc bộ võ thuật ở phía sau sân vận động, tôi và Tiểu Tiểu phải chạy gần ba mươi phút mới đến nơi.

Tôi và Tiểu Tiểu vừa mở cửa bước vào đã cảm thấy có hàng ngàn ánh mắt sắc hơn tia laser hướng về phía mình! Ôi mẹ ơi, phòng của Câu lạc bộ võ thuật hay là hậu trường của một cuộc thi tuyển chọn sắc đẹp vậy?

Tôi biết là trường Phổ thông trung học Phác Thiện vô cùng nhiều mỹ nhân, nhưng đây là lần đầu tiên có nhiều mỹ nhân tập trung, đứng trước mặt tôi như thế này! Làm tôi hoa hết cả mắt. Nhưng có hoa mắt thế nào đi nữa thì tôi vẫn nhìn ra ngay Thượng Quan Cảnh Lăng đang chính động tác ột bạn nữ, mà cô bạn đó còn lợi dụng cơ hội đó để dựa nửa người lên người của Thượng Quan Cảnh Lăng...

Còn những bạn nam trong câu lạc bộ thì tranh thủ cơ hội để bắt chuyện tán tỉnh với những bạn gái mà họ để ý!

“Hóa ra Câu lạc bộ võ thuật là như thế này. Thật là gay to!” Đến tính tình mềm mỏng như Tiểu Tiểu mà khi nhìn thấy cảnh tượng này cũng phải cau mày lắc đầu.

“Tôi có cách!” Tôi nói rồi kéo tay Tiểu Tiểu đi thẳng đến trước mặt Thượng Quan Cảnh Lăng trong ánh mắt đầy ngạc nhiên của đám đông.

Lúc này Thượng Quan Cảnh Lăng mới ngẩng ra nhìn tôi, đúng là chẳng có chút khả năng “Mắt nhìn bốn hướng, tai nghe tám phương” gì cả, chẳng hiểu nổi là ngày xưa anh ấy làm sai dịch cái kiểu gì nữa! Chả trách mà bị người ta đẩy xuống vực! Bản cô nương mà đã giá lâm, đương nhiên là phải siêu phàm rồi! Thế là anh ấy chỉ ra vài chú ý cần thiết cho bạn nữ kia, rồi đưa chúng tôi vào phòng nghỉ. Mặc dù những ánh mắt kinh ngạc kia vẫn nhìn theo lưng tôi, nhưng tôi vẫn thẳng người bước đi!

“Tiểu Ngư, mấy ngày rồi em đi đâu mà không đến thăm anh!” Vừa bước vào phòng nghỉ, Thượng Quan Cảnh Lăng đã nói với tôi với giọng oán trách.

“Ồi... anh bạn như vậy thì sao em dám làm phiền, em sợ bị người khác xé xác phanh thây.” Hừm, cái tên này, ngày nào cũng chìm ngập trong hàng ngàn yến oanh thế, lại còn mở miệng trách tôi không đến thăm!

“Hả? Trường Phác Thiện vẫn còn có người ghê gớm hơn em sao?” Thượng Quan Cảnh Lăng nghiêm túc hỏi.

Ôi trời ơi! Nhất định là dạo này Tả Mạc Phong thường xuyên đến đây chỉ đạo công việc rồi tiêm nhiễm những điều không hay vào đầu anh ấy rồi! Tôi muốn khóc mà không khóc được, tay nắm chặt, lòng chua xót, sao lúc đầu lại để cho anh ấy và Tả Mạc Phong gặp nhau cơ chứ?

Tôi nghiêng rằng nghiêng lợi dọa “Thượng Quan xấu xa, anh có dám nói thêm câu nữa không?”

“Tiểu Ngư, bạn đừng làm ồn nữa, không phải là bạn đến đây tìm anh ấy để trao đổi chính sự tình để mất thêm thời gian nữa.” Thấy vẻ đáng thương của Thượng Quan Cảnh Lăng, Tiểu Tiểu không nỡ tâm, liền kéo tay áo tôi nhắc nhở.

Ừ, cũng đúng, Tiểu Tiểu nói rất có lí, thế là tôi liền xông đến trước mặt Thượng Quan Cảnh Lăng giờ giờ nắm đầm lên rồi nói: “Anh có biết cuộc thi đấu võ thuật giữa các trường trong toàn thành phố không?”

Thượng Quan Cảnh Lăng liền gật đầu: “Có! Mạc Phong nói với anh rồi!”

Mạc Phong? Xí, hai người họ tốt với nhau từ bao giờ vậy? Xưng hô thân mật thế!

“Nhưng anh không hiểu lắm! Mạc Phong nói em sẽ giải thích cho anh!” Thượng Quan Cảnh Lăng gãi gãi đầu nói thêm một câu: “Xã hội hiện đại của các em cũng dùng hình thức đấu võ chọn ra minh chủ võ lâm à? Nhưng anh là một viên sai dịch, không nên nhúng tay vào chuyện giang hồ làm gì?”

“Hả? Minh chủ võ lâm? Chuyện giang hồ? Thế này là thế nào vậy?”

Lúc ấy tôi cứ ngây người ra, đến lúc hiểu vấn đề thì bỗng thấy dở khóc dở cười, nhìn sang Tiểu Tiểu, thấy bạn ấy đang bịt miệng, đỏ mặt tía tai, vẻ rất muốn cười nhưng không dám cười.

Thượng Quan Cảnh Lăng lơ mơ không hiểu, nhìn tôi, rồi lại nhìn Tiểu Tiểu, lầm bầm nói “Anh lại nói sai à?”

Tôi thực sự muốn mắng cho cái tên chậm chạp này một trận, thật là... không chịu học hành văn hóa hiện đại của chúng tôi chút nào. Tôi nhớ lần đầu tiên đưa anh ấy đi dạo phố, anh ấy nhìn xe cộ đi lại như mắc cửi trên đường, sợ hãi đến mức chạy loạn hết cả lên lại còn vượt cả đèn đỏ nữa, hại tôi phải đứng cùng anh ấy cả một ngày ở bất công an chỗ ngã tư.

“Cũng không sai! Thực ra cũng gần giống như anh nói, nhưng...” Tôi vốn định nói là “nhưng không giống với kiểu đấu võ ở thời phong kiến các anh”, bỗng nhiên nghĩ đến Tiểu Tiểu đang đứng cạnh, suýt nữa thì cắn phải lưỡi mới thu lại được câu định nói ra. Tiểu Tiểu không thân phận thật của anh ấy, tôi khẽ giải thích: “Không giống những cuộc đấu võ như trên tivi đâu!”

“Tiểu Ngư, anh của bạn nhất định là một người hâm mộ của tiểu tuyết võ hiệp nhỉ? Thảo nào võ công giỏi thế, đến ngữ khí khi nói và khí chất cũng mang đặc phong cách của các nhân vật trong tiểu thuyết võ hiệp!” Tiểu Tiểu say mê nhìn Thượng Quan Cảnh Lăng, không một chút gì để ý đến sơ hở trong ngôn ngữ và thần thái của tôi.

Thượng Quan Cảnh Lăng nở một nụ cười vô cùng dịu dàng với Tiểu Tiểu, rồi bỗng vỗ vỗ trán, chợt nhớ ra điều gì đó nói: “Tôi nhớ ra rồi, cô chính là cô nương lần trước đã giúp tôi tìm Tiểu Ngư, tên là... Tiểu Tiểu đúng không?”

“Đúng vậy, đúng vậy, quá tốt rồi!” Tiểu Tiểu nghe thấy anh ấy gọi tên mình thì vô cùng xúc động, gật đầu lia lịa như già tởm vậy, rồi mặt đỏ ửng, bẽn lèn cúi xuống: “Không ngờ là anh vẫn nhớ em! Tiểu Ngư còn nói là sẽ để anh và em... ăn cơm cùng nhau, nhưng anh quá bận.” Tiểu Tiểu nói xong nhìn tôi với vẻ trách móc.

“Lần trước thật là cảm ơn cô quá, hi hi!” Thượng Quan Cảnh Lăng thân thiện đưa tay về phía Tiểu Tiểu, vẻ mặt đẹp mê hồn: “Rất vui được biết cô!”

Tiểu Tiểu ngẩng lên nhìn mà không dám tin vào mắt mình nữa, nhìn tôi, rồi lại nhìn Thượng Quan Cảnh Lăng, hỏi: “Anh sẽ bắt tay em sao?” Nhìn vẻ mặt xúc động như muốn khóc của bạn ấy, tôi thực sự không biết nói gì. Trời ạ, đây có phải là Tiểu Tiểu mà mà thường ngày tôi biết không vậy? Tôi đang nghĩ ngợi thì Tiểu Tiểu bỗng nhiên đẩy tôi và Thượng Quan Cảnh Lăng ra, mặt đỏ bừng chạy ra ngoài.

Thượng Quan Cảnh Lăng tròn xoe mắt, đứng ngậy ra nhìn bóng dáng của Tiểu Tiểu, bản khoản không hiểu hỏi tôi: “Cô ấy sao vậy? Cô ấy không thích bắt tay người khác sao?”

Tôi liếc nhìn anh ấy với thái độ không được tốt lắm, chậm rãi nói: “Sai dịch đại nhân, xin anh đừng có phóng điện khi gặp người khác có được không? Tiểu Tiểu đáng thương, lại một thiếu nữ trong sáng nữa bị sát thương rồi!”

Không ngờ Thượng Quan Cảnh Lăng lại dịu dàng với con gái đến vậy, thảo nào mà anh ấy duyên với nữ giới thế, chẳng giống Tả Mạc Phong tạo nào, mặt lúc nào cũng lạnh như tiền!

Nghĩ đến Tả Mạc Phong, tôi mới nhớ ra mục đích đến gặp Thượng Quan Cảnh Lăng. Thế là tôi liền thân mật kéo tay Thượng Quan Cảnh Lăng. (Lúc này anh ấy đã quen với việc “nam nữ thụ thụ bất thân” của tôi rồi), mời anh ấy ngồi lên sofa, rồi lại pha cho anh ấy một cốc trà hoa nhài. Nhưng cũng phải nhìn lại một chút, cái tên này cuộc sống ngày càng đầy đủ, trong căn phòng nghỉ bé tí thế này mà cũng cả trà hoa nhài nữa!

“Loại trà này là một vài bạn nữ trong Câu lạc bộ võ thuật mang đến tặng, rất thơm, Tiểu Ngư, em cũng thử đi!” Thượng Quan Cảnh Lăng nhấp một ngụm rồi tấm tắc khen.

Ồ, hóa ra là của mấy cô nàng háo sắc mang tặng, tôi chẳng thêm uống, chẳng có mùi vị gì cả! Có thặng thì ít ra cũng phải tặng loại trà Long Tĩnh Tây Hồ gì đó chứ!

“Ồ... em không thích uống trà!” Tôi háng háng giọng, ngồi xuống trước mặt anh ấy, bắt đầu vào vấn đề chính. “Thượng Quan à, anh nói xem em đối với anh như thế nào?”

Thượng Quan vừa uống trà vừa gật đầu: “Tiểu Ngư đối với anh đương nhiên là tốt rồi. Lúc đầu mà không có em thì không biết này anh đang lang thang ở đâu! Có khi lại cầu bắt cầu bơ, chẳng có gì mà ăn ấy chứ...”

“Ừm, rất tốt, vậy thì nếu em xảy ra chuyện gì thì anh sẽ làm thế nào?”

Thượng Quan Cảnh Lăng ngẩn người, lập tức đặt cốc trà xuống, vô cùng lo lắng cầm lấy tay tôi, sau đó quan sát tôi thật kĩ từ trên xuống dưới, từ phải sang trái một lượt: “Tiểu Ngư, em bị làm sao? Em xảy ra chuyện gì?”

“Ồi dào! Đừng hỏi, hãy trả lời em trước là anh sẽ làm thế nào!”

“Anh sẽ dùng tính mạng của mình để bảo vệ em!” Thượng Quan Cảnh Lăng nhìn mắt tôi, chân thành và dịu dàng nói, dường như dùng tất cả sức lực của mình để nói ra câu thề đó.

Tim tôi bỗng đập mạnh. A! Cái tên này, làm gì mà sán lại gần thế? Đôi mắt đen láy của anh ấy sáng long lanh, ánh lên vẻ dịu dàng mà lại chói sáng vô cùng, cái mà ta gọi nó là một lời hứa!

“Ha ha, không nghiêm trọng như thế đâu!” Tôi hơi bối rối vung tay anh ấy ra, cố ý cười thật to, để che giấu tình cảm khó hiểu trong lòng mình. Lạ thật, sao mà tay tôi lại nóng bừng lên thế chứ, bình thường cho dù có gần anh ấy như thế nào đi nữa thì tôi cũng không có cảm giác này! Trời ạ, có phải là tôi bị sốt rồi không?

“Hả Rốt cuộc là có chuyện gì?” Thượng Quan Cảnh Lăng đầy vẻ khó hiểu nhìn tôi.

“Là em nói đến cuộc thi đấu ấy, anh nhất định phải đoạt giải nhất!” Tôi cắn môi, nhìn Thượng Quan Cảnh Lăng tràn đầy mong đợi.

“Ồ, em nói đến cuộc thi đó à, thực ra anh định không tham gia.”

“Hả? Cái gì? Anh không định tham gia? Tại sao?” Tôi kinh ngạc nhảy từ từ trên ghế xuống, mông tôi lập tức ch mặt sàn nhẵn bóng.

“Ôi, Tiểu Ngư, em cẩn thận một chút!” Thượng Quan Cảnh Lăng vội vã đỡ tôi dậy, lại còn đưa tay ra chuẩn bị xoa mông cho tôi nữa.

Tôi tròn mắt nhìn anh ấy hỏi “Anh làm gì vậy?”

Anh ấy mới nhớ ra rằng bộ phận mà tôi tiếp đất là cái mông yêu quý của tôi, lập tức rút tay lại!

“Anh nói xem tại sao lại không tham gia?” Tôi vừa sốt ruột hỏi vừa xoa xoa cái mông yêu quý của mình.

“Sư phụ anh nói, học võ là để thân thể khỏe mạnh, cứu giúp nhân dân, chứ không phải là để ra oai hay đấu đá với nhau!” Thượng Quan Cảnh Lăng nói rất nghiêm túc và hùng hồn.

Tôi kinh ngạc nhìn anh ấy, giống như một vật thể lạ ngoài hành tinh vậy. Hai giây sau, tôi buồn bã quay người nước đi ra cửa, sau đó thầm đếm “Một, hai...”

“Tiểu Ngư, sao em lại đi?” Chưa kịp đếm đến “Ba”, Thượng Quan Cảnh Lăng liền chạy theo chặn tôi lại: “Anh vẫn chưa nói hết mà, mặc dù không thể làm trái lời sư phụ dạy, nhưng lời nói của Tiểu Ngư, cũng không thể không nghe!”

Hi hi, đừng là trẻ con dễ bảo! Kế hoạch đã thành rồi, tôi nhếch mép cười đắc ý!

“Nhưng, Tiểu Ngư, làm thế nào mới có thể đứng thứ nhất? Cuộc thi này nhất định là sẽ có rất nhiều cao thủ?”

“Đừng lo lắng, nghe em nói này...”

4.

Buổi chiều.

Tại sân vận động của trường

Thời tiết rất nóng nực, mặc dù hôm nay ánh mặt trời cũng nhẹ nhàng như ánh mặt trời của những ngày màu thu, nhưng tôi vẫn cảm nhận mạnh mẽ cái nóng nực đến khó chịu.

Ôi! Chẳng có cách nào khác, những người đi qua tôi đều nhìn tôi với ánh mắt đầy thù hận, tôi mà không cảm thấy khác thường mới là lạ!

“Tiểu Ngư, lại có thêm ba bạn nữ nữa ngắt xiu rồi!” Đại Lực chạy đến lần thứ n, thở hổn hển báo cáo tình hình với tôi. Không biết là anh ta chạy được mấy lần cũng sẽ ngắt luôn?

Tôi thậm chí không còn sức mà nói được nữa, liền xoa xoa tay, anh hiểu ý đi tìm người đưa ba bạn nữ ấy vào phòng y tế của trường.

Tôi ngẩng lên, đếm những người còn kiên trì trên sân vận động. Ừm, vẫn còn hai mươi người, loại thêm năm người nữa là được rồi. Cuộc thi yêu cầu ít nhất là mười người, vậy tôi sẽ chuẩn bị mười lăm người, như thế cũng dễ xếp hàng, he he!

Hu hu hu, nhưng tôi cũng rất buồn bực! Bởi vì lần này tôi thực sự trở thành kẻ thù của tất cả các bạn nữ trong trường rồi... Ngay cả đến Tiểu Tiểu cũng không thèm đếm xỉa đến tôi nữa! Nhưng nếu như không áp dụng biện pháp này thì cuộc thi lần này nhất định về bét!

Cũng phải trách những cô nàng háo sắc kia, trước đây rất nhiều người đăng kí vào Câu lạc bộ võ thuật không phải vì họ thích võ thuật mà là họ chỉ muốn được sớm tối tiếp xúc với Thượng Quan Cảnh Lăng, rồi lại có nhiều bạn nam muốn có cơ hội tiếp xúc với những cô nàng háo sắc đó nên mới vào Câu lạc bộ. Chính điều này khiến cho tất cả các thành viên trong câu lạc bộ đều có trình độ võ thuật rất kém. Thượng Quan Cảnh Lăng là một giáo viên tốt, không từ chối bất cứ yêu cầu của ai, cũng cách nào trách mắng những người không chăm chỉ luyện tập, chính vì vậy Câu lạc bộ võ thuật mới trở thành nơi xả stress cho những cậu ấm cô chiêu này.

Để giành được thắng lợi trong cuộc thi lần này, tôi phải chỉnh đốn lại Câu lạc bộ võ thuật! Phương án cụ thể là trước tiên sẽ loại những người không phù hợp với việc học võ. Cho nên tôi mới tập hợp tất cả những người trong Câu lạc bộ võ thuật ra sân vận động để chạy, chỉ giữ lại mười lăm người bền sức nhất mà thôi. Dù sao thì việc học võ cũng cần những người có thể lực tốt, còn những ai thể lực không tốt thì không thể nào học được!

Chỉ có điều là Tiểu Tiểu đáng thương vừa mới tham gia Câu lạc bộ đã phải trải qua cuộc khảo nghiệm tàn khốc này và thất bại thảm hại. Bạn ấy mới chạy được hai mươi phút đã phải bỏ cuộc, xem ra thì “tình yêu rất quý giá nhưng tính mạng con người còn quý giá hơn.”

“Lâm Tiểu Ngư...”

Đúng lúc tôi đang ngao ngán ngồi trên khán đài bẽ bẽ ngón tay thì đột nhiên thấy lạnh rùng mình, dường như có một cơn gió lạnh từ đại ngục thổi lại.

“Lâm Tiểu Ngư, lần này cô thật quá đáng! Nói xem, tại sao cô lại làm như vậy?” Một đám nữ sinh giận dữ, hùng hổ đi tới, người dẫn đầu chính là chị Lộ Lộ mà lần trước đứng chặn đường tôi ở hành lang kí túc xá nữ. Chị ta vừa lạnh lùng vừa sầm mặt bước đến chỗ tôi.

“Chúng tôi đã vất vả chép sách toán cho bạn, bạn trả công chúng tôi như vậy sao?” Cô gái này trông rất quen, lần trước nghe tôi nói nếu tôi không chép hết mười lần sách toán thì Thượng Quan Cảnh Lăng không thể tham gia ứng tuyển làm huấn luyện viên võ thuật của trường, hình như bạn ấy cũng ở đó, và còn giúp tôi chép một lượt rất gọn gàng

“Bạn nói xem, tại sao bạn lại đối xử với chúng tôi như vậy?” Một đám đông lớn vây quanh tôi, thi nhau hỏi.

Tại, tại sao? Tại sao tôi lại làm như vậy? Tôi bỗng thấy loạn lên, đầu óc tự dưng “ầm” một tiếng nổ lớn, hoàn toàn hỗn loạn, ngay cả đến hơi thở cũng trở nên gấp gáp hơn.

Hu hu... Đại Lực và A Ngũ đâu rồi? Hai cái tên đó chắc chắn là sợ chết khiếp nên đã chạy trốn rồi, bọn họ chẳng thèm báo cho tôi một câu, chết tiệt!

Hu h u... Thượng Quan Cảnh Lăng mau đến cứu tôi! Nhưng tôi sợ Thượng Quan Cảnh Lăng sẽ thấy mềm lòng trong lúc tôi tiến hành tuyển chọn lại thành viên cho Câu lạc bộ nên đã bảo anh ấy kéo Tả Mạc Phong đi mua đồng phục cho cuộc thi đấu rồi.

Bọn họ cứ tiến sát đến gần tôi, ánh mắt hùng hực lửa cháy nhìn chăm chăm vào tôi, cứ như là sắp ăn tươi nuốt sống tôi đến nơi rồi!

Yên lặng, yên lặng...

Bầu không khí như bị thứ gì đó làm ngưng tụ, ngay cả gió cũng ngừng thổi!

“Thực ra, thực ra là tôi chỉ muốn chọn ra những người xuất sắc nhất để tham gia cuộc thi đấu võ thuật toàn thành phố sắp tới thôi. Khi cuộc thi kết thúc, mọi người có thể tham gia vào Câu lạc bộ võ thuật mà.” Tôi vô cùng sợ hãi đứng ở đó, toàn thân cứng lại, chân không bước nổi nửa bước, mồ hôi chảy đầm đìa.

“Mày nghĩ chúng tao là lũ ngốc à? Mọi người khó khăn lắm mới gia nhập được Câu lạc bộ, mày lại đuổi chúng tao ra khỏi đó một cách dễ dàng, lại còn dùng cái cách độc ác như thế này nữa! Lâm Tiểu Ngư, mày đừng nghĩ là chúng tao không biết mày đang nghĩ gì nhé! Mày định “ăn ở hai lòng”, có Tả Mạc Phong vẫn chưa đủ, còn muốn chiếm luôn thầy giáo nữa!” Chị Lộ Lộ hung dữ nhìn tôi, giọng nói sắc như lưỡi dao đâm thẳng vào tim!

“Em không có ý đó, không phải như mọi người nghĩ đâu, em thực sự là không có ý đó...” Tôi cố nói thật to để biện minh, nhưng lại thấy rằng giọng nói của mình thật yếu ớt, giống như một viên đá nhỏ rơi xuống biển lớn mênh mông, chẳng thể làm gợn lên chút sóng nào.

Nước mắt tôi bắt đầu chảy ra, tại sao lại như thế này chứ? Rõ ràng là tôi đã cố gắng hết sức, tại sao lại chẳng có ai thích tôi cả? Bây giờ, ngay cả đến đứa bạn thân nhất của tôi cũng không thèm đếm xỉa đến tôi nữa, tôi cố gắng như thế này rồi cuộc đời là vì cái gì chứ?

“Đừng có diễn cái bộ dạng đó với chúng tôi, chẳng có tác dụng gì đâu, hãy để nước mắt đó cho Hội trưởng Tả Mạc Phong và thầy giáo Thượng Quan ấy!”

“Đúng là, không biết xấu hổ... Lại còn định “bắt cá hai tay” nữa chứ!”

“Lấy việc công để mưu lợi việc tư, vậy mà hội trưởng Tả Mạc Phong vẫn đối xử tốt với cô như vậy!”

“Hôm nay nhất định bạn phải cho chúng tôi một lời giải thích!”

Họ vây quanh lấy tôi, mỗi người một câu, tranh nhau mắng nhiếc, tố cáo, cưỡng ép tôi.

Từng lời từng lời chối tai, giống như những cây mây có gai đang quấn quanh người tôi, tôi chỉ cảm thấy không thở được. Lúc này, ánh mặt trời cũng trở nên chói mắt lạ thường, những khuôn mặt phản nộ cứ đan xen trước mắt tôi, dần dần, cả thế giới của tôi bắt đầu chao đảo...

5.

Ồi, m thơm thế, mùi hương ngọt ngào khiến tinh thần tôi phấn chấn, tôi chợt mở to mắt. Ấy, tôi đang ở bệnh viện sao? Trần nhà, vách tường sao lại là màu trắng?

Nhìn quanh một lượt, tôi thấy những chai và những ống kim tiêm mà chỉ trong bệnh viện mới có, và lúc này chất dịch ấy đang được truyền vào trong người tôi.

Một dáng người cao to đang đứng trước cửa sổ, đang nghịch chậu hoa cúc trắng thơm phức. Ồ, hóa ra mùi thơm đó là từ chậu hoa cúc mà ra, thật là tuyệt!

Hai tay tôi chống lên giường, tôi muốn ngồi dậy, không cẩn thận lại gây ra tiếng động. Dáng người cao to ấy quay đầu lại, vẻ mặt vui vẻ “Tiểu Ngư, em tỉnh lại rồi!”

Hóa ra là Thượng Quan Cảnh Lăng, lòng tôi bỗng thấy hụt hẫng, nhưng không hiểu sự hụt hẫng ấy từ đâu ra.

Anh ấy bước nhanh về phía tôi, đỡ tôi dậy, sau đó lấy một chiếc gối để tôi dựa lưng vào đó cho thoải mái.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Sau khi ngồi vững, tôi vội vã hỏi.

“Em bị ngã ở khán đài sân vận động.” Thượng Quan Cảnh Lăng đắp chăn lên giúp tôi, rồi ngồi xuống giường.

“Em bị ngã?” Tôi hỏi lại, trong đầu là một mớ hỗn độn, nhưng chỉ vào giấy sau, cảnh tượng trước khi tôi bị ngã lần lượt hiện lên: “Ồi, cái lũ con gái đó...” Tôi bị kích động, người bỏ nhào về phía trước, muốn ra khỏi giường.

Thượng Quan Cảnh Lăng vội vàng giữ tôi lại, vội vàng nói “Đừng cử động, hiện giờ em đang là bệnh nhân. Tính em lúc nào cũng nóng như vậy, chuyện đó Tả Mạc Phong đã đi giải quyết rồi. Mười lăm người tham gia cuộc thi cũng đã chọn ra rồi! Anh đã bắt đầu dạy họ Thái Cực Quyền rồi.”

“Vậy sao? Tốt quá rồi!” Cục đá nặng trĩu trong lòng tôi cuối cùng cũng rơi xuống. Tả Mạc Phong mà đã ra tay thì nhất định sẽ giải quyết ổn thỏa, nhưng không biết hẳn ta sẽ “dạy bảo” tôi thế nào đây. Còn nữa, chỉ còn một tháng nữa là cuộc thi bắt đầu, học Thái Cực Quyền liệu có kịp không? Vả lại, Thái Cực Quyền có lợi hại hơn võ công Thiếu Lâm của Câu lạc bộ võ thuật đã năm lần liên tiếp đoạt giải quán quân kia không?

“Tiểu Ngư, em đang nghĩ gì vậy?” Thượng Quan Cảnh Lăng gõ nhẹ lên trán tôi, gọi tôi trở về với thực tại.

Tôi cười lắc lắc đầu, không muốn cho Thượng Quan Cảnh Lăng biết nỗi lo lắng trong lòng tôi, tôi quay ra nhìn chậu hoa cúc ngoài cửa sổ nói: “Chậu hoa này thật là thơm!”

“Là Tả Mạc Phong bảo anh mang đến tặng em đấy!” Thượng Quan Cảnh Lăng chớp chớp mắt nhìn tôi, rồi lại nói tiếp “Tả Mạc Phong nói em rất ghét mùi thuốc, nhất định sẽ không thích mùi bệnh viện nên mới bảo anh mang chậu hoa cúc đến, và còn nói là em rất thích chậu hoa này”

“Hả? Lạ thật, ai thích hoa hẳn ta tặng chứ?” Mặt tôi bỗng ửng đỏ, nhếch mép nói.

Nhưng sao hẳn ta lại biết tôi ghét mùi thích nhĩ? Sao hẳn ta lại biết tôi thích ngửi mùi hoa cúc!

Thật là lạ lùng!

Lúc tôi đang miên man suy nghĩ thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

“Thầy Thượng Quan, thầy có ở trong đó không? Tiểu Ngư tỉnh lại chưa?”

Oái... giọng nói này, là của Tiểu Tiểu mà! Con nhỏ này, không giận tôi sao?

Thượng Quan Cảnh Lăng cười và nhìn tôi một cái, rồi trả lời: “ vào xem là biết thôi mà!”

Sau đó, cánh cửa nhẹ nhàng mở ra. Tiểu Tiểu nhìn thấy tôi ngồi trên giường, hai mắt còn to hơn cả quả chuông đồng. Trên tay bạn ấy cầm một hộp giữ nhiệt, mặt đỏ bừng bừng ở ngoài cửa, đang phân vân xem có nên vào hay không.

“Nha đầu chết tiệt này, bây giờ mới đến thăm tôi à!” Biết là da mặt bạn ấy mỏng, nên tôi liền hắng giọng, rồi lại xoa xoa bụng: “Mang thứ gì ngon đến vậy? Mau lấy ra đây đi, bản nữ hiệp đói sắp chết rồi.”

Lúc đầu Tiểu Tiểu nhìn tôi không dám tin, sau đó vừa khóc vừa cười chạy vào trước giường, ôm chặt lấy tôi: “Tiểu Ngư, xin lỗi!”

“Ha ha, ngốc ạ, bạn làm gì vậy? Có phải trẻ con đâu, khóc gì mà khóc?” Tôi cười ha ha và nói, ôi, nhưng ai đó có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, mà ngay cả đến Tiểu Tiểu cũng tha thứ cho tôi.

“Ấy... Tiểu Tiểu bạn không trách tớ đã loại bạn ra khỏi Câu lạc bộ võ thuật sao?”

“Tiểu Ngư, bạn đừng nói nữa, tớ sai rồi, đều là do tớ quá ích kỷ, chỉ nghĩ đến bản thân mình. Hội trưởng Tả Mạc Phong nói đúng, tớ là bạn thân của bạn, đáng lẽ tớ phải ủng hộ, giúp đỡ bạn mới đúng” Tiểu Tiểu nắm chặt tay tôi, thành khẩn nói.

“Hắn ta nói thế sao? Hắn ta đã nói thế sao?” Bây giờ thì đến lượt tôi tròn mắt nhìn Tiểu Tiểu và không dám tin vào tai mình nữa. Lúc đó, ý nghĩ duy nhất trong đầu tôi là, nếu thực sự là Tả Mạc Phong nói như vậy thì không phải hắn ta điên mà là tôi ngu ngốc”

“Đương nhiên là anh ấy nói như vậy! Tớ đã nói với bạn rồi, hội trưởng Tả Mạc Phong không xấu như bạn nghĩ đâu!” Tiểu Tiểu vừa nói vừa mở chiếc hộp giữ nhiệt ra. Mùi cháo thịt nạc trứng gà thơm phức bay khắp phòng.

“Oa, cháo thịt nạc trứng gà, ngon quá!” Mắt tôi hiện lên hình trái tim đỏ chót, giống như một con cún đang đói bụng bỏ nhào về phía có đồ ăn “Có phải là quán cháo rất đông khách ở đằng sau trường không?”

“Đúng rồi, cẩn thận, cẩn thận, tay bạn vẫn đang có kim truyền đấy!” Tiểu Tiểu giật nảy mình, với tay ra hiệu, vội vã ra hiệu cho Thượng Quan Cảnh Lăng giữ tôi lại.

Thượng Quan Cảnh Lăng lại đang nhìn tôi với vẻ rất hứng thú, trên mặt nở một nụ cười ấm áp đến mê hồn: “Tiểu Tiểu, em vẫn không biết Tiểu Ngư sao? Cô ấy mà đã định làm gì thì có mười con trâu cũng không kéo lại được!”

Nhân cơ hội này, tôi cướp lấy hộp giữ nhiệt trên tay Tiểu Tiểu, chẳng ngại ngần gì húp một hơi cái hộp cháo thơm phức ấy, vừa húp vừa nhếch mép cười: “Ồ! Ngon quá! Thượng Quan, anh nói đúng, anh vẫn là người hiểu em nhất, ha ha.”

“Đúng thế, đúng thế, bạn cứ ăn từ từ!” Tiểu Tiểu nhìn Thượng Quan Cảnh Lăng cười.

“Đúng rồi, Thượng Quan, Thái Cực Quyền của phái Võ Đang các anh so với võ công của Thiếu Lâm Tự thì phái nào mạnh hơn?” Cuối cùng tôi cũng không nhịn được liền nói ra nỗi băn khoăn lo lắng trong lòng mình.

“Thái Cực Quyền thì thiên về những động tác nhẹ nhàng uyển chuyển, còn võ công Thiếu Lâm thì thiên về những động tác mạnh mẽ, dứt khoát.”

Thượng Quan Cảnh Lăng suy nghĩ kỹ một lúc mới trả lời, “Mỗi phái có một ưu điểm riêng, không thể nói là phái nào mạnh hơn phái nào được. Em còn nhớ anh đã từng nói với em không? Anh vì đuổi theo một tên gian tặc dâm ô, mới bị hắn ta đá xuống vách núi đến đây, hắn ta chính là đệ tử của Thiếu Lâm, võ công rất cao cường, thật là đáng tiếc

“Thế có nghĩa là, chúng ta sẽ không chắc chắn là thắng được rồi.” Lòng tôi bỗng thấy nặng trĩu.

Hôm đó Đại Lực nói với tôi, huấn luyện viên Câu lạc bộ võ thuật trường Trung học Hữu Trí là đệ tử của phái Võ Lâm. Họ dựa vào võ công Thiếu lâm mà năm lần liên tiếp đoạt giải nhất. Theo một thông tin đáng tin cậy thì lần này họ sẽ biểu diễn tiết mục “Thập bát đồng nhân trận” Tôi đã xem trên ti vi rồi, tiết mục đó rất lợi hại!

“Tiểu Ngư, anh sẽ toàn tâm toàn lực. Thực ra chúng ta cũng không cần phải quá coi trọng chuyện thắng thua”. Thượng Quan Cảnh Lăng tò mò hỏi: “Tiểu Ngư, có thể nói cho anh biết, tại sao lại xem cuộc thi này quan trọng đến vậy?”

“Bởi vì nếu thua, bạn ấy sẽ phải quét sân vận động trong một năm liền” Tiểu Tiểu nhún nhún vai, trả lời thay tôi. “Bạn ấy và Tả Mạc Phong đã kí thỏa thuận rồi!”

“Sai rồi!” Tôi lớn tiếng nói: “Nguyên nhân quan trọng là tớ không thể để Tả Mạc Phong coi thường, tớ phải chứng minh cho hắn ta thấy, chẳng có việc gì là Lâm Tiểu Ngư này lại không làm được cả.”

“Ồ, Tiểu Ngư, em rất quan tâm đến thái độ của Tả Mạc Phong đối với em sao?” Lúc Thượng Quan Cảnh Lăng hỏi tôi câu đó, ánh mắt anh ấy nhìn sang chỗ khác.

“Ồi, hi hi...” Chuyện gì thế nhỉ? Bỗng dưng tôi lại cảm thấy bầu không khí có gì đó khác khác, một cảm giác lúng túng. “Sao lại thế? Sao em lại quan tâm đến thái độ của Tả Mạc Phong chứ, hắn ta thì là loại củ hành gì chứ... hơ hơ!”

Thượng Quan Cảnh Lăng và Tiểu Tiểu nhìn tôi, không nói gì, làm tôi thấy thật căng thẳng, chẳng dám nói thêm gì nữa đành cười trừ vài tiếng.

Yên lặng một chút, Thượng Quan Cảnh Lăng cười một cách rất lạ lùng, vỗ vỗ vai tôi, đứng dậy nói: “Buổi chiều vẫn có buổi tập, anh về trước nhé. Tiểu Tiểu, phiền em ở lại chăm sóc cho Tiểu Ngư.”

Hử? Tôi lên nhìn Thượng Quan Cảnh Lăng với ánh mắt nghi hoặc, chuyện gì vậy, hình như anh ấy không thích tôi nói xấu Tả Mạc Phong! Nhưng vốn đã như vậy rồi mà, tôi chỉ nói sự thật thôi!

“Tiểu Ngư, anh hứa với em, nhất định chúng ta sẽ giành được giải quán quân!” Trước khi Thượng Quan Cảnh Lăng bước ra cửa, bỗng quay người lại nói thêm một câu.

“Cái đó... thực ra cũng chẳng có gì, em không sợ quét sân vận động đâu...” Tôi cảm thấy không nên gây áp lực cho Thượng Quan Cảnh Lăng, nên nói với một câu, tiếc là anh ấy đã đóng cửa đi ra rồi, cũng không biết là có nghe thấy câu nói đó của tôi không.

Vừa quay đầu lại, tôi thấy Tiểu Tiểu đang nhìn tôi với vẻ đang suy nghĩ. Tim tôi bỗng thất lại, cô bạn này thích Thượng Quan Cảnh Lăng, không phải là đang ghen với tôi đấy chứ?

“Hi hi...” Tôi cười trừ nhìn Tiểu Tiểu “Thượng Quan thật thú vị, cùng là anh em một nhà, sao lại có vẻ kì lạ thế chứ!” Tôi cố ý nhấn mạnh hai từ anh em.

“Ha ha... Tiểu Tiểu, tớ là... bạn gái của Mạc Phong mà, bạn nói xem tớ thích ai chứ!” Tôi nói khoác đến mức nổi cả da gà.

Nghe thấy tôi nói vậy, khuôn mặt đáng yêu của Tiểu Tiểu giãn ra, giống như một bông hồng vừa hé nở “Bạn nhanh ăn cháo đi, nguội hết rồi kia!”

Tôi thầm thở ra một hơi dài, húp vài lần đã hết sạch chỗ cháo, nhưng... đúng là nguội hơn rồi!

6. Chương 6: Bí Mật Của Hội Trưởng Đại Nhân

Sau khi tôi ra viện, lấy lý do sức khỏe chưa tốt, tôi nghỉ học mấy ngày ở nhà xem phim hoạt hình, chơi điện tử, sống những ngày vui vẻ như ở xứ sở thần tiên. Mấy hôm đó tôi đang chơi trò “Kim đường quần hiệp truyền” trên máy tính. Trên màn hình là một nhóm đệ tử Thiếu Lâm đang vây quanh vị đại nhân Kiều Phong, người nào cũng cung tên sẵn sàng, chuẩn bị ột trận chiến ác liệt.

Trong đầu tôi bỗng loé lên một ý nghĩ: Nếu võ thuật cho thêm yếu tố vũ đạo hiện đại vào, vừa mềm mại vừa mạnh mẽ, chẳng phải là sẽ rất mới lạ sao?

Oa! Quá giỏi, Lâm Tiểu Ngư, mày thật là một thiên tài, sao lại có thể nghĩ ra một ý kiến tuyệt diệu như vậy chứ! Nếu kết hợp thêm vũ đạo vào Thái cực quyền, vậy thì câu lạc bộ võ thuật của trường Phác Thiệu nhất định sẽ gây ngạc nhiên ọi người, kĩ thuật cao siêu, nổi tiếng khắp Châu Á, lan truyền ra cả thế giới! He he, lúc ấy, tôi sẽ là một biên đạo trẻ nổi tiếng thông minh và xinh đẹp.

Ha ha, nghĩ đến một tương lai với những bó hoa tươi và những tiếng vỗ tay rầm rầm đến từ khắp nơi trên thế giới, tôi không chịu nổi lăn mấy vòng trên giường. Việc không thể chậm trễ được, sáng sớm mai phải đi trao đổi với Thượng Quan Cảnh Lăng ngay mới được!

Tôi hưng phấn cả đêm, vừa sáng ra đã bật dậy, nhanh nhanh chóng chóng chạy đến văn phòng của câu lạc bộ võ thuật. Nhưng thật kỳ lạ, trên đường đi có rất nhiều người nhìn tôi. Ấy! Lẽ nào họ cũng nhìn ra vận mệnh của tôi sắp thay đổi, hay là vì hôm nay tôi quá x đẹp? Hi hi, Lâm Tiểu Ngư, người phải luôn giữ nụ cười trên môi nhé, một cô gái hay cười luôn là đẹp nhất! Thế là gặp ai tôi cũng mỉm cười và gật đầu ngỏ ý chào.

“Thêm yếu tố vũ đạo?” Thượng Quan Cảnh Lăng nghe xong những lời trình bày rõ ràng của tôi liền há hốc miệng kinh ngạc, cảm sắp sửa rơi xuống đất đến nơi rồi.

Ồi thật mất mặt quá! Là huấn luyện viên của câu lạc bộ võ thuật ai lại há hốc miệng như thế. Tôi vội vàng đưa tay ra che miệng anh ấy lại, rồi cười títt mắt hỏi: “Anh thấy ý kiến này thế nào?”

“Hay thì hay thật, nhưng ... anh không biết vũ đạo!” Thượng Quan Cảnh Lăng then thùng gãi gãi đầu.

“Ngốc ạ! Ai bắt anh phải nhảy chứ!” Tôi tròng mắt rồi tiến sát lại gần Thượng Quan Cảnh Lăng nói: “Trường Phác Thiện cái gì cũng nhiều, mỹ nhân cũng nhiều, tìm thấy mỹ nhân nhảy đẹp chỉ là chuyện nhỏ!”

“Vậy thì bạn phải đến tìm Minh Y Na, người phụ trách câu lạc bộ khiêu vũ!”. Một giọng nói chen vào, tôi quay đầu lại nhìn, hoá ra là Tiểu Tiểu, tôi vội vã buông ngón tay đang túm chặt ống tay áo của Thượng Quan Cảnh Lăng.

“Huấn luyện viên Thượng Quan, luyện tập từ sáng đến giờ nhất định là rất vất vả rồi, em mua cho anh một bát canh ngân nhĩ hạt sen này.” Tiểu Tiểu tròng mắt nhìn tôi, rồi cười títt mắt đưa cho Thượng Quan Cảnh Lăng bát canh.

“Oa, ngân nhĩ hạt sen, ngọt lắm đấy!” Tôi cố ý tiến lên trước, cười và hát lên: “Ngọt ngào, em cười thật ngọt ngào, giống như hoa nở trong gió xuân...”

Tiểu Tiểu ngược ngược đến đỏ mặt tía tai, đặt chiếc thìa xuống, làm ra vẻ như muốn đánh tôi. Tôi làm ra vẻ như cầu xin tha thứ, bạn ấy cười “khì” một tiếng, nói: “Bạn thật là tham ăn. Tổ thấy ý kiến vừa rồi của bạn rất hay, bạn hãy mau đi tìm Minh Y Na đi, chị ấy là mỹ nhân số một của trường Phác Thiện này đấy! Nhưng mà nghe nói chị ấy rất kiêu ngạo, vả lại...” Nói đến đó thì Tiểu Tiểu ngập ngừng, mãi không thấy nói tiếp.

“Vả lại làm sao?” Tôi truy hỏi. Nhưng cái tên “Minh Y Na” nghe rất quen hình như tôi đã nghe thấy đâu đó rồi. Ủ, người ta là bông hoa của trường, đương nhiên là nổi tiếng rồi, chắc chắn là tôi đã nghe thấy cái tên này lúc mọi người nói chuyện.

“Vả lại chị ấy vẫn theo đuổi... hội trưởng Tả Mạc Phong, nghe nói là còn đã từng, đã từng bày tỏ với Tả Mạc Phong nữa, nhưng bị hội trưởng Tả Mạc Phong từ chối.” Tiểu Tiểu vừa nói vừa nhìn trộm xem sắc mặt của tôi thế nào.

Ồi... tôi lại tưởng có chuyện gì to tát cơ, hoá ra lại là một cô gái đáng thương đã phải quỳ lạy dưới chân của Tả Mạc Phong. Thật không biết cái tên Tả Mạc Phong ấy có gì tốt, lẽ nào mắt của những cô bạn đó đều bị một tấm vải đen che mất rồi? Nhưng Tả Mạc Phong thì ra oai cái gì mà lại từ chối cả mỹ nhân số một của trường trung học Phác Thiện chứ. Ngay cả đến mỹ nhân số một cũng không động lòng, trừ khi hẳn ta có vấn đề về mặt nào đó?

Có vấn đề? Oái, tôi bị cái ý nghĩ đó làm cho giật mình, lòng tôi thấy buồn buồn. Xin ông trời phù hộ để hẳn ta không có vấn đề gì! Nhưng hẳn ta có vấn đề hay không thì đâu có liên quan gì đến tôi chứ?

“Đâu có phải là tổ từ chối chị ấy đâu, chị ấy sẽ giúp tổ thôi, dù sao thì cũng liên quan đến danh hiệu của trường chúng ta mà!” Tôi biết Tiểu Tiểu đang lo chuyện gì, tôi liền nhún nhún vai, đầy tự tin nói, Thượng Quan Cảnh Lăng cũng gật gù đồng tình.

“Trời ạ, sao bạn ngây thơ thế!” Tiểu Tiểu kêu lên: “Nhưng vì hội trưởng Tả Mạc Phong đã có bạn là bạn gái rồi nên mới từ chối, bạn nói xem chị ấy sẽ hận bạn như thế nào?”

Không nghiêm trọng như vậy chứ!

“Ôi... có phiền đến mức đó không?” Là một mỹ nhân, chắc là cũng rất độ lượng chứ, nói vài câu hay hay một chút chắc là có thể được!

“Thực ra, tớ nghĩ là có thể bảo hội trưởng Tả Mạc Phong thử tìm chị ấy xem, chị ấy chắc sẽ nghe lời hội trưởng.” Tiểu Tiểu chớp chớp mắt đưa ra ý kiến.

“Bảo Tả Mạc Phong?” Tôi ngạc nhiên kêu lên.

“Không được sao? Về mặt cá nhân mà nói, bạn là bạn gái anh ấy, anh ấy nhất định sẽ giúp bạn; về mặt công việc mà nói, cái này cũng là vì trường chúng ta” Tiểu Tiểu đau khổ xoa xoa cái tai suýt bị tôi làm cho thủng màng nhĩ.

Ngất mắt! Đừng có động một tí là lại lòi cái câu tôi là bạn gái của hắn ta đi mà. Từ lần hắn ta bắt tôi ký vào các thảo thuận chết tiệt đó thì tôi chưa nói chuyện với hắn ta lần nào. Gặp trên đường, tôi cũng làm ngơ, ngay cả chuyện hắn ta giúp tôi giải quyết chuyện của câu lạc bộ võ thuật tôi cũng cố tình không để ý, đến một câu cảm ơn tôi cũng không thém nói với hắn ta. Làm gì có cái từ bạn trai, bạn gái ở đây chứ! Người khác không nhìn ra thì còn có lí, đằng này Tiểu Tiểu ở với tôi cả ngày mà cũng không nhìn ra, thật là phục bạn ấy quá đi mất!

“Đúng rồi, bảo hội trưởng Tả Mạc Phong đi nói với cô ấy chắc chắn sẽ có hiệu quả! Cậu ấy là một người rất có tài.” Thượng Quan Cảnh Lăng hình như có ấn tượng rất tốt với Tả Mạc Phong, rất đồng tình với ý kiến của Tiểu Tiểu. Nhưng mà, hình như là với người nào anh ấy cũng có ấn tượng tốt thì phải. Ôi, Chẳng có chút cảnh giác gì với người ngoài cả, chẳng hiểu là ngày trước anh ấy làm sai dịch kiểu gì chứ!

Nhìn thấy bộ dạng khó xử của tôi, Tiểu Tiểu nhoẻn miệng cười, nói: “À, tớ biết rồi, Tiểu Ngư, bạn thật ích kỉ, bạn không muốn hội trưởng đi đến gặp Minh Y Na, bởi vì bạn sợ chị ấy cướp mất bạn trai của cậu!”

“Hả? Cái gì vậy? Làm gì có chuyện đó?” Tôi kinh ngạc nói, nhưng Tiểu Tiểu và Thượng Quan Cảnh Lăng cùng nhìn tôi, một người thì rất hứng thú, một người thì ý vị sâu xa, tôi cảm thấy mặt và tai mình nóng bừng bừng như sắp tan chảy ra rồi.

Ôi, hai người họ đang làm gì vậy! Sao lại nhìn người ta với ánh mắt khó hiểu như vậy? Lâm Tiểu Ngư bình tĩnh, bình tĩnh nào, mày đâu có nghĩ như vậy chứ, không việc gì phải chột dạ cả!

“Hơ hơ... Tớ sợ rằng Tả Mạc Phong cũng chẳng nói được Minh Y Na ấy chứ, người ta là hoa khôi của trường, có khi lại có Bạch Mã hoàng tử khác từ lâu rồi.” Tôi háng háng giọng, cuối cùng thì đầu óc cũng trở lại trạng thái bình thường: “Cũng chẳng phải là chỉ có Tả Mạc Phong, có gì tốt chứ, giờ tớ đi tìm Tả Mạc Phong, xem anh ta có mặt mũi nào mà đi tìm gặp người ta không.”

Không đợi đến lúc Thượng Quan Cảnh Lăng và Tiểu Tiểu phản ứng lại, tôi liền bỏ chạy thật nhanh ra ngoài giống như bị ai đó truy sát phía sau vậy!

Thật lạ lùng, sao tôi lại phải bỏ chạy nhỉ? Có lẽ là vì ánh mắt vừa rồi của Thượng Quan Cảnh Lăng!

Ánh mắt ấy, tôi chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt nào sâu thẳm đến vậy, lại còn có cả chút nghi hoặc và một chút buồn...

Hì hì, đây là lần đầu tiên tôi đến khu lớp học của các anh chị lớp mười một, nhưng sao khu lớp học của họ lại còn đẹp hơn cả khối lớp mười chúng tôi thế nhỉ? Trường này thật là không công bằng chứ! Phản đối! Phản đối quyết liệt!

Sao mà nhiều lớp học thế này, ruột cuộc là Tả Mạc Phong ở phòng nào? Hắn ta học lớp bao nhiêu nhỉ? Tôi vừa đi ngoài hành lang vừa tìm từng phòng một, nhưng cuối cùng thì vẫn không nhìn thấy hắn ta!

Hình như là... có gì đó bất ổn! Tôi biết bây giờ là hết giờ học, nhưng không phải là họ đã chạy ra sân vận động hết rồi đó chứ? Sao mà bọn họ lại chạy ra đó nhìn tôi nhỉ? Có những bạn nam mặt dày lại còn huýt sáo với tôi nữa chứ. Người ta chẳng phải là tuyệt thế giai nhân, nên cũng chẳng cần phải nhiệt tình đến như vậy đâu... Tôi nhìn ngang nhìn dọc, giác quan thứ sáu nói cho tôi biết hình như có gì đó bất ổn!

“Hello, Lâm Tiểu Ngư, chúng ta lại gặp nhau rồi!” Bước đến trước mặt tôi là hai tên thối tha lần trước đã cùng với Tả Mạc Phong ngấm ngấm bày mưu hại tôi, A Ngũ và Đại Lực.

“Ha ha, Tiểu Ngư, lâu lắm rồi không gặp, cô ngày càng xinh ra nhỉ.” Đại Lực nhìn tôi một lượt từ trên xuống dưới, vẻ mặt dờ khóc dờ cười đến kì lạ.

“Ha ha ha” Còn tên A Ngũ đứng bên cạnh đó lại cúi người, ôm bụng cười to: “Lâm Tiểu Ngư, cứ mỗi lần cô xuất hiện đều mang đến cho tôi một cảm giác ngạc nhiên.” Nghe tên đó nói vậy, Đại Lực và những người xung quanh cười vang lên.

Ngạc nhiên? Mặc dù người ta cũng khá thanh tú, nhưng cũng đâu phải lần đầu tiên gặp đâu, cũng chẳng đến mức phải “ngạc nhiên”. Vả lại “ngạc nhiên” là buồn cười lắm sao? Tôi day day huyết thái dương nhìn bọn họ mà chẳng hiểu gì cả, thật sự không hiểu nổi chuyện gì đang diễn ra trước mắt “Này, hai người các người chẳng chú ý đến hình tượng chút nào. Tả Mạc Phong đâu? Anh ta đang ở đâu?”

“Thế thì cô chú ý đến hình tượng lắm à? Cô nhìn xem có với quần áo của cô vậy?” Vừa nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo đã đến rồi, giọng nói lạnh lùng của Tả Mạc phong phát ra từ phía sau lưng tôi, khiến người khác cảm thấy một bầu không khí nặng nề, nghẹt thở bao trùm khắp nơi. Những người kia bỗng im bất tiếng cười rồi tản ra phía sau lưng tôi.

Cái gã này, có cần thiết mỗi lần xuất hiện phải tàn bạo như vậy không? Tôi bất mãn quay đầu lại, thấy hắn ta đang nhìn tôi với ánh mắt ngao ngán cực độ.

Không phải vậy chứ? Quần áo của tôi xấu lắm sao? Tôi cúi xuống nhìn. A! A! A! Tôi muốn biến mất, biến mất ngay lập tức. Tôi đang mặc bộ đồ ngủ đứng trước bàn dân thiên hạ, trên bộ đồ ngủ ấy lại còn có hai con lợn nhỏ màu hồng nữa chứ!

Tôi nhớ ra rồi, hôm qua sau khi nghĩ ra việc thêm yếu tố vũ đạo vào tiết mục võ thuật, tôi luôn ở trong trạng thái hưng phấn, sáng nay vừa mở mắt ra là đã lập tức bò ra khỏi giường và chạy ngay đến tìm Thượng Quang Cảnh Lăng. Thảo nào mà trên đường, ai cũng nhìn tôi với ánh mắt lạ lùng, tôi lại mang cái hình tượng lồi thối lếch thếch này chạy một vòng quanh sân trường chứ! Nhưng sao Tiểu Tiểu và Thượng Quan Cảnh Lăng chẳng nhắc tôi gì cả! Ở đâu bán đậu phụ nhỉ? Tôi muốn đập đầu vào đó chết luôn!

Tả Mạc Phong thấy tôi cứ đứng ngẩn người ra đó, dùng dùng tức giận xông đến, tóm lấy tay tôi rồi chạy ra khỏi khu lớp học đó. Tay hắn ta nắm chặt lấy tay tôi, nhịp tim tôi bắt đầu tăng lên, nhưng nhìn đôi lông mày của hắn đang cau lại, tôi lại thấy lạnh hết sống lưng!

Khó khăn lắm mới tìm được một chỗ vắng vẻ, Tả Mạc Phong bỏ tay tôi ra, mặt sầm lại nói “Cái đầu cô bị mất trí hay sao mà mặc quần áo ngủ chạy ra ngoài?”

“Hu hu, anh mới bị mất trí ấy, anh cho rằng tôi muốn như vậy à!” Tôi nhìn hắn với ánh mắt oán hận, nghiêng răng rợn nói: “Lát nữa về tôi nhất định sẽ lột da Tiểu Tiểu, hu hu...”

Tả Mạc Phong mặt tối sầm, lúc đó gần như có thể bóp chết tim tôi, nhưng có vẻ nói nhiều với tôi cũng chẳng được lợi lộc gì, nên hắn ta hỏi luôn: “Cô tìm tôi có việc gì?”

Lúc ấy tôi mới nhớ ra mục đích đến tìm hắn ta, thế là tôi lấy lại tinh thần, cố gắng làm cho vẻ mặt mình trông dịu dàng, thân thiện một chút: “Tôi có việc cần nhờ anh giúp.”

“Nói!” Tả Mạc Phong trừng mắt nhìn tôi, buông ra một chữ.

Tôi cẩn thận nhìn vẻ mặt hắn ta, không biết nên nói thế nào mới được. Bởi vì cái tên này ghét nhất là những cô gái háo sắc có tình ý với hắn ta, bảo hắn ta đi tìm Minh Y Na, không chắc hắn ta sẽ đi.

“Rốt cuộc là cô có nói hay không hả?” Cái tên này sao lại chẳng có chút nhẫn nại gì thế? Lại bực tức với tôi rồi!

“Tôi muốn cho thêm yếu tố vũ đạo vào trong tiết mục võ thuật nên muốn nhờ anh đi tìm Minh Y Na, người phụ trách câu lạc bộ khiêu vũ tham gia cùng chúng tôi!” Tôi đánh liều nói một hơi, sau đó sợ đến mức nhắm chặt hai mắt lại. Thực sự là không dám đối diện với bộ dạng nổi cơn tam bành của hắn ta lúc ấy!

Ấy, không thấy giọng nói đinh tai nhức óc của Tả Mạc Phong phát ra. Chỉ cảm thấy có hai bàn tay nhẹ nhàng ấn lên trán tôi.

Làm gì vậy? Tôi bần khoản mở mắt ra, Tả Mạc Phong đứng trước mặt tôi, đang lấy tay búng lên trán tôi. Mặt hắn ta cách rất gần mặt tôi, từng hơi thở rất rõ ràng. Tôi ngậy ra nhìn khuôn mặt hắn, làn da nhẵn mịn, lông mi dài, đôi mắt sâu thẳm. Tim tôi bỗng run lên một cách khó hiểu.

Nhưng mắt hắn ta đang nhìn đi đâu thế?

“Bóp”

“Con yêu râu xanh đáng chết!” Tôi đánh một phát lên đầu hắn ta, nắm chặt cổ áo nhảy ra thật xa. Hu hu hu, không nhằm đâu chứ? Dám nhìn... chỗ đó của chị à!

Tả Mạc Phong ôm đầu, quay mặt đi, đôi mắt long lanh của hắn đối diện với ánh mắt căng thẳng thất thần của tôi. Mặt hắn ta bỗng đỏ bừng lên, hai mắt ánh lên vẻ nguy hiểm, rồi nghiêng rằng nói: “Cô làm cái gì đấy? Bị bệnh à?”

“Anh mới bị bệnh ấy, anh nhìn linh tinh cái gì vậy?” A a a, cái tên này, lại còn cắn lại tôi một câu nữa, thật là tức chết đi được!

“Hả!” Tả Mạc Phong kinh ngạc, rồi lại nhìn động tác và vẻ mặt hoảng hốt của tôi, hình như đã hiểu ra điều gì đó, bỗng nhiên đắc ý cười vang lên: “Ha ha, cô tỉnh lại đi, ngay cả Thái Bình công chúa tôi còn chẳng có hứng thú nữa là. Tôi đang nghĩ xem hôm nay nào cô chứa cái gì mà nghĩ ra được một ý tưởng cũng khá hay.”

Oái, tôi không nghe nhầm chứ, Tả Mạc Phong khen tôi? Không những tán đồng ý kiến của tôi mà còn khen là một ý hay. Không phải hắn ta luôn luôn coi thường tôi sao? Không phải hắn ta luôn ghét tôi sao?

Tôi nhìn khuôn mặt nở nụ cười của hắn, tim tôi bỗng đập mạnh, đập mãnh liệt!

A! Hắn cười trông thật hút hồn, cảm giác như ánh nắng chiếu rọi khắp nơi...

“Thật là, lại ngăn người ra làm gì vậy?” Tả Mạc Phong lại đưa ngón tay ra búng búng lên trán tôi, tôi bị ma quỷ thôi miên rồi, tôi cứ đứng đó không né tránh.

Tôi liếm liếm môi, ngậy ngậy hỏi: “Nói như vậy là anh đồng ý giúp tôi đi gặp Minh Y Na?”

“Đúng vậy, cô không hy vọng là tôi sẽ đi sao?”

“Không, không phải, đương nhiên là không phải. Nhưng không phải anh nói là anh rất ghét những cô gái thích anh, có tình ý với anh sao? Tôi nghe nói là...” Tôi cắn cắn môi, đang bần khoăn không biết có nên hỏi tiếp không, hỏi tiếp, biết đâu hắn ta sẽ trở mặt ngay lập tức. Nhưng nếu không hỏi, lòng tôi lại thấy như có cái gì đó vướng mắt ấy...

“Nghe nói cái gì?” Tả Mạc Phong lại búng lên trán tôi “Cô nói nhanh ra đi? Sắp vào lớp rồi!”

“Được rồi, làm gì mà cứ rảnh rỗi búng trán người ta thế, đau bỏ xừ!” Tôi cau mày rồi ngậy ngừng một lúc, e dè hỏi: “Tôi nghe nói... chị ấy đã từng thổ lộ với anh, có phải là anh... hỏi hận rồi? muốn...”

“Lâm Tiểu Ngư, cô có gan thì nói tiếp đi!” Tả Mạc Phong ngắt lời tôi, trợn trừng mắt, lông mày nhíu cao lên, hung dữ nhìn tôi.

Ôi... tôi biết vấn đề này không thể hỏi lung tung được, tôi sợ hải chấp tay cầu xin: “Đâu có, đâu có, trăm sự nhờ cả vào anh!” Vừa nói tôi vừa quay người ba chân bốn cẳng chạy, tốc độ còn nhanh hơn cả một con thỏ.

Nhưng vừa chạy được vài bước tôi bỗng nhớ ra cái gì đó, rồi quay người lại, tức giận nói: “Tả Mạc Phong, vừa rồi anh nói ai là Thái Bình công chúa? Muốn chết à?”

Tả Mạc Phong chuẩn bị bước vào lớp, nghe thấy tôi nói thế, lắc đầu nhìn tôi, nói: “Tôi không nói, là cô nghe nhầm!” Nói xong hắn ta bước đi không quay đầu lại.

Đáng chết... nhưng lẽ nào tôi nghe nhầm? tôi cúi xuống nhìn ngực mình, người ta tuổi đang tuổi thanh xuân, sau này nhất định sẽ không là Thái Bình công chúa! Nghĩ đến đây tôi ngẩng cao đầu, vui vẻ quay trở về phòng mình – phải thay bộ quần áo ngủ này ra rồi mới có thể đi học được.

Không ngờ lại có thể giải quyết xong cái hòn đá Tả Mạc Phong xấu xa đó nhanh như vậy, tâm trạng tôi vô cùng tốt, ngay cả việc hấn ta lừa tôi kí vào các thoả thuận không công bằng đó tôi cũng đã cho bay lên chín tầng mây rồi. Ôi! Cũng chẳng có cách nào, Lâm Tiểu Ngư tôi quá là lương thiện, toàn là lấy đức để báo oán thôi, cho nên mới cho Tả Mạc Phong cơ hội cống hiến vì danh dự của trường!

“Ha ha ha” Nghĩ như vậy, tôi không nhịn được cười. Ôi! Không biết tại sao, hình như là từ sau khi Tả Mạc Phong “hòa giải”, tâm trạng của tôi vô cùng tốt. Mặc dù tôi và hấn cũng chẳng nói đến chuyện tình bằng hữu gì đặc biệt cả.

“Tiểu Ngư, em cười gì vậy? Những động tác này không được à?”

“Hả?” Tôi hoàn hồn trở lại, thấy Thượng Quan Cảnh Lăng đang nhìn tôi với vẻ mặt mơ hồ, sau lưng anh ấy là một tốp nam tham gia cuộc thi đấu. Ừm, cũng khá được, từ khi nghĩ ra cách sẽ kết hợp vũ đạo vào võ thuật để càng thể hiện rõ hơn vẻ đẹp “Cương nhu kết hợp”, chúng tôi liền đối tất cả những người tham gia cuộc thi là nam.

“Ôi dào, anh kệ bạn ấy đi, hai ngày nay đầu óc bạn ấy cứ như trên mây ấy, ngây ngây ngô ngô, không biết là gặp phải chuyện gì mà sung sướng đến thế.” Tiểu Tiểu đứng bên cạnh liếc nhìn tôi một cái, rồi lại ngọt ngào nói với Thượng Quan Cảnh Lăng: “Đẩy nhanh tiến độ tập luyện thôi, có thể vài ngày nữa Minh Y Na sẽ đến tìm anh để trao đổi cụ thể về kịch bản biểu diễn đấy.”

“Đúng vậy, mau tập luyện thôi, tớ đang nghĩ đội hình cho đội võ thuật và đội vũ đạo” Tôi liếc mắt nhìn Tiểu Tiểu, cái con bé này lúc nào cũng “Trọng sắc khinh bạn”. Đội việc này xong xuôi, tôi sẽ dạy cho bạn một bài học.

Thượng Quan Cảnh Lăng cười và gật gật đầu, vừa định quay lại để dạy mọi người những động thủ yếu thì cửa bỗng mở “rầm” một cái. Một đám mỹ nhân đứng dàn hàng ở cửa chói chang rực rỡ giống như ánh sáng trên toàn thể giới đều tập trung ở đó vậy!

Oa oa oa... tiên nữ giáng trần à? Cả tôi và Tiểu Tiểu đều kinh ngạc đứng bật dậy, càng không cần nói đến đám bạn nam vốn đã háo sắc kia, anh chàng nào cũng nhìn đắm đuối ngây dại.

Dẫn đầu những mỹ nhân ấy là một mỹ nhân đẹp nhất trong số đó, mỉm cười bước vào. Chị ấy bước đến trước mặt Thượng Quan Cảnh Lăng, mỉm cười vô cùng tao nhã, nói: “Chào anh, em là Minh Y Na!”

Thượng Quan Cảnh Lăng tiến lại, cười dịu dàng và nói: “Xin chào các em, tôi là Thượng Quan Cảnh Lăng, huấn luyện viên của câu lạc bộ võ thuật.”

Minh Y Na gật đầu, chỉ vào nhóm mỹ nhân đứng sau lưng mình, nói: “Các bạn ấy đều là những người ưu tú trong câu lạc bộ của chúng em, bây giờ em sẽ giao các bạn ấy cho huấn luyện viên Thượng Quan chỉ huy nhé, hy vọng có thể giúp được anh.”

“Minh Y Na, em khách sáo quá, sau này chúng ta sẽ cùng nhau thảo luận về các động tác nhé!” Có lẽ là vì Minh Y Na quá xinh đẹp, đến Thượng Quan Cảnh Lăng cũng phải đỏ mặt, hướng mắt nhìn ra chỗ khác một cách gượng gạo.

Minh Y Na mỉm cười và gật đầu, rồi bỗng quay người đi về phía tôi, chào hỏi rất nhiệt tình “Tiểu Ngư, chào em, rất vui lại được gặp em.”

Cái gì? Lại gặp em? Tôi lập tức nhìn thật kĩ mỹ nhân đang đứng trước mặt tôi. Thực sự là rất quen.

Rồi tôi kích động nhảy lên! A! A! A! Minh Y Na, chị ấy không phải là chị gái xinh đẹp đã giúp tôi giải vây ở kí túc xá nữ hôm tôi đến nhập học sao? Chị ấy còn mời tôi ăn cơm nữa! Hôm đó suýt nữa còn đi cùng chị ấy đến siêu đẳng sau trường nữa mà!

Trời ơi, Đất ơi... Thật là xấu hổ quá đi mất!

“Sao? Không nhận ra chị à?” Nhìn bộ dạng ngây ngô của tôi, đôi mắt đẹp dễ của Minh Y Na dường như buồn.

Tôi thấy vô cùng xấu hổ, cười hì hì nói: “Đương nhiên là không phải thế rồi, chị Y Na, là do chị quá đẹp, em còn chưa kịp phản ứng gì.”

“Thật sao? Tiểu Ngư, em thật biết cách ăn nói!” hi hi, nghe thấy câu nhỉnh bợ của tôi, Minh Y Na rất vui, nụ cười càng thêm rực rỡ.

“Hả? Tiểu Ngư, hoá ra là bạn quen Minh Y Na à? Sao trước đây không...” Tiểu Tiểu ngẩn người, ngây ngô hỏi.

Tôi vội vã ngắt lời bạn ấy, vừa nháy nháy mắt với bạn ấy vừa cười hì hì: “Tiểu Tiểu, không phải tớ thường kể với bạn là hôm tớ đi nhập học có quen một chị rất xinh, chị mà tớ nói đến chính là mỹ nhân này đây, chị Y Na!”

Tôi nháy mắt rất nhiều, Tiểu Tiểu vẫn cứ ngây ngô nhìn tôi: “Hả? Bạn đã kể với tớ...”

“Đúng thế, đúng thế, bạn nhớ ra là tớ đã từng kể với bạn là được rồi.” Tôi đẩy Tiểu Tiểu sang một bên, kéo tay Minh Y Na và khéo léo nói: “Chị Y Na, đứng thế có mệt không? Chị qua đây ngồi đi!”

“Hi hi, cảm ơn Tiểu Ngư, tôi nay chị mời em ăn cơm, đến lúc đó chị em mình ôn lại chuyện cũ nhé. Bây giờ chúng ta làm việc đã, bàn bạc một chút về việc thi đấu võ thuật! Lần này hội trưởng có dặn dò rất kĩ là chị phải cố gắng phối hợp với mọi người.” Giọng nói của Minh Y Na dịu dàng như một dòng suối êm đềm róc rách chảy bên những lau sậy, đúng là hoa khôi của trường, vừa xinh đẹp, vừa tốt tính, giọng nói lại dễ nghe. Tả Mạc Phonggây, quả thật là bị mù rồi. Nhưng, lần này hẳn ta lại dễ dàng đồng ý yêu cầu của tôi đi tìm gặp Minh Y Na, lẽ nào là có ý gì khác?

Nghĩ như vậy trong lòng tôi bỗng cảm thấy có chút gì đó buồn bực...

Sau đó Minh Y Na và Thượng Quan Cảnh Lăng nghiêm túc trao đổi từng chi tiết nhỏ, đồng thời báo tất cả thành viên trong đội đứng thành đội hình, tập đi tập lại từng động tác một, Tiểu Tiểu đứng bên cạnh cũng chốc chốc lại đưa ra ý kiến của mình. Còn tôi thì vẫn mơ mơ màng màng, nhìn tư thế và nụ cười tươi như hoa bách hợp của Minh Y Na, rồi trước mắt tôi lại hiện ra khuôn mặt của Tả Mạc Phong. Hi hi, đúng vậy, đừng ngốc nghếch nữa, hẳn ta và chị Minh Y Na mới là một cặp trời sinh, hẳn ta ghét tôi như vậy, làm sao có thể vì tôi mà đi tìm chị Minh Y Na chứ? Hơn nữa, bây giờ tôi lại bị dồn đến tình cảnh này, bất buộc phải gánh vác trọng trách giành giải quán quân về cho trường, chẳng phải là do hẳn ta tạo ra sao?

Ý nghĩ ấy vừa xuất hiện, tôi bỗng giật mình! Trời ạ, sao tôi lại có ý nghĩ đó chứ? Sao tôi lại để ý đến Tả Mạc Phong được? Tôi và hẳn ta chỉ giả vờ là một đôi đôi mà. Lâm Tiểu Ngư, hoàn hồn lại nào, đừng có nghĩ ngợi lung tung nữa!

Nhưng sao ý nghĩ lại là thứ kì lạ thế chứ? Càng không muốn nghĩ, nó lại càng hiện lên trong đầu. A! A! A! Ai đến cứu tôi với?

Minh Y Na nói với ai cũng đều rất nhẹ nhàng. Giọng nói của chị ấy dịu dàng như gió mùa xuân vậy, ngay cả Tiểu Tiểu cũng bị khuất phục, hết lời khen ngợi chị ấy. Một cô gái mà ngay cả đến con gái cũng chinh phục được sao lại không thể chinh phục được Tả Mạc Phong chứ? Tôi đứng trước một tấm gương lớn toàn mỹ nhân, cảm thấy mình giống như một con vịt xấu xí. Lúc này, lần đầu tiên trong đời tôi cảm nhận sâu sắc sự lạc lõng và tự ti.

Trong không khí luyện tập khẩn trương, thời gian qua đi thật nhanh, ngày đi đấu đã ngày càng đến gần. Mặc dù Thượng Quan Cảnh Lăng và Minh Y Na kết hợp rất ăn ý, bất kể là động tác hay sự sáng tạo đều đạt đến mức hoàn hảo, nhưng tôi càng ngày càng cảm thấy lo lắng, có lúc còn nằm mơ rồi giật mình tỉnh giấc...

Tất nhiên tất cả đều là do Tả Mạc Phong gây ra, cho nên lòng hận thù của tôi đối với Tả Mạc Phong dần dần trở lại. Hơn nữa trong quá trình tiếp xúc với Minh Y Na, chúng tôi đều nhận thấy chị ấy thật sự là một cô gái rất rất tốt. Trong lúc luyện tập không những đưa ra những ý kiến rất hay, ngay cả đến cơm hộp cũng tự mình mua giúp mọi người. Xinh đẹp, lương thiện, dịu dàng, cởi mở... Biết bao nhiêu ưu điểm hội tụ trên người chị ấy một cách hoàn mỹ, chị ấy thật sự là một thiên thần thời hiện đại.

Khoảng thời gian trước thi cuộc thi đấu bắt đầu, cả huấn luyện viên và các thành viên trong câu lạc bộ đã bỏ ra rất nhiều mồ hôi, tâm huyết và sự nỗ lực. Để làm giảm bớt sự mệt mỏi và tâm trạng căng thẳng của mọi người, một tuần trước khi diễn ra trận đấu, Tả Mạc Phong đã đề nghị mọi người tạm thời dừng luyện tập, nghỉ ngơi hai ngày.

Tôi cứ nghĩ là được về nhà ngủ nướng hai ngày không ngờ Tả Mạc Phong lại nói với Thượng Quan Cảnh Lăng là sẽ đưa anh ấy đi thăm thú thành phố. Mọi người đều biết trước khi Tả Mạc Phong gặp Lâm Tiểu Ngư tôi thì hẳn ta không thích tiếp xúc hay gần gũi con gái. Đương nhiên, tôi chỉ là bạn gái giả danh của hắn mà thôi, bây giờ tự dưng hắn lại gần gũi với Thượng Quan Cảnh Lăng như vậy, khiến tôi lại càng thêm hoài nghi không biết là hắn ta có vấn đề gì về giới tính hay không!

Cho nên lúc Thượng Quan Cảnh Lăng nói cho tôi biết là Tả Mạc Phong sẽ đưa anh ấy đi chơi, tôi lập tức nhắc đến mười điều phải cảnh giác, và đánh liều đi hỏi Tả Mạc Phong cho ra nhết quả là Tả Mạc Phong nói với tôi rằng, hắn ta chẳng qua là thấy Thượng Quan Cảnh Lăng bận rộn chuẩn bị cho cuộc thi, hầu như không có thời gian nghỉ ngơi, vả lại Thượng Quan Cảnh Lăng không phải người ở đây (Tôi lừa Tả Mạc Phong nên nói như vậy), không biết nhiều khu vực này, cho nên hắn ta mới nhân cơ hội này đưa anh ấy đi thăm thú một vòng, vả lại hắn ta cũng định đưa cả tôi đi cùng.

Nghe Tả Mạc Phong giải thích xong, tôi lè lưỡi. Ôi, thế mà tôi lại “Lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử” mới chết chứ. Tôi nói rồi mà, mặc dù trước mặt tôi lúc nào hắn ta cũng tỏ ra là một tên xấu xa, nhưng tiếp xúc với hắn một thời gian lâu như vậy, cũng chẳng thấy hắn ta làm việc gì tàn nhẫn vô nhân đạo cả, cũng không đến nỗi nào, ha ha!

Có điều là chỉ có ba người đi chơi thì cũng không náo nhiệt lắm, vả lại những người khác cũng đã vất vả cho cuộc thi sắp tới, cho nên tôi đề nghị Tiểu Tiểu và Minh Y Na đi cùng.

Nhưng tôi không thể nghĩ được rằng, trong lần đi chơi ngắn ngủi này tôi lại phát hiện ra một bí mật lớn của Tả Mạc Phong...

Chớm thu, buổi sáng sớm ở thành phố Z được bao phủ bởi một lớp sương lạnh lẽo, lớp sương ấy bốc lên từ dòng sông bao quanh thành phố. Người trên đường bước đi vội vã, một là vì trời đã trở lạnh, hai là vì họ muốn đến công ty đúng giờ.

Tôi, Tả Mạc Phong, Thượng Quan Cảnh Lăng, Tiểu Tiểu và Minh Y Na thư thái men theo dòng sông ấy về phía Bắc. Cách đó không xa là công viên lớn nhất của thành phố Z. Nơi đây vốn là một phố cổ có hơn một trăm năm lịch sử, bên trong có hai sân rộng. Sân phía Tây là một tổng thể hoàn chỉnh, bốn mặt tạo thành chữ “Hồi” vuông vắn, ở giữa là một chiếc giếng lớn. Còn sân ở phía đông thì đã bị phá hủy rồi, năm ngoái chính quyền thành phố đã tiến hành xây dựng lại khu này thành một công viên khang trang đẹp đẽ.

Ôi! Tôi đã quá quen với cái công viên này rồi, bởi vì tôi đã đến đây rất nhiều lần trong một năm qua.

Nói ra lại muốn tức chết đi được, bọn họ nói là phải tìm một thành phố nhỏ có phong cảnh đẹp, ai biết đâu là chọn tái chọn hồi cuối cùng lại chọn thành phố Z, cũng chính là quê nhà tôi chứ. Tôi không thể để bố mẹ tôi biết là tôi về nhà, nếu không thì chuyện của Thượng Quan Cảnh Lăng sẽ bị bại lộ mất!

Thành phố Z là một thành phố nổi tiếng là nhỏ, nhỏ như cái bàn tay vậy, nơi đây có rất nhiều kiến trúc cổ xưa, vì thế mà nó trở thành một thành phố du lịch mang phong cách rất riêng. Ôi! Từ đầu thành phố đến cuối thành phố chỉ đi hết có một tiếng đồng hồ, lại thêm hai anh chàng đẹp trai Tả Mạc Phong và Thượng Quan Cảnh Lăng, cùng với mỹ nhân Minh Y Na nữa, chắc chắn sẽ khiến cho người khác không thể không quay lại nhìn. Cứ đi thế này thì thế nào cũng bắt gặp bố mẹ hoặc người nhà tôi, như thế thì tôi chết chắc rồi. Không được, tôi nhất định không thể để chuyện này xảy ra!

“Ôi, em mệt chết mất rồi, chúng ta tìm chỗ nào ăn cơm đi” Hi hi, ngồi trong quán ăn cơm an toàn hơn so với việc đi lang thang ngoài đường thế này, tỉ lệ gặp người thân sẽ giảm xuống còn bảy mươi phần trăm thôi.

“Mới một tiếng đồng hồ trước chúng ta ăn bao nhiêu thứ mà!” Tả Mạc Phong cau mày, lạnh lùng nói, nhìn tôi với một chút nghi hoặc!

Tên Tả Mạc Phong đáng chết, lúc nào cũng đối đầu với tôi. Lúc đưa ra ý kiến đi tới thành phố này tôi đã cực lực phản đối, nhưng hắn ta không cho tôi cơ hội để phản đối! Tại sao hắn ta lại muốn tới thành phố

này chứ? Thực sự là hơi khó hiểu! Tại sao? Tôi không hiểu. Nhưng mặt tôi dày đến mức không mặt ai có thể dày hơn, thế là tôi liền nhếch mép, làm ra vẻ đáng thương vô cùng: “Không biết là tại sao mà tự dưng em thấy đau đầu quá!”

“Hả, Tiểu Ngư, bạn bị ốm rồi à?” Tiểu Tiểu và Thượng Quan Cảnh Lăng cùng đồng thanh hỏi, đúng là hai người bạn tốt của tôi! Tôi cảm động đến chảy cả nước mũi! Đương nhiên là tôi phải nắm ngay lấy cơ hội, mặt tỏ vẻ đau khổ, ôm bụng nói: “Đúng vậy, bụng tớ thấy khó chịu!”

Tiểu Tiểu vội vã chạy đến bên cạnh tôi, đỡ lấy tôi rồi lại xoa xoa lên trán tôi, lo lắng nói: “Hơi lạnh, trời ạ, không phải là thức ăn vừa rồi có vấn đề đấy chứ? Vừa rồi tớ thấy bạn ăn lấy ăn để!”

Chúng tôi vừa ăn món canh vừng cay ở một con ngõ nhỏ. Mặc dù quán ăn đó trong một con ngõ nhỏ, nhưng nó rất nổi tiếng, từ bé tôi đã ăn ở đó. May mà hôm nay bác chủ quán không có ở đó, không thì nhất định sẽ nhận ra tôi rồi. Ha ha, nhưng lâu lắm rồi không ăn món canh vừng cay ngon như vậy, cho nên tôi chẳng khách sáo gì, ăn đến căng tròn cả bụng! Dù sao cũng là Tả Mạc Phong trả tiền, cái tên đó hại tôi nhiều lần như vậy, chẳng lẽ lại không nhân cơ hội đó mà bù lại!

Món ăn nhà người ta tôi ăn từ nhỏ đến lớn, đương nhiên là chả có vấn đề gì rồi, nhưng để diễn cho giống một chút, tôi đành “Thuận nước đẩy thuyền”, gật đầu lia lịa: “Đúng vậy, đúng vậy, lúc ăn xong món canh vừng cay đó tớ đã cảm thấy bụng hơi khó chịu rồi, bây giờ mới bắt đầu đau dữ dội. Có thể là món đó không được sạch sẽ cho lắm. Ôi, đau quá!”

Minh Y Na nhìn tôi lo lắng. Chị ấy nhìn tôi, rồi lại nhìn khuôn mặt tái mét của Tả Mạc Phong, dịu dàng nói: “Dù sao thì lần này chúng ta được nghỉ mấy ngày, không phải vội về trường, hay là chúng ta tìm một khách sạn nào đó, đợi Tiểu Ngư đỡ hơn rồi lại đi tiếp vậy!”

Tả Mạc Phong bước đến trước mặt tôi, nhìn chằm chằm, một lúc s mới nói: “Tiểu Ngư, cô rất biết cách giả trò đấy.” Miệng hắn ta nở ra một nụ cười đầy hiểm ác. Tôi bất giác lùi lại phía sau một bước, toát mồ hôi hột, không phải là hắn ta đã nhìn ra cái gì rồi đấy chứ? Thật là một tên nham hiểm hết thuốc chữa!

Quả nhiên, một giây sau, sắc mặt hắn ta đã thay đổi, miệng mỉm cười, mặt hiện rõ vẻ quan tâm cực độ. Chú ý là tôi dùng từ “cực độ” nhé! Tôi sợ đến mức suýt nữa thì ngã xuống đất. Sao hắn ta trở mặt còn nhanh hơn lật một trang sách thế nhỉ? Đúng là một con người quá kinh khủng...

“Thế này nhé, chúng ta đưa Tiểu Ngư vào viện, ăn đến mức đau cả bụng thế này cũng không đùa được, nhờ có gì đó đâm thủng bụng, hoặc bị đường ruột cấp tính thì sao...” Tả Mạc Phong vừa nói ra câu ấy, tôi bỗng thấy bầu trời đang sáng sủa bỗng nhiên bị mây đen ùn ùn kéo đến, sấm chớp vang trời, sắp sửa có một trận mưa lớn ập xuống người tôi! Tôi cảm thấy da mặt mình cũng như bị cứng đờ lại!

Ôi! Ông trời ơi, sao lại cho tôi gặp tên quỷ dữ Tả Mạc Phong này chứ? Tôi biết ngay là tên này có ý đồ xấu xa. Sao mà tôi có thể đến bệnh viện được chứ? Mẹ tôi là bác sĩ khoa tiêu hoá của bệnh viện lớn nhất thành phố này. Theo như tác phong của Tả Mạc Phong, chắc chắn là hắn ta sẽ đưa tôi vào một bệnh viện nổi tiếng nhất, tốt nhất rồi. Từ từ đã, sao hắn ta lại đưa ra ý kiến là đưa tôi vào bệnh viện chứ? Trừ phi... hắn ta biết đây là quê nhà tôi.

Không thể được... Lâm Tiểu Ngư, mày không được nghĩ lung tung!

“Không, không được đến bệnh viện!” Trán tôi đầm mồ hôi, không đợi đến lúc Tả Mạc Phong nói xong, tôi liền nghiêng răng nghiêng lợi tức giận nói.

Lúc này cả bốn người đều nhìn tôi với ánh mắt bắn khoăn không hiểu, có lẽ là cơn tức giận quá, cho nên vẻ mặt của họ cũng trở nên khó hiểu. Ai cũng như nuốt sống một quả trứng gà vậy, tròn tròn mắt, mở to miệng, cứng họng, giống như trước mặt tôi không phải là người, mà là những con khủng long sống sót thoát khỏi kỷ Zura ấy!

“Tiểu Ngư, anh thấy ý kiến của Mạc Phong rất đúng đấy, ở bệnh viện có bác sĩ, cho nên đến bệnh viện sẽ là tốt nhất!” Thượng Quan Cảnh Lăng nói, anh ấy nhìn tôi với vẻ mặt rất quan tâm, giọng nói đầy vẻ quan tâm, giọng nói đầy vẻ lo lắng: “Em xem em kìa, toát mồ hôi hột rồi, có phải là khó chịu lắm không? Đi, chúng ta cùng đến bệnh viện đi!”

“Đúng vậy, Tiểu Ngư, chơi hay không chơi là chuyện nhỏ, sức khỏe của bạn mới là quan trọng!” Tiểu Tiểu rút chiếc khăn ra lau mồ hôi cho tôi.

“Tiểu Ngư, đừng cứng đầu nữa! Bạn chị sẽ đưa em đến bệnh viện!” Minh Y Na cũng lo lắng nói.

Tôi xua xua tay, ấp úng nói: “Hình như, hình như không đau như lúc nãy nữa rồi. Vì vậy, ý em là... Không cần đến bệnh viện nữa, phiền phức lắm!”

“Làm sao mà thể được Trông em thế này, sắc mặt không tốt tí nào, không phải bắt ép mình nữa. Đi, anh công em đến bệnh viện.” Thượng Quan Cảnh Lăng vừa nói vừa bước đến kéo tay tôi.

Hít thở sâu! Hít sâu! Hít sâu! Hít thật sâu! Lâm Tiểu Ngư, mày là một thiếu nữ xinh đẹp, một đại nữ hiệp ai thấy cũng phải yêu, hoa thấy cũng phải nở, xe nào thấy cũng phải nổ lốp, không thể trong thời khắc quan trọng này lại đứng ngây ra như vậy được. Không biết tôi cố gắng, nỗ lực là vì ai, cái đầu mất trí này, lúc nào cũng chỉ nghĩ cho người khác mà thôi.

Tôi lùi lại phía sau mấy bước liền: “Em đã nói rồi, em không muốn đi viện!”

“Tại sao lại không đến? Tốt nhất là em cho bọn anh một lý do chứ!” Tả Mạc Phong nhếch miệng cười nhạt, ngẩng đầu nhìn một cách đứng đưng cùng với một chút ngang ngược, “Nếu không thì là em chẳng bị làm sao cả!”

“Sao mà không bị làm sao được? Anh không thấy sắc mặt của cô ấy trắng nhợt, mồ hôi lạnh toát ra đầy à!” Thượng Quan Cảnh Lăng cau mày, nhìn Tả Mạc Phong với vẻ không hài lòng, ánh nắng nhạt chiếu lên khuôn mặt khôi ngô của anh ấy. Càng khiến tôi cảm động hơn đó là anh ấy quay lại dỗ dành tôi “Tiểu Ngư, ngoan nào, anh đưa em đến bệnh viện được không?”

“Không được!” Tôi từ chối không một chút nghĩ ngợi gì!

Thượng Quan Cảnh Lăng ngây người: “Tại sao lại không được?”

“Chẳng tại sao cả!” Tôi ương ngạnh, chẳng quan tâm đến cái gì nữa. Hừm, chân ở người tôi, tôi nói không đi thì sẽ không đi.

Thượng Quan Cảnh Lăng và Tiểu Tiểu cứ dờ người ra đó, chưa bao giờ họ thấy tôi ương ngạnh như vậy, quan trọng hơn là họ không hiểu tại sao tôi lại sống chết không muốn đến bệnh viện.

Trong một lúc, chẳng ai nói gì, thế giới bỗng im lặng!

Đột nhiên...

“Em đã không có lý do gì, vì nghĩ cho sức khỏe của em, anh chỉ còn cách buộc em lại và đưa đến bệnh viện!” Tả Mạc Phong nhếch miệng nói, rồi bước đến trước mặt tôi, tóm lấy cánh tay tôi.

“Anh dám à!” Tôi trốn sau lưng Tiểu Tiểu, trợn trừng mắt nhìn hắn ta, định dùng ánh mắt để uy hiếp hắn ta.

Tả Mạc Phong đáng chết kia, tôi nguyên rửa anh. Xem ra không bịa ra một lý do thì họ sẽ không để cho tôi yên! Được rồi được rồi, ịa thì bịa ...

“Ôi, ôi... Em, thực ra đây là bệnh cũ của em, đường ruột của em không được tốt, cứ mỗi lần trời chuyển mùa là em bị lại! Lúc bé, bố mẹ em cũng đưa em đi kiểm tra, nhưng bác sĩ cũng không phát hiện ra là bệnh gì, chỉ dặn dò em không được ăn những đồ ăn lạnh, lúc bệnh tái phát không được làm việc mệt nhọc, phải nghỉ ngơi nhiều, uống nhiều nước! Vả lại, từ bé đến giờ em sợ đi bệnh viện, vì hồi nhỏ vào viện em đã nhìn thấy người chết...” Lúc đầu tôi còn ấp úng, càng về sau tôi càng bịa trôi chảy. Tả Mạc Phong đáng chết, càng tiếp xúc nhiều với hắn ta, tôi lại càng tiến hoá bản thân để trở thành một kẻ lừa bịp mang tâm cơ quốc tế.

“Sao không nói rõ ngay từ đầu?” Tả Mạc Phong hăm dọa.

“Em, em, em sợ mọi người sẽ cười!” Tôi nhìn từng người với ánh mắt oán hận, rồi cúi đầu xuống tỏ vẻ đáng thương.

“Ngốc ạ, sao mà mọi người lại cười em chứ?” Thượng Quan Cảnh Lăng xoa xoa đầu tôi, vô cùng thương xót nói: “Không ngờ từ nhỏ đến lớn em đã chịu khổ thế rồi...”

“Vậy không đi viện nữa được không?” Tôi nắm lấy thời cơ nhìn Thượng Quan Cảnh Lăng với vẻ đáng thương “Em chỉ cần tìm một chiếc giường nằm nghỉ một chút thôi!”

“Được, chúng ta không đi bệnh viện nữa!” Thượng Quan Cảnh Lăng dịu dàng gật đầu, rồi quay lại nói với bọn họ: “Thế này nhé, mọi người đi tiếp, tôi đưa em ấy đi tìm khách sạn, nghỉ một lúc rồi sẽ liên lạc với mọi người!”

“Để em đi cùng với, dù sao em cũng là con gái, chăm sóc Tiểu Ngư sẽ tiện hơn!” Tiểu Tiểu cười rạng rỡ, ánh mắt lộ vẻ “háo sắc” nhìn Thượng Quan Cảnh Lăng. Cái con bé này, trong bụng nghĩ gì tưởng tôi không đo được sao? Bạn ấy muốn được ở bên Thượng Quan Cảnh Lăng! Ha ha, chị sẽ “thuận nước đẩy thuyền” tiếp vậy.

“Hi hi, em muốn Tiểu Tiểu đi cùng em!” Tôi vừa nói vừa liếc nhìn Tả Mạc Phong và Minh Y Na, ha ha, cái tên khốn này sợ nhất là phải tiếp xúc với người có tình cảm với hắn, mà Minh Y Na lại một lòng si mê hắn ta, thế là tôi hăng hăng cổ hống nói: “Chị Minh Y Na và hội trưởng Tả Mạc Phong, hai người đi chơi vui vẻ nhé, nhớ là tối về phải kể chuyện cho chúng em nghe đấy!”

Mặt Tả Mạc Phong tối sầm lại, Minh Y Na thì đỏ ửng lên, chị ấy hơi ấp úng nói: “Nhưng Tiểu Ngư, em là bạn gái của hội trưởng Tả Mạc Phong mà, em không để bụng chuyện chị và Tả Mạc Phong đi công viên chơi sao?”

“Hả? Sao em lại để bụng chứ? Chúng ta là bạn tốt mà! Hơn nữa chị vì cuộc thi đấu sắp tới mà bỏ ra không biết bao nhiêu công sức, Mạc Phong nên đưa chị đi chơi để chị được thư giãn một chút, đúng không Mạc Phong?” Tôi cố nhịn cười, đặc ý nhìn sắc mặt khó coi của Tả Mạc Phong. Ha ha ha, tên tiểu tử nhà người cũng sẽ ở trong bàn tay ta! Chọc ta thì người cũng sẽ phải trả giá!

“Đúng vậy!” Tả Mạc Phong trở mặt như trong kinh kịch Tứ Xuyên, trong chớp mắt lại thay đổi về mặt khác, hắn ta nhếch miệng cười nhạt, tựa vào một cái cây ở cạnh đó, ánh mắt trời chiếu chếch lên một nửa khuôn mặt hắn, chiếc cằm nhọn hất lên, hiện rõ một đường cong đẹp đẽ: “Nhưng anh là bạn trai của em, dù thế nào thì cũng phải chăm sóc cho em!”

Chăm sóc cho tôi, có trời mới biết được hắn ta chăm sóc tôi hay là dạy bảo tôi, tôi không thể đánh liều được!

Tả Mạc Phong vừa nói xong, ánh mắt của Minh Y Na bỗng tối sầm lại. Chị ấy cắn môi, đôi mi dài chớp chớp, tựa như đang cố gắng kiềm chế bản thân. Chị ấy chắc chắn là mu! Ôi, một mỹ nhân như vậy, ai thấy cũng động lòng, nếu là khóc thì chắc chắn là trời sẽ biến sắc... Ôi! Là một nữ hiệp, tôi nhất định không thể để chuyện thảm khóc đó xảy ra được.

“Không cần đâu, có anh Thượng Quan Cảnh Lăng và bạn Tiểu Tiểu chăm sóc rồi, anh vẫn chưa yên tâm sao?” Tôi cười rồi nói tiếp với cái giọng ngọt ngào đến mức không thể tả nổi, “Hơn nữa, nếu như lần này không có chị Minh Y Na đưa đội vũ đạo của chị ấy đến luyện tập ngày đêm với chúng ta thì làm sao đội chúng ta có thể tiến hành thuận lợi như vậy được chứ. Chị Minh Y Na vừa đến thành phố này đã rất thích rồi, tiếc là em lại bị đau bụng, làm mọi người cụt hứng...”

“Thôi được rồi, được rồi, mọi người đi tìm khách sạn đi, rồi sau đó gọi điện cho tôi.” Tả Mạc Phong nghiêng răng ngắt lời tôi, có lẽ là hắn ta không chịu nổi cái giọng nói ngọt ngào của tôi: “Tiểu Tiểu, phiền em chăm sóc cô ấy!”

“Em sẽ làm như vậy!” Tiểu Tiểu gật đầu kiên định.

“Mau đi đi, anh Thượng Quan cao thủ như vậy nhất định sẽ bảo vệ được bọn em!” Tôi đẩy hắn ta về phía Minh Y Na.

Tả Mạc Phong cùng Minh Y Na tiếp tục đi về phía trước, nhưng hắn ta bỗng quay đầu lại nhìn tôi với một ánh mắt giết người. Tôi thấy lạnh toát sống lưng, cái tên này nhất định là sẽ báo thù tôi!

Nhìn bóng dáng của hai người họ lòng tôi không khỏi thốt lên: Ôi! Đúng là một đôi “Kim Đồng Ngọc Nữ” trong truyền thuyết!

“Tiểu ngư, cậu thật là dễ tính!” Tiểu Tiểu tròn tròn mắt há hốc miệng nhìn tôi: “Tớ chưa bao giờ thấy cô gái nào lại nhường bạn trai của mình cho tình địch như cậu cả! Không biết là bạn quá tin tưởng Tả Mạc Phong hay là bạn quá tự tin vào sức hấp dẫn của mình!”

“Ha ha, tớ đương nhiên là rất tin tưởng vào Mạc Phong rồi!” Tôi cười to: “Chúng ta nhanh đi tìm khách sạn thôi, phải nghỉ ngơi một lúc!”

Vì tôi đã quá thuộc đường nên nhanh chóng tìm được một khách sạn có không gian yên tĩnh và phục vụ chu đáo. Hihi, khách sạn này là một khách sạn năm sao, trang trí rất kiểu cách lịch sự.

Trước đây cứ mỗi lần đi qua là tôi lại nhìn ngắm thèm thuồng. Lần này là Tả Mạc Phong trả tiền, tôi chẳng việc gì phải tiết kiệm cho hắn ta cả!

Vừa bước vào phòng, tôi liền nằm bò lên chiếc giường trải nệm trắng tinh, lại còn lăn thêm mấy vòng trên đó. Ha ha, thoát khỏi Tả Mạc Phong thật là thoải mái!

“Tiểu Ngư, bụng bạn không đau nữa à?” Tiểu Tiểu bưng một cốc nước nóng đến, thấy tôi lăn mấy vòng trên giường thì tròn mắt lên nhìn!

“Hả? À, vẫn còn đau một chút nhưng vừa nằm lên giường là tớ đã thấy đỡ đau một nửa rồi!” Ôi, suýt nữa thì bị lộ, tôi vội vã hít sâu một hơi, rồi đỡ lấy cốc nước, cẩn thận uống từng ngụm, “Cám ơn bạn, Tiểu Tiểu!”

“Ngốc ạ, khách sáo với tớ làm gì!” Tiểu Tiểu nhìn tôi, ngồi xuống bên cạnh: “Nhưng Tiểu Ngư, vừa rồi bạn làm tớ sợ quá, tớ chưa bao giờ thấy bạn như vậy cả!”

“Ồ! Lúc đó tớ hơi lo lắng!” Tôi xấu hổ cúi đầu xuống, không dám nhìn Tiểu Tiểu: “Xin lỗi Tiểu Tiểu!”

“Không sao, tớ không trách bạn đâu” Tiểu Tiểu kéo tay tôi: “Thực ra hồi nhỏ tớ cũng từng nhìn thấy người chết, nhưng là ở quê, sau đó tớ không dám về quê mấy năm liền, khi ấy tớ mới năm tuổi...”

“Vậy ” Tôi hơi áy náy nhìn Tiểu Tiểu. Tôi chỉ là nói dối, còn Tiểu Tiểu là sợ hãi thật sự, một đứa bé mới năm tuổi, chắc chắn là rất sợ hãi!

“Đang nói chuyện gì vậy?” Thượng Quan Cảnh Lăng trả tiền đặt phòng xong mở cửa bước vào: “Tiểu Ngư, bụng còn đau không?”

“Anh đặt hai phòng, anh và Tả Mạc Phong ở một phòng, ba em ở một phòng...”

“Anh phải đặt năm phòng chứ, chúng ta có năm người mà, mỗi người một phòng!” Cái tên Thượng Quan Cảnh Lăng ngốc nghếch này, lại đi tiết kiệm tiền giúp cho tên nguy quân tử Tả Mạc Phong đó!

“Hả?” Thượng Quan Cảnh Lăng nói: “Như thế thì lãng phí lắm!”

“Ôi, em nói như vậy thôi, em muốn đi ngủ rồi! Thượng Quan, anh đưa Tiểu Tiểu ra ngoài đi dạo tiện thể gọi điện cho Tả Mạc Phong luôn!”

“Tiểu Ngư, em không cần bọn anh chăm sóc sao?” Thượng Quan Cảnh Lăng và Tiểu Tiểu cùng đồng thanh nói.

“Em có phải là trẻ con đâu! Vả lại bụng em cũng đỡ đau rồi!” Tôi đứng dậy, đẩy hai người họ ra cửa. “Mau đi đi, em không muốn lúc ngủ có người ngồi trông ở bên cạnh!”

Thượng Quan Cảnh Lăng bắt lực nhìn tôi nói “Được rồi, anh đưa Tiểu Tiểu xuống kia mua ít đồ ăn vặt, có việc gì thì em gọi lễ tân nhé!” “Biết rồi, biết rồi, mọi người đi đi!”

“Rầm” một cái cửa đóng lại, cả thế giới trở nên im lặng, cuối cùng thì tôi có thể ngủ một giấc ngon lành rồi, chẳng cần phải vừa rong đuổi trên đường vừa nơm nớp lo sợ nữa! Trời đâu có biết được rằng vì vụ này mà tôi tốn biết bao nhiêu tế bào não rồi!

Tô một giấc đến tận chiều tối. Lúc tỉnh dậy thì Tả Mạc Phong và MinhY Na đã về rồi, họ cùng với Thượng Quan Cảnh Lăng và Tiểu Tiểu xem ti vi ở phòng bên cạnh. Tôi sang đó tìm họ, lúc mở cửa bước vào, thấy họ thành từng đôi từng cặp, tôi bỗng có cảm giác mình là người thừa.

Họ thấy tôi dậy rồi, liền xuống dưới tìm quán ăn. Vì lúc ấy trời đã tối rồi, không sợ bị người quen phát hiện nữa nên tôi cũng thoải mái đi xuống dưới cùng họ.

Trong suốt bữa ăn, tâm trạng của Minh Y Na không được tốt lắm, còn Tả Mạc Phong thì vẫn điệu bộ lạnh lùng như thế, chẳng nói nhiều. Chỉ có tôi và Tiểu Tiểu là ríu rít nói chuyện.

Ăn xong, theo đề nghị của Tiểu Tiểu, chúng tôi đến KTV hát karaoke. Điều khiến tôi vô cùng ngạc nhiên là Tả Mạc Phong hát rất hay. Hắn ta lạnh lùng nhưng lại có thể hát những bài hát trữ tình nhẹ nhàng khiến tôi kinh ngạc đến mức suýt nữa thì rơi cả hai con ngươi mắt.

Để lấy lại tinh thần sau sự kinh ngạc đó, tôi đứng dậy đi vào nhà vệ sinh. Vừa mới đến cửa nhà vệ sinh, tôi đã nghe thấy có tiếng khóc – dưới ánh đèn mờ mờ, có tiếng khóc của phụ nữ.

Tôi bắt đầu liên tưởng, nuốt nước bọt “ực” một cái, nhưng Tiểu Ngư tôi trong nửa quãng đời này, ngoài nói dối Tả Mạc Phong và nói dối mẹ tôi ra thì tôi cũng chẳng làm việc gì vô lương tâm, trái đạo lý cả! Đó không phải là âm hồn trong nhà vệ sinh đó chứ?

Tôi cảm thấy tim mình đập càng nhanh hơn, ngay cả đến quay người lại cũng không biết, mở luôn cửa nhà vệ sinh, một cô gái tóc dài mặc quần áo màu trắng toát đang đứng trước gương, vừa khóc vừa lấy giấy lau nước mắt!

Tại sao tất cả ma nữ đều để tóc dài và mặc quần áo trắng toát nhỉ...

Oái, hình như không phải, trông rất quen! Ôi, mà gì mà ma, rõ ràng là chị Y Na mà!

Ấy, chị ấy vào nhà vệ sinh khóc từ lúc nào vậy?

Tôi cẩn thận bước đến bên cạnh chị ấy, hơi lúng túng, an ủi con gái không phải là sở trường của tôi.

“Chị Y Na, chị sao vậy?”

“À, Tiểu Ngư, là em à!” Minh Y Na nhìn thấy tôi, cố gắng lau hết những giọt nước mắt đang lăn trên má, thổ lộ: “Không, không có gì...”

“Chị Y Na, không sao, chị cứ khóc đi, khi gặp chuyện buồn thì cứ khóc thật to lên, để nước mắt trào ra hết, hết rồi sẽ không quay trở lại nữa.”

“Giá mà mọi việc trên đời này đều có thể dễ dàng như vậy!” Minh Y Na đang khóc nghẹn, nghe thấy tôi nói vậy, liền ôm mặt khóc òa lên: “Tiểu Ngư, em có từng đọc tiểu thuyết võ hiệp của Kim Dung có tên là Bạch Mã Tiểu Tây Phong chưa?”

Ôi, không ngờ là một cô gái như Minh Y Na cũng đọc võ hiệp của Kim Dung, thật là bất ngờ!

Tôi chưa kịp gật đầu, Minh Y Na lại nói tiếp. “Trong truyện Bạch Mã Tiểu Tây Phong, nhân vật nữ chính yêu một chàng trai, nhưng chàng trai đó lại có người yêu rồi. Nhân vật nữ chính rất tin vào kinh Coran, nhưng kinh Coran cũng không thể nói cho cô ấy biết rằng: Nếu người mà cô ấy yêu sâu sắc lại yêu một người khác thì cô ấy sẽ làm thế nào?”

“Àm”. Đầu óc tôi bỗng trở nên trống rỗng, thực sự là không biết nên làm thế nào, nhưng sao tôi cứ có cảm giác là chị ấy đang nói về chính mình? Người con trai mà chị ấy thích không phải là Tả Mạc Phong sao? Mà người yêu của hắn ta chính là... Ôi! Sụp đổ, không phải chính là tôi sao? Mặc dù tôi chỉ là người yêu giả danh của hắn ta, nhưng chắc chắn là chị ấy nghĩ là thật!

Tôi im lặng đứng bên cạnh Minh Y Na, chỉ thấy những giọt nước mắt chảy ra như suối trên khuôn mặt dịu dàng của chị ấy. Ôi! Bất kể là người phụ nữ đẹp như thế nào đi nữa, khi yêu một chàng trai cũng sẽ cảm thấy yếu đuối vô cùng. Nghĩ đến sự quan tâm chăm sóc thường ngày của chị ấy đối với Tả Mạc Phong, nghĩ đến Tả Mạc Phong thỉnh thoảng lại nói một câu động viên chị ấy và đội vũ đạo khiến chị ấy vui sướng rất lâu; nghĩ đến sự lạnh nhạt của chị ấy đối với những người theo đuổi chị ấy nhưng tình cảm lại rất sâu đậm với Tả Mạc Phong, tôi lại cảm thấy tình yêu thực sự là một điều rất kì lạ.

“Chị Y Na...” Tôi chẳng biết nói thế nào cho hay nữa “Mỗi một người nhất định sẽ gặp được chàng hoàng tử thật sự của đời mình...”

“Tiểu Ngư, xin lỗi, chị... chị thật sự rất thích rất thích hội trưởng Tả Mạc Phong!” Minh Y Na dường như không không chế được cảm xúc của mình, vừa khóc vừa nói: “Chị biết anh ấy là bạn trai của em, chị không nên nói điều này với em. Nhưng chị không kiềm chế được cảm xúc của mình. Từ lúc em chưa đến trường Phác Thiện này học, chị đã thích anh ấy rồi, chị đã thích anh ấy tròn hai năm!”

Xin lỗi, xin lỗi Tiểu Ngư, chị không nên nói những điều này, nhưng chị thật sự rất buồn, chị lại chẳng có ai để tâm sự cả. Anh ấy rất lạnh nhạt với chị, trước kia chị đã từng tỏ tình với anh ấy, anh ấy biết tình ý của chị, nhưng vẫn đối xử lạnh nhạt với chị. Chiều nay bọn chị cùng đi dạo ở công viên, cả đoạn đường anh ấy nói rất ít, toàn là chị nói một mình, cứ như là độc thoại ấy, ngay cả đến trả lời lại chị mà anh ấy cũng không muốn...”

“Chị Y Na...” Tôi bị những giọt nước mắt và những lời tâm sự của chị ấy làm động lòng. Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng thích một người lại đau khổ như vậy. Tả Mạc Phong đáng ghét, sao hắn ta lại có thể đối xử như vậy với một thiên thần như chị Y Na chứ? Thật là không thể tha thứ được. Đầu óc tôi vẫn ở trạng thái trống rỗng! Tôi phải giúp Minh Y Na, nhưng phải giúp thế nào đây? Tôi không thể làm bùa chú với Tả Mạc Phong để hắn ta yêu Minh Y Na được rồi. Hơn nữa trên danh nghĩa tôi lại là bạn gái của hắn ta.

A a a, thật là đau đầu! Dù thế nào đi nữa, tôi cũng phải “xử” tên Tả Mạc Phong một trận mới hả giận được! Hắn ta chẳng ga lăng với con gái tí nào cả. Nghĩ đến đây, tôi liền vỗ vỗ vai Minh Y Na, trịnh trọng nói: “Chị Y Na, em sẽ giúp chị!” Minh Y Na tròn đôi mắt ngẩn lệ nhìn tôi. Tôi không kịp giải thích gì, lập tức xông ra khỏi nhà vệ sinh.

Ánh đèn nhấp nháy mờ ảo trong quán KTV, Tiểu Tiểu đang tình tứ hát song ca cùng Thượng Quan Cảnh Lăng. Ôi! Thật là buồn nôn!

Còn Tả Mạc Phong thì thư thái ngồi trên sofa uống nước, tôi chẳng nói chẳng rằng xông đến giật lấy chiếc cốc trang tay Tả Mạc Phong, đặt “bộp” một cái xuống mặt bàn, kéo tay hắn đi ra ngoài cửa. Thượng Quan Cảnh Lăng và Tiểu Tiểu nhìn chúng tôi với ánh mắt chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra. Tôi xua xua tay nói với hai người họ: “Mọi người hát tiếp đi, tớ có chút việc riêng cần giải quyết!”

Tôi kéo tay Tả Mạc Phong đi ra ngoài cửa KTV, nhưng tôi chợt phát hiện ra rằng cả đoạn đường hắn ta không hề phản kháng gì, cứ ngoan ngoãn để tôi kéo đi, xem ra tình hình có vấn đề...

“Nói luôn vấn đề chính!” Tôi chưa kịp mở miệng thì Tả Mạc Phong đã khoanh hai tay trước ngực, dựa vào chiếc cột cạnh đó, nhìn tôi với ánh mắt rất lạnh lùng, sau đó chuyển ánh mắt ấy đến một nơi xa xăm nào đó, tựa như đứng trước mặt hắn ta không phải là tôi, mà là một hòn đá ở ven đường chẳng có chút giá trị gì

Chú thì nhin được, chứ còn thím thì không thể. Sao lại dám nhìn tôi cái kiểu đó chứ, dám coi thường tôi như không tồn tại à? Hu hu hu, sự tôn trọng ở đâu chứ!

“Buổi chiều không phải là bảo anh đưa Minh Y Na đi chơi sao, tại sao anh lại đối xử lạnh nhạt với người ta chứ? Người ta là con gái, anh rút cuộc có chút thương hoa tiếc ngọc không vậy? Anh có biết chị ấy thích anh hai năm rồi không... Mọi ngày chị ấy đối với anh tốt như vậy, anh nên báo đáp một chút chứ, để chị ấy vui vẻ trong mấy ngày nghỉ không được sao?” Tôi nắm chặt bàn tay, giận dữ quát lên.

Tả Mạc Phong bình tĩnh nhìn tôi, sau đó nhếch mép cười khẩy: “Nói xong chưa? Vậy chúng ta tiếp tục vào hát nhé!” Nói rồi hắn ta quay lưng rời đi.

“Anh đứng lại cho tôi, nếu không tôi sẽ nói cho toàn bộ trường biết sự thật là tôi và anh không phải là người yêu của nhau...”

Tả Mạc Phong rướn hai hàng lông mày rất đẹp lên, liếc mắt nhìn tôi một cái, miệng nhả ra hai chữ: “Cô dám!”

“Anh cứ thử xem!” Tôi thách thức.

“Ok, cô muốn tôi làm thế nào?”

Không ngờ là hắn ta lại đồng ý nhanh như thế, tôi ngẩng người, đầu óc vẫn quay cuồng...

“Không phải là anh rất sợ những cô gái háo sắc kia làm phiền anh nên mới bảo tôi giả làm bạn gái của anh sao? Thực ra Minh Y Na cũng có thể làm bạn gái anh mà! Thật cũng được mà giả cũng được, so với tôi thì

chị ấy hợp hơn nhiều, không đúng sao?” Nếu Minh Y Na có thể giả làm bạn gái của Tả Mạc Phong, không biết chừng đến lúc ấy giả lại thành thật, như thế chẳng phải là quá vui hay sao.

“Cô muốn huỷ thoả thuận giữa chúng ta Tả Mạc Phong nghiêng răng nhìn tôi.

“À, không phải... Tôi chỉ là đưa ra một ý kiến hay thôi!”

“Ok, vậy tôi có thể nói là không tiếp thu ý kiến đó.”

“Tại sao?”

“Tôi không thích!” Chỉ một câu tôi không thích, hẳn ta không thích là có thể dừng dừng, thờ ơ, coi thường tình cảm của thiên thần MinhY Na sao? Tức chết đi mất, hẳn ta cho rằng hẳn ta là một hoàng tử ở trên cao vờ vờ à? Hừm, theo tôi thấy, hẳn ta chỉ là một kẻ ích kỉ, tự cao tự đại...

“Này, sao anh lại không thích con gái hả? Lẽ nào anh...”

“Câm mồm! Không phải như cô nghĩ đâu!” Tả Mạc Phong giận dữ cảnh cáo tôi.

“Vậy, anh cho tôi một lý do đi!” Tôi ngẩng lên nhìn hẳn ta. Hừm hừm, lý do? Chiêu này là do anh dạy tôi đấy.

Tả Mạc Phong bỗng im lặng, hẳn ta ngẩng lên, nhìn trắng sáng vàng vạc, rất lâu sau mới nói “Tôi đưa cô đi đến một nơi!”

Ánh trăng đêm nay chiếu trên con đường đá ở thành phố Z thật lạnh lẽo, mặt đường nhẵn bóng tựa như mặt hồ tĩnh lặng, còn ánh trăng giống như những gợn nước chuyển động. Dưới ánh trăng ấy, đáng lẽ phải tay trong tay dạo bộ với một anh chàng đẹp trai, cùng nói với nhau những câu nói ngọt ngào tình tứ, rồi hai người nhìn nhau đầy tình cảm, rồi cùng thề non hẹn biển, đây có lẽ là mơ ước của bao người!

Thật tiếc là Lâm Tiểu Ngư tôi lại không được như vậy. Trong buổi tối đẹp như vậy, mặc dù tôi cũng ở bên một anh chàng đẹp trai, nhưng cái anh chàng đẹp trai ấy lại cạy có đôi chân dài, đi như bay về phía trước, còn cô gái yếu đuối đáng thương là tôi cố sức đuổi theo ở

“Tả Mạc Phong, anh đi chậm một chút thì chết à! Rút cuộc là muốn đi đâu vậy?”

“Đến rồi.” Tả Mạc Phong bỗng dừng lại, tôi không phanh kịp, đâm sầm vào lưng hẳn ta. Ui da, cái mũi đáng thương của tôi!

“Cô có biết đây là nơi nào không?” Bị tôi đâm sầm vào sau lưng mà hẳn ta vẫn coi như không có chuyện gì xảy ra, chỉ tay về phía trước và hỏi tôi. Cái tên hội trường này! Tôi xoa xoa cái mũi đang đỏ ửng của mình, nhìn theo phía tay hẳn ta chỉ. Hiện ra trước mắt tôi là một khu dân cư nhỏ đã rất cũ, Tả Mạc Phong chỉ vào một ngôi nhà ở đó và nói: “Tôi đã ở đó cho đến lúc mười ba tuổi!” Tôi nhìn hẳn ta không hiểu chuyện gì, sao có thể thế được, không nhầm đó chứ? Công tử của một tập đoàn tài chính nổi tiếng làm sao có thể ở một nơi dột nát thế chứ?

“Lúc tôi mười ba tuổi, bố mẹ tôi li dị, mẹ tôi lấy bố dượng tôi bây giờ, cũng vì thế mà tôi được nhờ theo!” Tả Mạc Phong tự cười với mình, khuôn mặt khôi ngô ấy đượm chút đau đớn.

“Hội trường Mạc Phong...” Khả năng chịu đựng của tôi không được tốt cho lắm, nhìn khuôn mặt đau đớn ấy, tình thương bỗng dâng trào mạnh mẽ trong lòng tôi, tôi muốn đưa tay ra an ủi tên hội trưởng, người mà luôn luôn khiến tôi cảm thấy căm ghét. Xin anh đừng kể cho tôi nghe những chuyện như vậy, tôi sẽ khóc mất.

“Nhưng, nhưng chuyện này có liên quan gì đến chuyện thích MinhY Na đâu?” Tôi vội vã chuyển chủ đề, sợ lại gợi vết thương lòng của hẳn ta.

“Lúc tôi sống ở đây, vì nhà rất nghèo nên chẳng ai muốn chơi với tôi. Chỉ duy nhất có một bạn gái, nhà bạn ấy ở cạnh nhà tôi. Chúng tôi cùng nhau lớn lên, cùng chơi, cùng đi học, cùng làm bài tập. Có thể nói là một đôi bạn thanh mai trúc mã! Tôi đã từng làm một chiếc nhẫn cỏ tặng bạn ấy; th rằng nhất định sau này sẽ lấy bạn ấy...” Ánh mắt Tả Mạc Phong long lanh, giống như một ngôi sao đẹp để toả sáng trong đêm tối. Không ngờ rằng hội trưởng đại nhân lạnh lùng của chúng tôi lại có một chuyện tình cảm động như vậy. Nếu như viết một cuốn tiểu thuyết rồi bán ở trường – ha ha, nhất định là sẽ kiếm được rất nhiều tiền!

“Sau đó...” Ánh mắt Tả Mạc Phong bỗng trở nên u ám: “sau đó mẹ lấy chồng khác, mẹ đưa tôi lên xe rời khỏi nơi đây. Cô ấy đuổi theo chiếc xe vừa vẫy vẫy vừa gọi tên tôi. Tôi mãi mãi không quên được ngày hôm đó, cô ấy mặc một chiếc váy trắng, rồi bỗng nhiên có một chiếc xe khác từ ngã rẽ đi tới, cô ấy giống như một đám mây trắng, nhẹ nhàng bay lên, rồi lại nhẹ nhàng rơi xuống đất...”

“Ôi... Xin lỗi, xin lỗi!” Tôi cứ nghĩ rằng sẽ được nghe một mối tình đầu lãng mạn, không ngờ kết cục lại đau lòng như vậy, lại không ngờ được quá khứ của Tả Mạc Phong lại đau khổ như vậy. Bỗng nhiên, lòng tôi trào lên một niềm thương cảm không thể diễn tả bằng lời, còn Tả Mạc Phong thì ngẩng lên nhìn bầu trời rất lâu. Tôi biết anh ta sẽ kìm nén những giọt nước mắt không để chúng chảy xuống...

Yên tĩnh, sau một khoảng yên tĩnh đến nghẹt thở, Tả Mạc Phong nhẹ nhàng lên tiếng: “Cô biết không, trông cô rất giống cô ấy.” Nói xong, anh ta phất phất bụi trên người, rồi quay người bước đi...

Tôi nhìn theo bóng dáng anh ta in dài trên mặt đất, lần đầu tiên tôi thấy sao mà bóng dáng ấy lại hiu quạnh đến vậy...

Đi đến cửa khách sạn, Tả Mạc Phong dừng lại nhìn tôi. Tôi không dám ngẩng lên nhìn anh ta, cứ như là tôi vừa làm việc gì sai vậy. “Tiểu Ngư, không phải vì Minh Y Na không tốt, mà vì tôi là một người bất hạnh, tôi không muốn lại mang đến cho người khác sự bất hạnh ấy.” Tả Mạc Phong nhẹ nhàng nói như vậy với tôi, lúc ấy tôi không biết phản bác lại anh ta như thế nào. Bởi vì tôi biết rằng trong lòng anh ta có một nỗi đau rất lớn, chiếc váy màu trắng thời thơ ấu sẽ mãi là một vết thương không thể xóa đi được trong ký ức của anh ta.

Về đến phòng, tôi mới biết lúc tôi kéo tay Tả Mạc Phong chạy đi, mọi người đều tưởng chúng tôi có chuyện gì nên đều chạy đi tìm. Tôi vội vàng mở điện thoại, nhắn một tin cho Tiểu Tiểu. Một lúc sau mới thấy ba người họ trở về, cũng không biết là đã tìm tôi và Tả Mạc Phong bao lâu rồi nữa.

“Tiểu Ngư, em chạy đi đâu vậy?” Thượng Quan Cảnh Lăng vừa bước vào phòng đã nắm lấy tay tôi, vẻ mặt không giấu được sự lo lắng và quan tâm.

“Không có gì, chỉ là đi nói chuyện với Tả Mạc Phong chút thôi.” Tôi lén nhìn Minh Y Na, ánh mắt đầy chờ đợi của chị ấy bắt gặp ánh mắt muốn trốn tránh của tôi bỗng trở nên u ám.

“Xin lỗi, chị Y Na...” Tôi khẽ mở miệng, chậm rãi nói. Không phải Lâm Tiểu Ngư tôi không nhiệt tình, thực ra là vì mối tình đầu của Tả Mạc Phong quá đau lòng, khiến tôi không muốn chạm vào chuyện tình cảm của anh ta nữa.

“Không sao, có lẽ bọn chị không có duyên. Tiểu Ngư, hội trưởng là bạn trai em, không cần phải làm những việc ngốc nghếch, chị chúc hai em hạnh phúc.” Minh Y Na lấy lại tinh thần, nở một nụ cười rạng rỡ với tôi, vậy mà tại sao tôi chỉ nhìn thấy nỗi đau khổ trên khuôn mặt của chị ấy.

Minh Y Na cố kìm nén nước mắt, đi về phòng trước, tôi nghĩ là chị ấy về đó để khóc.

Đến khi bình tĩnh lại, tôi mới phát hiện ra rằng bàn tay mình vẫn đang nắm gọn trong bàn tay của Thượng Quan Cảnh Lăng, sắc mặt Tiểu Tiểu thì tái nhợt. Tôi vội vã rút tay lại, “Thượng Quan, em không sao, anh đừng lo, anh về phòng nghỉ đi.”

“Ừ được rồi.” Thượng Quan Cảnh Lăng đi được hai bước rồi quay lại nhìn tôi “Tiểu Ngư, em và Tả Mạc Phong...”

“Chúng em không sao, anh đừng nghĩ ngợi nhiều, mau về phòng nghỉ ngơi đi, ngày mai còn có tinh thần để đi chơi tiếp.” Tôi nhanh chóng ngắt lời anh ấy. Giờ đây trong lòng tôi đang chất đầy những nỗi buồn, tôi không thể chịu đựng thêm được nữa rồi.

Thượng Quan Cảnh Lăng cắn răng, ánh mắt hiện lên một tâm trạng không biết diễn tả như thế nào. Nhưng anh ấy không hỏi tiếp nữa, anh ấy nở một nụ cười dịu dàng quen thuộc với tôi, nói: “Được rồi, vậy em nghỉ sớm đi, có chuyện gì thì ngày mai nói.”

Thượng Quan Cảnh Lăng vừa rời đi tôi liền cầm tay Tiểu Tiểu vội vã giải thích: “Tiểu Tiểu, Thượng Quan quá lo cho tớ, anh ấy là người anh lúc nào cũng trọng tình cảm, từ bé đã không muốn nhìn thấy tớ bị tổn thương.”

Tiểu Tiểu cười miễn cưỡng nói: “VẬY à, tớ lại cứ nghĩ... Hi hi, không sao, chúng ta về phòng ngủ thôi.”

Nhìn bóng dáng Tiểu Tiểu biến mất ở cuối hành lang, còn lại mình tôi đứng ở sảnh khách sạn, tôi bỗng thấy mình thật cô độc.

Đó là một buổi tối thật buồn, chẳng biết có mấy người có thể ngủ ngon được.

Ngày thứ hai, do tâm trạng của mọi người đều không tốt nên chẳng ai có hứng thú đi chơi, thế là chúng tôi trở về trường sớm hơn dự kiến.

Thật lòng mà nói, đó là kì nghỉ chẳng vui vẻ gì, chuyện mối tình đầu của hội trưởng đại nhân là buồn nhất. Nếu như tôi biết trước điều ấy, thì tôi nguyện cả đời này sẽ không hỏi anh ta câu “Tại sao?”

7. Chương 7: Cuộc Thi Đấu Võ Thuật Giữa Các Trường Trung Học Toàn Thành Phố

Sau khi từ thành phố Z trở về, mọi người lại càng ra sức tập luyện. Tiểu Tiểu hình như đã quên chuyện ngày hôm đó, ngày nào cũng quần lấy Thượng Quan Cảnh Lăng. Cũng từ hôm đó, ánh mắt của Thượng Quan Cảnh Lăng đối với tôi lại càng có chút gì đó... ưu phiền. Tôi giả vờ như không nhìn thấy, cũng không muốn nghĩ ngợi nhiều, câu chuyện của Tả Mạc Phong vẫn cứ luẩn quẩn trong đầu tôi, không thể nào thoát ra được.

Trong số những người chúng tôi thì có chị Minh Y Na là thay đổi nhiều nhất, một người vốn rất sôi nổi hoạt bát bỗng trở nên trầm lặng ít nói. Cứ mỗi khi nhắc đến Tả Mạc Phong là ánh mắt chị ấy lại trở nên u ám; cứ mỗi lần Tả Mạc Phong đến để kiểm tra, ánh mắt chị ấy lại dõi theo cho đến khi bóng dáng anh ta biến mất, còn anh ta thì không thèm đáp lại. Đáng ghét, sao anh ta lại như vậy cơ chứ? Mặc dù quá khứ của anh ta rất buồn, nhưng dù sao thì nó cũng đã là quá khứ, làm gì mà phải đến mức không thèm để ý đến một cô gái tốt như vậy chứ, không biết quý trọng người ta sao?

Nhìn bóng dáng cô đơn của Minh Y Na, tôi thầm hạ quyết tâm, đợi đến khi cuộc thi kết thúc, nhất định sẽ phải “mối lái” cho chị ấy với Tả Mạc Phong. Nhưng khi nghĩ như vậy, không hiểu tại sao lòng tôi bỗng có một cảm giác kì lạ.

Nhưng tôi phải chứng minh với bản thân mình – Tôi không thích Tả Mạc Phong, tôi không thích anh ta!

“Tôi không thích anh ta... Tôi không thích anh ta... Tôi không...”

“Lâm Tiểu Ngự, Lâm Tiểu Ngự, tỉnh lại đi... Cô sao vậy?”

Ai đang lay tôi vậy, véo vai t quá... Hu hu, chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì cả. Tôi đau điếng người, mở mắt ra. Những sợi tóc ngắn bay bay theo gió, hai hàng lông mày rất đậm đang nhíu lại, đôi mắt sâu thẳm đầy vẻ tức giận, tựa như chỉ một giây nữa là có thể tóe ra lửa. Chiếc mũi cao thẳng, đôi môi mỏng gợi cảm, hiện rõ cá tính rất riêng của mình.

Đó là... Tả Mạc Phong!

Tôi giật nảy mình bật dậy, ngã dúi người về sau. Đúng lúc này, Tả Mạc Phong giơ tay vòng qua eo tôi. Do vẫn đang sợ hãi, tôi chưa kịp giữ thăng bằng, lại bổ nhào người về phía trước, rồi rơi gọn vào trong lòng anh ta...

Lúc đó, tôi bỗng có một cảm giác như đang chìm đắm vào một cái gì đó. Nhưng tôi đã trải qua vô số mỹ sắc rồi, làm sao mà có thể nằm gọn trong tay anh ta được chứ? Tôi chỉ chìm đắm ba giây rồi lại lập tức giẫm mạnh lên chân anh ta, nhảy ra khỏi vòng tay anh ta, lùi đến chỗ mà tôi cảm thấy an toàn mới kêu lên: “Người ta đang ngủ, sao anh lại đánh thức tôi dậy thế? Lại còn cấu tôi nữa chứ... đáng ghét!”

Tả Mạc Phong nhíu mày vì đau rồi trừng mắt nhìn tôi. Hừm, cứ cố mà chịu đi, chắc chắn là rất đau nhưng để giữ phong độ của mình, anh ta vẫn không chịu cúi xuống xoa chân một cái...

Tôi đắc ý vênh mặt lên với anh ta!

Tả Mạc Phong tối sầm mặt bước đến, nắm lấy cổ áo tôi rồi kéo về phía trước. Đợi đã, làm gì mà kéo cổ tôi đi như vậy? Tôi đang ở đâu? Chúa ơi, tôi chết đây! Bốn chục con mắt trên xe buýt đang đổ dồn về phía tôi. Không, không phải, chính xác là nhìn hai chúng tôi...

Lúc này tôi mới nhớ ra, ngày mai là ngày diễn ra cuộc thi đấu rồi, Tả Mạc Phong đã hẹn tôi cùng đi đến sân đấu để xem qua, ai ngờ tôi vừa mới lên xe đã lăn ra ngủ. Hu hu hu, lại còn nói mơ nữa chứ!

Tả Mạc Phong kéo tôi xuống xe, rồi buông tay ra. Cái tên này, chẳng có chút nhân tính gì cả!

“Tôi thực sự không biết kiếp trước tôi đã gây ra nghiệp chướng gì mà tôi lại gặp phải một người như cô! Cô xem lại cô kia, trên xe buýt thì ngủ như một con lợn, lại còn nói mơ nữa chứ, đã thế lại còn nói rõ to...” Tả Mạc Phong nói một tràng như xả đạn vào mặt tôi vậy.

Haizzz! Thực ra tôi cũng khá hiểu anh ta, và cũng khá thông cảm với anh ta, cho nên tôi mới không nói lại mà cứ để anh ta mắng xong. Có lẽ anh ta cũng không chịu đựng được nữa rồi, nếu không thì với tính cách của một tên ngục quân tử như anh ta làm sao mà có thể mắng tôi té tát ở giữa đường như thế chứ?

Tôi tỏ ra đáng thương cúi đầu xuống, đan tay vào nhau. Có lẽ Tả Mạc Phong không quen với bộ dạng đó của tôi, anh ta liền sờ tay lên trán tôi, tự nói với mình: “Không bị sốt, sao đột nhiên lại đổi tính thế?”

Tôi cố kìm nén cục máu to trong cổ họng, nói: “Chúng ta vẫn tiếp tục công việc chính chứ!”

Lúc này Tả Mạc Phong mới nhớ ra, nhẹ nhàng quay người bước đi. Hừm! Coi như anh ta vẫn còn biết điều, nếu còn dám nói nữa, bản cô nương không phát hỏa mới là lạ!

Nhưng anh ta vừa mới bước được hai bước liền quay lại, lạnh lùng liếc tôi một cái, nhếch mép cười nham hiểm: “Vừa rồi có người vừa mơ vừa kêu lên: “Tôi không thích anh ta, tôi không thích anh ta... Hờ hờ, yêu thâm ai rồi hả?”

“Hừm, cái gì mà yêu thâm hả! Bản cô nương là một thiếu nữ xinh đẹp vô địch thiên hạ, ai thấy cũng phải yêu quý, xe nào thấy cũng phải đổ nghiêng ngã, biết chưa hả? Người như tôi mà phải yêu thâm ai à? Không phải là vì anh ghen tị với tôi nên muốn bôi nhọ tôi đấy chứ! Làm tổn hại đến danh tiếng của ” Tôi tức giận xỏ ra một hơi, nói xong mặt nóng bừng lên. Trời ạ, chẳng biết là lúc mơ tôi có nói câu gì mất mặt lắm không, chắc không phải là anh ta đã biết hết rồi đấy chứ...

“Ặ ặc! Thiếu nữ xinh đẹp thì tôi chưa gặp bao giờ nhưng hoa phù dung thì tôi đã gặp phải một bông rất to! Mà cô có chắc là cô có danh tiếng để cho tôi làm tổn hại không?” Tả Mạc Phong ồm ồm nói, cười đắc ý rồi quay người bước đi...

Hoa phù dung? Tại sao lại là hoa phù dung? Lẽ nào nhìn tôi giống hoa phù dung à?

“Này này, tại sao lại là hoa phù dung hả?”

“Ha ha ha, cô không biết Phù Dung tỷ tỷ à?”

“Tả Mạc Phong chết tiệt này, anh có tin là bản cô nương sẽ xé xác anh không...” Tôi tức giận giơ nắm đấm định đâm vào lưng anh ta.

Tả Mạc Phong nhanh nhẹn quay người, nắm chặt lấy nắm tay tôi, nói tiếp: “Người thì giống như hoa phù dung, tính cách thì đành đấy, xem cô có thể lấy được chồng không!”

“Tôi không lấy được chồng thì sao chứ? Anh thì lấy được vợ chắc? Chị Minh Y Na vừa xinh đẹp lại vừa dịu dàng, một cô gái tốt như vậy mà anh còn không thèm, anh mới là người cả đời không lấy được vợ ấy.” Tôi tức điên lên, hai ngày nay trong đầu lại toàn nghĩ đến chuyện này, thế là tôi xả luôn ra một hơi cho bỏ tức.

Không ngờ là câu đó lại tác động rất lớn đến Tả Mạc Phong, vẻ mặt anh ta bỗng tối sầm lại. Anh ta từ từ buông tay tôi ra, quay người bước về phía trước.

Tôi biết là lần này toi rồi, tôi vội vã chạy lên phía trước để giải thích. Nhưng không phải là tôi sợ Tả Mạc Phong đau lòng, anh ta vốn là người tự cao tự đại, bị nói như thế cũng đáng, nhưng dù sao thì anh ta cũng là hội trưởng Hội sinh viên, cuộc thi đấu lần này anh ta cũng giúp đỡ rất nhiều. Nếu như làm anh ta tức

giận chẳng thèm quan tâm đến cuộc thi nữa thì bao nhiêu cố gắng trước đó của tôi chẳng phải là sẽ đổ xuống sông xuống biển hết sao?

Ý thức được điều này tôi đành phải xuống nước xin lỗi Tả Mạc Phong.

“Tả Mạc Phong, Mạc Phong đại nhân, hội trưởng đại nhân, tôi không cố ý, anh đừng chấp kẻ tiểu nhân nhé, đừng nên để bụng nhé, có được không?”

Tả Mạc Phong không thèm để ý đến tôi, vẫn bước tiếp về phía trước. Hừm, định làm cái trò gì thế? Lâm Tiểu Ngư tôi phải hạ thấp xin xỏ người khác từ bao giờ vậy? Thế mà hần ta còn không thèm để ý nữa chứ!

Tôi chạy lên trước chặn đường Tả Mạc Phong: “Tôi đã xin lỗi anh rồi, anh có hiểu tiếng người không đấy, đến con chó nó cũng phải sủa lên một tiếng. Bản cô nương xin lỗi anh là rất tôn trọng anh rồi, tại sao anh lại chẳng thèm để ý gì đến tôi thế hả?”

Tả Mạc Phong lạnh lùng nhìn tôi một cái, ánh mắt ấy, thật là lạnh lẽo, thật là kinh khủng - Tựa như trong mắt đang bùng cháy một ngọn lửa lớn, mà ngọn lửa ấy đến từ địa ngục!

Tôi lập tức hạ hỏa, lắp bắp nói: “Cho, cho dù thế nào đi nữa, thì anh cũng nên đáp lại tôi một câu chứ! Tôi đã xin lỗi anh thật lòng như vậy rồi thì anh đừng để bụng nữa có được không?”

“Cô hiểu cái gì chứ?” Ánh mắt của Tả Mạc Phong toát lên vẻ đau lòng.

“Ít nhất là tôi biết rằng, con người không thể cứ chìm đắm trong quá khứ được!” Oa, Lâm Tiểu Ngư, mày thật là dũng cảm, cuối cùng thì mày cũng nói ra được rồi, nói cho Tả Mạc Phong biết điều mà mày trăn trở từ hômó đến giờ: “Tả Mạc Phong, đó không phải là lỗi của anh, đó chỉ là một sự cố ngoài ý muốn. Anh muốn sống khép kín chỉ vì một sự cố ngoài ý muốn đến bao giờ nữa? Có bao nhiêu người thích anh như vậy, anh có biết rằng đó là điều rất khó khăn không? Cứ cho là anh không chấp nhận ý tốt của họ, thì cũng không nên chà đạp lên ý tốt đó đúng không? Anh có biết Minh Y Na thích anh như thế nào không? Sao anh lại để chị ấy phải tổn thương vì anh chứ...”

“Lâm Tiểu Ngư! Đủ rồi!” Tôi đang cao hứng nói thì Tả Mạc Phong bỗng ngắt lời tôi: “Lâm Tiểu Ngư, thứ nhất, việc của tôi không cần cô phải lo, cũng chẳng phải là tôi khép kín lòng mình. Thứ hai, tôi không chấp nhận Minh Y Na là bởi vì tôi không muốn cô ấy bị tổn thương, tôi không thích cô ấy, chuyện này không thể gượng ép được. Rõ chưa? Sau này đừng có đề cập đến chuyện này với tôi nữa.”

“Anh muốn trốn tránh sự thật, chị Minh Y Na có chỗ nào làm anh không hài lòng chứ? Anh dựa vào cái gì mà nói là không thích chị ấy?” Cảm giác chua xót này trong lòng tôi là gì vậy? Tại sao lòng tôi càng cảm thấy khó chịu thì tôi lại càng muốn nói với Tả Mạc Phong những câu càng khiến tôi khó chịu hơn?

“Những người thích tôi thì tôi đều phải thích lại người ta sao? Trên đời này có nhiều cô gái tốt như vậy, chẳng lẽ tôi phải đáp lại hết sao?” Tả Mạc Phong dở khóc dở cười. Đáng lẽ là anh ta phải rất tức giận với tôi chứ, nhưng hình như càng nghe tôi nói thì giọng anh ta lại càng yếu đi.

Tả Mạc Phong gõ một cái lên trán tôi nói: “Lâm Tiểu Ngư, nếu cô muốn quét dọn phòng làm việc của hội trưởng ba tháng liền sau khi cuộc thi đấu kết thúc thì cô cứ nói tiếp đi.”

Tôi lập tức ngậm miệng lại.

Nhìn thấy khuôn mặt đang bất bình phần nộ bỗng chốc chuyển sang im như hén của tôi, Tả Mạc Phong đắc ý gõ gõ lên trán tôi: “Bé ngoan dễ bảo, hảo hán không sợ cái thiệt trước mắt.” Ồi anh ta nhẹ nhàng quay người, đi tiếp về phía trước.

Mới bước được vài bước, Tả Mạc Phong quay đầu lại. Tôi nhìn không rõ vẻ mặt lúc đó của anh ta, chỉ nghe thấy anh ta nói với tôi từng câu từng chữ một: “Tiểu Ngư, câu nói lần trước ở cửa khách sạn chỉ là cái có thôi. Lần này tôi không nói dối cô đâu, tôi đã mở lòng mình từ lâu rồi, đang đợi một người bước vào.”

Nói xong câu đó, Tả Mạc Phong lại đi tiếp.

Sao tôi lại không hiểu được anh ta nói gì nhỉ? Anh ta nói là anh ta đã mở lòng mình, nghĩa là anh ta đã thích một người? Người đó là ai? Khả năng lớn nhất là Minh Y Na, lẽ nào thực sự là Lâm Tiểu Ngư?

Tôi bỗng nhiên cảm thấy thật khó chịu, tựa như bị ai đó cướp đi cái gì đó rất quý giá.

Lâm Tiểu Ngự, mày đúng là đồ ngốc, mày muốn biết câu trả lời, tại sao đến lúc gần có câu trả lời rồi thì tìm mày lại thấy chua xót như vậy? Lẽ nào mày thực sự thích Tả Mạc Phong? Không, không phải, anh ta chỉ là bạn trai giả thôi, quan hệ yêu đương giữa mày và Tả Mạc Phong chỉ là một thỏa thuận. Lâm Tiểu Ngự, đừng ngốc nghếch nữa, cho dù Tả Mạc Phong yêu ai thì cũng chẳng liên quan gì đến mày cả! Bởi vì, người ấy, tuyệt đối không phải là mày!

2.

Cuộc thi đấu võ thuật giữa các trường trung học toàn thành phố được tổ chức tại sân vận động thành phố, nơi đó cách trường chúng tôi khá xa. Tả Mạc Phong xin trường ột chiếc xe to, vừa mới sáng sớm mọi người đã lục tục lên xe để đi đến sân vận động rồi.

Sân vận động này đã có lịch sử mấy chục năm rồi, rất nhiều cuộc thi trong thành phố đều tổ chức ở đây. Nghe nói là nơi đây đã được rất nhiều trường học coi là “vùng đất thần thánh”, rất nhiều học sinh xuất sắc hy vọng được một lần đứng trên bục trao giải ở sân vận động này.

Và đương nhiên, lần này đứng trên bục trao giải sẽ là tôi! Ngọc Hoàng Đại đế, Quan Âm Bồ Tát, Thượng Đế ơi, nếu lần này các ngài không cho con nhận giải thì con sẽ chết cho các ngài xem!

Tôi hít một hơi thật dài rồi mới đưa mọi người đi vào sân vận động. Thượng Quan Cảnh Lăng chạy lên nắm lấy tay tôi, mỉm cười và nói: “Yên tâm đi, anh không để em phải quét sân vận động một năm đâu!”

“Ôi dào!”

Cảm giác hình như có ánh mắt không thiện cảm lăm lăm đang nhìn về phía mình, tôi vội vã buông tay Thượng Quan Cảnh Lăng ra, vỗ lên vai anh ấy, cố gắng không để lộ sự căng thẳng của mình: “Ha ha, anh em tốt!”

Thượng Quan Cảnh Lăng cười dịu dàng, kiên định đi về phía khu vực chờ thi đấu.

Trong sân vận động là một biển người, ngoài những thành viên và đội cổ vũ của các trường thì còn có rất nhiều phóng viên, tất cả các ống kính đều bấm “tách tách” không ngừng! Kinh khủng nhất là những người hâm mộ của Thượng Quan Cảnh Lăng và Tả Mạc Phong chiếm đến một nửa sân. Họ la hét điên cuồng: “Thượng Quan, Thượng Quan, em yêu anh...”, “Tả Mạc Phong, Tả Mạc Phong, em yêu anh!” Một người thì giống như một chàng hoàng tử có nụ cười vô cùng dịu dàng, một người thì vẻ ngoài lạnh lùng nhưng lại có sức hấp dẫn đến mê hồn.

Tôi nhìn về phía đám đông - vừa rồi lúc tôi đang nói chuyện với Thượng Quan Cảnh Lăng, rõ ràng là tôi có cảm giác có một ánh mắt không mấy thiện cảm nhìn chúng tôi, nhưng tôi không biết là ánh mắt ấy ở đâu.

“Sao thế? Có ma à?” Tả Mạc Phong không biết từ lúc nào đã đi đ cạnh tôi.

“À, không, không có gì!” Tôi lắc đầu, không dám nói cho anh ta biết, bởi vì nhất định là anh ta sẽ không tin tôi!

“Đây là dầu cù là, ở đây nhiều người, lúc nào thấy trong người khó chịu thì bôi một ít vào!” Về mặt Tả Mạc Phong chẳng có biểu hiện gì, vẫn vừa bước đi vừa nhìn về phía trước, rồi nhanh như chớp nhét vào tay tôi một cái hộp nhỏ: “Cô đừng quá lo lắng, nếu không được giải nhất thì cũng không sao!”

Nói xong, Tả Mạc Phong bước nhanh về phía trước, tôi cứ tròn mắt đứng đó nhìn bóng lưng của anh ta, rồi lại tròn mắt nhìn hộp dầu cù là trong tay mình. Trời ạ! Vừa rồi anh ta nói cái gì ấy nhỉ? Tôi không nằm mơ đấy chứ? Tên ngụy quân tử đó sao có thể... Trước đó còn rất hung dữ với tôi mà, sao mới có vài phút đã biến tính rồi? Bố ơi, mẹ ơi, Tiểu Tiểu ơi, mau đến đây xem này, mặt trời mọc ở đằng tây rồi!

Sau khi tôi dẫn đội cổ vũ của trường chúng tôi ngồi vào đúng vị trí, thì tiếng đàn piano ở giữa sân vận động vang lên, tất cả mọi người im lặng, cánh cửa ở giữa sân vận động mở ra, một anh chàng đẹp trai mặc lễ phục màu trắng và chiếc piano cũng màu trắng mà anh ấy đang chơi chậm chậm từ dưới mặt đất nổi lên trên. Khi mọi người nhìn rõ người đánh đàn là ai thì tất cả đều bị kích động, nhưng sự kích động đó diễn ra trong im lặng, vì không ai muốn phá vỡ tiếng đàn du dương dịu dàng đó.

Người chơi đàn chính là Tả Mạc Phong. Anh ta vẫn đẹp trai, vẫn bắt mắt như vậy, chỉ có điều khi ngồi cạnh chiếc piano, trông anh ta sao mà tao nhã, dịu dàng đến mê hoặc. Trong khoảnh khắc ấy, tim tôi bỗng cảm thấy loạn nhịp, lần đầu tiên tôi cảm nhận được rằng anh ta cách xa tôi quá, hóa ra không phải là tôi không

thích anh ta, mà là tôi không thể thích anh ta được. Bởi vì, tôi và anh ta là hai người thuộc về hai thế giới khác nhau. Sau khi bài biểu diễn của Tả Mạc Phong kết thúc thành công, chủ tịch Ủy ban thể thao thành phố lên tuyên bố khai mạc cuộc thi lần này, tiếp theo đó là tám trường dự thi lên ra mắt và bốc thăm thứ tự thi đấu của mình.

Khi Câu lạc bộ võ thuật của trường Hữu Trí lên ra mắt, Đại Lực ngồi cạnh tôi đập đập vào miệng và nói: “Ày, trường Hữu Trí sao lại thay đổi huấn luyện viên rồi?”

Tôi hướng theo ánh mắt của Đại Lực nhìn lên, thấy có một người đang bước lên phía trước đội của trường Hữu Trí, người ấy mặc một bộ trang phục màu đen, mái tóc đen và sáng bóng che khuất một nửa mặt. Những bạn nữ của trường Hữu Trí khi thấy người ấy bước ra thì ra sức hét lên. Xem ra người này tướng mạo cũng không phải dạng bình thường.

Khi người ấy hướng mắt ra phía chỗ chúng tôi nhìn một cái, tôi bỗng như hóa đá. Ánh mắt ấy rất quen! Toàn thân tôi lại run lên. Anh ta là ai? Tại sao ánh mắt anh ta lại đáng sợ như vậy? Người ấy hình như cũng biết tôi đang nhìn anh ta, nên cũng nhếch nhếch khóe miệng mỉm cười với tôi!

Còn tôi thì luống cuống cúi đầu xuống...

Cuộc thi đấu này sẽ kéo dài hai ngày, mỗi ngày có bốn đội biểu diễn, thứ tự sẽ theo bốc thăm. Trường Hữu Trí bốc được số bốn, còn trường Phác Thiện chúng tôi bốc được số năm. Cũng có nghĩa là trường Hữu Trí sẽ là đội thi cuối cùng trong ngày hôm nay, còn đội chúng tôi là đội thi đầu tiên của ngày mai. Mặc dù hôm nay chúng tôi không thi đấu, nhưng cổ nhân đã dạy “biết người biết ta, trăm trận trăm thắng”, vả lại chúng tôi cũng phải đợi đến lúc kết thúc buổi thi đấu hôm nay mới được rời khỏi sân vận động, không những thế trường Hữu Trí lại là đối thủ số một của trường chúng tôi.

Buổi sáng có hai đội thi đấu, một đội biểu diễn đá tự do, chẳng có chút gì đặc sắc cả! Còn một đội biểu diễn tiết mục nghe nói là “Ngọc nữ tổ tâm kiếm pháp”, mười lăm mỹ nhân cầm kiếm bước ra sân khấu, ai nấy đều rất uyển chuyển, duyên dáng, trông như những tiên nữ, còn những thanh kiếm sáng bóng lúc thì như cầu vồng chiếu trên trời, lúc thì như linh xà chui ra khỏi động, lúc lại như từng đám sương mù bao phủ cả sân vận động...

“Ôi, thật là đẹp! Đây là trường nào vậy?” Tôi không khỏi thốt lên lời khen và hỏi Đại Lực.

“Hình như là trường nữ sinh Thâm Lam!” Đại Lực suy nghĩ một lúc, rồi nói tiếp: “Trường này chỉ nhận học sinh nữ thôi! Trường này có cách quản lý quân sự hóa, họ hoàn toàn tách biệt với thế giới bên ngoài!”

“Mặc dù họ rất lợi hại, nhưng tôi vẫn rất tự tin với tiết mục của chúng tôi!” Tôi mỉm cười. Gần hai tháng luyện tập, tất cả thành viên trong đội đều đã bỏ ra rất nhiều thời gian và công sức, có lẽ tôi phải nói là tôi tin tưởng vào sự nhiệt tình của chúng tôi nhất định sẽ chinh phục được ban giám khảo, chinh phục được Thượng Đế...

Tôi ngoảnh lại, thấy Tả Mạc Phong đang ngồi ở dãy ghế phía cuối vầy vầy tôi, có vẻ như rất lo lắng! Đã xảy ra chuyện gì vậy nhỉ, chuyện gì mà lại khiến ột người luôn lạnh lùng như Tả Mạc Phong lại tỏ ra lo lắng như vậy? Không kịp nghĩ ngợi nhiều, tôi vội vã chạy đến đó.

“Không thấy Thượng Quan Cảnh Lăng đâu nữa rồi!” Tả Mạc Phong kéo tay tôi đi đến một góc khá xa, lo lắng nói.

Tôi cứ nghĩ rằng xảy ra chuyện đại sự gì, làm tôi hết cả hồn. Tôi xua xua tay nói: “Anh lo lắng quá rồi! Chắc anh ấy đi dạo đâu đó thôi!”

“Không phải, sau khi bốc thăm xong thì không thấy anh ấy đâu nữa!” Tả Mạc Phong tối sầm mặt, mở lòng bàn tay ra: “Có ười nhặt được cái này trong phòng thay đồ!”

Ngọc bội, miếng ngọc bội của Thượng Quan Cảnh Lăng! Cái tên bất cần này, ngay đến cả một vật rất quan trọng như vậy mà cũng dễ dàng làm mất như vậy sao? Tôi nhớ là có lần nói chuyện với Thượng Quan Cảnh Lăng, anh ấy nói là miếng ngọc bội này cũng quan trọng như tính mạng của mình vậy. Bởi vì lúc sơ phụ nhặt anh ấy mang về nuôi, trên người anh ấy chỉ có duy nhất miếng ngọc bội, trên miếng ngọc bội có ghi chữ “Thượng Quan”. Đó là vật duy nhất có thể chứng minh được thân thể của anh ấy.

“Đây là miếng ngọc bội của Thượng Quan mà!” Tôi đưa tay cầm lấy miếng ngọc bội: “Để tôi giữ giúp anh ấy! Cái anh chàng bất cần này!”

Nhưng Tả Mạc Phong liền nắm chặt tay, thu lại miếng ngọc bội, nghiêm túc nói: “Tôi phát hiện thấy bên cạnh miếng ngọc bội có vết máu. Nếu báo cảnh sát, đây sẽ là vật chứng rất quan trọng, cứ để tôi giữ đi!”

Tôi day day trán, khổ sở phân tích câu nói của Tả Mạc Phong - Anh ta, anh ta nói thế là có nghĩa gì? Vết máu? Báo cảnh sát?

“Hả? Anh nói cái gì? Lẽ nào Thượng Quan xảy ra chuyện rồi?” Cuối cùng thì tôi cũng phản ứng lại, nắm chặt lấy hai cánh tay của Tả Mạc Phong, ra sức lắc thật mạnh: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Không biết!” Tả Mạc Phong nhếch miệng buông ra hai chữ khiến tôi muốn sụp đổ, rồi anh ta lại hỏi tiếp: “Anh ấy là anh họ cô, bình thường anh ấy có giao tiếp với ai không? Có thù oán với ai không? Nếu không có thì chúng ta có thể nghi ngờ rằng đối thủ cạnh tranh muốn gây bất lợi cho Thượng Quan! Cho nên vì sự an toàn của Thượng Quan, chúng ta phải nhanh chóng báo cảnh sát!”

“Báo cảnh sát...” Tôi ngỡ ngàng nhìn Tả Mạc Phong, khó khăn lắm tôi mới nói được: “Không thể báo cảnh sát!”

Đúng, đúng vậy, không thể báo cảnh sát! Một khi đã báo cảnh sát, cảnh sát sẽ điều tra ra thân phận của Thượng Quan Cảnh Lăng, như thế thì tất cả mọi việc sẽ bị bại lộ, e rằng lúc ấy mới là lúc Thượng Quan Cảnh Lăng thực sự gặp nguy hiểm!

Tả Mạc Phong chớp chớp mắt nhìn tôi, nghiêng rằng nói: “Tốt nhất là cô hãy cho tôi một lí do hợp lí mà không ảnh hưởng đến cuộc thi ngày mai!”

“Lí do, lí do...” Tôi chợt dạ nhìn Tả Mạc Phong, lại bắt đầu bịa, “Thượng Quan... từ bé đã bị viêm mũi rồi, thường hay bị chảy máu cam. Cứ mỗi lần chảy máu cam là lại phải nằm nghỉ. Anh cũng biết là anh ấy lúc nào cũng nghỉ cho người khác, sợ bị bạn bè nhìn thấy sẽ lo lắng cho anh ấy...”

Tôi vừa nghĩ vừa bịa - Lâm Tiểu Ngư, mày nói dối càng ngày càng giỏi! Vua nói dối số một thế giới, ngoài tôi ra thì chẳng ai địch nổi nữa!

Tả Mạc Phong cứ nhìn tôi chằm chằm, chẳng có chút biểu hiện gì, đợi tôi nói xong, anh ta mới hắng giọng: “Lâm Tiểu Ngư, tốt nhất là cô đừng có lừa tôi, tốt nhất là đừng có làm hỏng đến cuộc thi ngày mai, tốt nhất là... đừng để tôi thất vọng vì cô!”

“Ha ha ha, anh yên tâm đi!” Tôi cố gắng làm ra vẻ thoải mái: “Lâm Tiểu Ngư tôi đã nói một là một, anh hoàn toàn có thể tin tưởng được...”

Tả Mạc Phong giận dữ trừng mắt nhìn tôi, rồi quay người bước đi. Tôi đang chuẩn bị thở phào thì anh ta bỗng quay đầu lại nói thêm một câu: “Nếu chiều nay mà tôi vẫn không thấy Thượng Quan Cảnh Lăng thì tôi sẽ đi báo cảnh sát!”

Hu hu hu, không nhầm đấy chứ? Nói cho cùng thì anh ta vẫn chưa tin lời tôi, vẫn muốn đi báo cảnh sát. Tôi nhìn theo bóng dáng anh ta, khóc dở mếu dở!

Bóng dáng của Tả Mạc Phong đã hoàn toàn biến mất ở lối rẽ, tôi bắt đầu tá hỏa lên đi tìm Thượng Quan Cảnh Lăng. Anh ấy tài giỏi như vậy, cho dù có gặp kẻ xấu đi nữa thì cũng không thể bị chảy máu được! Lẽ nào vết máu đó là của người khác? Nhưng Thượng Quan Cảnh Lăng lương thiện như vậy, cho dù có gặp người hung dữ hơn nữa thì anh ấy cũng không ra tay. Vậy rốt cuộc là có chuyện gì? Trừ phi... anh ấy lại đột ngột xuyên thời gian trở về thời đại của anh ấy rồi?

Nếu thực sự anh ấy lại xuyên thời gian trở về thời đại của mình rồi, vậy thì cuộc thi ngày mai nhất định sẽ hỏng bét, và mãi mãi về sau tôi sẽ không còn được nhìn thấy anh ấy nữa! Hu hu hu, nghĩ đến việc sẽ không còn gặp lại Thượng Quan Cảnh Lăng nữa, lòng tôi bỗng cảm thấy đau nhói! Mà có khi cái anh chàng ngốc nghếch đó lại lạc vào một bộ lạc ăn thịt người nào đó, bị người ta lừa đun cả nồi nước sôi để làm thịt chính mình cũng nên ấy chứ!

Tôi thấy loạn hết cả lên! Có lẽ Thượng Quan Cảnh Lăng thực sự đang gặp nguy hiểm rồi, có lẽ tôi phải nói rõ chân tướng sự việc cho Tả Mạc Phong biết thôi, anh ta tài giỏi như vậy, nhất định là sẽ có cách... Đang

miên man suy nghĩ, trong đầu tôi bỗng lóe lên một khuôn mặt Tả ác mà buổi sáng tôi đã nhìn thấy khiến tôi lạnh toát sống lưng. Người ấy, toàn thân toát vẻ nguy hiểm, tại sao tôi vừa nghĩ đến hắn ta là lại có cảm giác liên quan đến sự mất tích của Thượng Quan Cảnh Lăng nhỉ?

Nghĩ đến đây, tôi lập tức đi tìm đội của trường Hữu Trí. Không cần biết người ấy đáng sợ như thế nào, vì Thượng Quan Cảnh Lăng tôi phải dùng cảm đối mặt.

3.

Cả ở trên khán đài và khu vực chờ thi của trường Hữu Trí tôi đều không tìm thấy Thượng Quan Cảnh Lăng đâu, cũng không tìm thấy huấn luyện của đội võ thuật của trường Hữu Trí - Quân Lưu Caôi đột nhiên nghe thấy một tin khiến tôi kinh động - Quân Lưu Ca hình như cũng xuất hiện ở trường Hữu Trí cùng lúc với Thượng Quan Cảnh Lăng xuất hiện ở trường tôi. Anh ta đánh bại được huấn luyện viên cũ của trường Hữu Trí và trở thành huấn luyện viên mới của câu lạc bộ trường đó một cách suôn sẻ!

“Hừm, cái tên Quân Lưu Ca ấy, nhìn giống người bình thường, nhưng thật ra là một kẻ háo sắc, có quan hệ mờ ám với mấy bạn gái trong trường rồi, những bạn gái đáng thương đó lại còn chết mê chết mệt anh ta nữa chứ...” Bạn trai ấy cứ thao thao bất tuyệt tiết lộ thông tin cho tôi với vẻ đầy đố kị và phẫn nộ.

Đúng là một kẻ hoang dâm vô liêm sỉ...

“Tại hạ đang truy đuổi một tên gian tặc hoang dâm tội ác tày trời, không ngờ là hắn dùng thủ đoạn hạ lưu, đẩy tại hạ xuống vách núi. Tại hạ nghĩ là mình sẽ không thể sống sót được...” Lần đầu tiên gặp Thượng Quan Cảnh Lăng, anh ấy đã nói như vậy với tôi. Tôi bỗng hiểu rõ một điều - Quân Lưu Ca chính là tên gian tặc hoang dâm mà Thượng Quan Cảnh Lăng đang truy đuổi, hắn ta cũng bị rơi xuống vách núi như Thượng Quan Cảnh Lăng. Sau đó Quân Lưu Ca dẫn đội của mình đến đây tham gia thi đấu và đã gặp Thượng Quan Cảnh Lăng, và rồi hắn là gặp lại kẻ thù thì lại dùng đòn nổi giận...

Nghĩ đến đây, tôi không khỏi cảm thấy rung mình. Cái tên Quân Lưu Ca ấy ở thời phong kiến còn dám dùng những thủ đoạn bỉ ổi để đẩy Thượng Quan Cảnh Lăng ngã xuống vách núi, thì nói gì đến nói ở thời hiện đại này, hắn ta chắc chắn có việc gì là không làm được cả!

Tôi dựa vào lan can trên khán đài, xung quanh là tiếng hò hét ầm trời, trước mắt tôi là rất nhiều gương mặt nhưng lại chẳng nhìn thấy khuôn mặt mà tôi muốn tìm.

“Yên tâm, anh sẽ không để em phải quét sân vận động một năm đâu.” Câu nói buổi sáng của Thượng Quan Cảnh Lăng lại vang vọng bên tai, rồi những kỉ niệm bên nhau trong hai tháng qua cứ lần lượt hiện lên trong đầu tôi.

“Tiểu Ngư, nếu như một ngày nào đó anh biến mất thì em làm thế nào?”

“Ngốc ạ, sao mà anh lại biến mất được cơ chứ? Ha ha!”

“Nhờ may... Anh nói là nhờ mà anh lại đột nhiên xuyên thời gian quay trở về thì sao?”

“Vậy thì... Em sẽ đi tìm anh, tiện thể đi thăm thú thời phong kiến luôn... ha ha, có khi lại có thể vào cung làm Hoàng hậu ấy chứ!”

...

Lòng tôi cảm thấy ấm áp khi nghĩ đến anh ấy, nhưng chỉ trong một tích tắc mà thôi, sau đó tôi lại cảm thấy hoang mang vô cùng. Đúng rồi, tôi phải đi tìm anh ấy, tôi nhất định phải tìm được anh ấy!

Cả một buổi chiều, tôi tìm từng góc ngách của sân vận động và khu vực gần đó, nhưng vẫn không tìm thấy bất cứ dấu vết nào của anh ấy. Tôi đã tuyệt vọng rồi. Hai người họ rất có thể mãi đánh nhau rồi đột nhiên lại xuyên thời gian trở về thời phong kiến hoặc sang một không gian nào khác rồi, tựa như họ chưa từng xuất hiện ở đây, Thượng Quan Cảnh Lăng cũng chưa từng xuất hiện ở đây... Có lẽ đây chỉ là một giấc mơ!

Tôi đập mạnh đầu mình vào lan can, sự đau đớn nói cho tôi biết rằng tất cả đều là sự thật, không phải là mơ. Nhưng, Thượng Quan, anh ở đâu? Anh đã nói là anh phải làm cho tôi vui vẻ hạnh phúc cơ mà. Anh không giữ lời hứa, anh bỏ mặc tôi, cứ thế biến mất mà chẳng thèm nói với tôi một lời nào.

Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có một ngày Thượng Quan Cảnh Lăng biến mất, sẽ có một ngày Thượng Quan Cảnh Lăng bỏ tôi mà đi. Tôi cứ nghĩ rằng cho dù có gặp phải sóng gió như thế nào đi nữa thì anh ấy cũng sẽ luôn ở bên tôi. Nhưng giờ thì anh ấy thực sự đã bỏ tôi rồi!

Giọng nói của anh ấy, nụ cười của anh ấy có một sức mạnh khiến người khác có cảm giác yên bình, chỉ cần anh ấy ở bên cạnh tôi, tôi sẽ không bao giờ cảm thấy sợ hãi... Tôi luôn luôn nghĩ rằng ở cái xã hội hiện đại này là tôi chăm sóc cho anh ấy, nhưng thực ra lại chính là anh ấy, chính anh ấy mới là người luôn chăm sóc cho tôi, mang lại cho tôi cảm giác bình yên! Lòng tôi bỗng cảm thấy trống trải, tôi không nghĩ được rằng, hóa ra thời gian hai tháng qua, tôi đã quen với sự quan tâm chăm sóc của Thượng Quan Cảnh Lăng rồi. Tôi luôn cho rằng sự quan tâm của anh ấy đối với tôi là lẽ đương nhiên, tôi y lại vào anh ấy cũng là chuyện hiển nhiên, nhưng giờ đây, sự quan tâm ấy, sự y lại ấy bỗng chốc biến mất...

Lâm Tiểu Ngư, mày là một đứa tham lam! Mày thích được Tả Mạc Phong để mắt tới, nhưng cũng không muốn mất đi bàn tay ấm áp của Thượng Quan Cảnh Lăng. Mày đúng là một đứa không ra gì!

Nước mắt cứ thế tuôn trào, tôi ôm lấy hai cánh tay mình, chậm chậm quỳ xuống đất, khóc thật to!

Bỗng nhiên, một chiếc khăn trắng tinh đưa đến bên cạnh tôi. Tôi cũng chẳng thèm nhận lấy chiếc khăn ấy. Rồi chiếc khăn trắng ấy giúp tôi lau nước mắt. Lúc này tôi mới ngẩng đầu lên nhìn chủ nhân của nó. A! Là Tả Mạc Phong!

“Anh, anh, sao anh lại ở đây?” Tôi lắc lắc đầu, nhất định là tôi lại nằm mơ rồi!

“Tôi luôn luôn ở bên cạnh cô!” Tả Mạc Phong quỳ xuống trước mặt tôi, đôi mắt sâu thẳm hiện lên một ánh mắt mà từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ nhìn thấy. Nếu như tôi không nhìn nhầm, thì đó là ánh mắt thương hại!

Tôi sợ hãi nhảy bệ rồi nhìn lên trời, nói to: “Tả Mạc Phong, bây giờ vẫn chưa đến chiều tối mà!”

Tả Mạc Phong đứng lên, hai đôi lông mày nhíu lại, nhếch miệng nói: “Lâm Tiểu Ngư, rốt cuộc là cô giấu tôi điều gì?”

“Không có gì cả! Lúc này chỉ là không muốn làm to chuyện, tôi đã chuẩn bị cho cuộc thi này rất lâu rồi... tôi không thể phá bỏ tất cả được!”. Lúc này, tôi định nói rõ cho Tả Mạc Phong biết thân phận của Thượng Quan Cảnh Lăng, nhưng nhớ lại cảnh Tả Mạc Phong đánh đàn piano - tôi nhận ra rằng chúng tôi thuộc về hai thế giới khác nhau, anh ta sẽ không phải là hoàng tử của tôi, anh ta sẽ không đứng bên cạnh tôi!

Ánh mắt của Tả Mạc Phong hình như càng sâu thẳm hơn. Rất lâu sau, anh ta ngẩng lên nhìn bầu trời đang dần tối lại: “Vừa rồi Đại Lực gọi điện cho tôi, nói là Thượng Quan đã trở về rồi, một phút trước khi trường Hữu Trí biểu diễn, anh ấy trở về cùng huấn luyện viên của trường đó!”

“Thật sao? Thượng Quan Cảnh Lăng trở về rồi?” Tôi kéo lấy tay áo của Tả Mạc Phong, “Chúng ta mau trở về thôi!”

Tả Mạc Phong đẩy tay tôi ra, lạnh lùng nói: “Lâm Tiểu Ngư, tôi cũng giống như cô, không muốn làm hỏng cuộc thi, nhưng...” Anh ta ngập ngừng một chút, rồi nói tiếp: “Tôi sẽ làm cho rõ là rốt cuộc cô đang giấu tôi chuyện gì. Nhớ lấy, vì tôi muốn cùng cô chịu trách nhiệm. Nếu cô đã nghĩ kỹ rồi thì tôi sẽ cho cô cơ hội chủ động nói cho tôi biết!” Anh ta đứng đó chăm chú nhìn tôi, trong thời khắc nhập nhòa tối, ánh mắt của anh ta càng tỏ nên u tối hơn.

“Thượng Quan, anh chạy đi đâu vậy?” Vừa về đến sân vận động, tôi lập tức kéo Thượng Quan Cảnh Lăng đến một chỗ vắng người, hỏi như bắn súng liên thanh: “Sao lại có vết máu? Cái tên Quân Lưu Ca đó anh có biết hắn ta không? À... mà anh có bị thương không? Anh có biết là em lo lắng muốn chết không!” Tôi kích động dẫm một cái lên ngực của Thượng Quan Cảnh Lăng. Anh ấy cau mày, ôm ngực, chống một tay lên tường, hình như là rất đau!

Tôi ngăn người nhìn anh ấy, suýt nữa thì khóc: “Thượng Quan, anh sao vậy? Anh đừng làm em sợ đấy nhé!”

Thượng Quan Cảnh Lăng mỉm cười, xoa xoa đầu tôi: “Ngốc ạ, anh không sao! Anh đã hứa với em là nhất định sẽ không để em phải quét sân vận động một năm mà, yên tâm đi, nhất định chúng ta sẽ thắng!”

“Cái con heo ngốc này. Em chẳng quan tâm đến cuộc thi nữa, em chỉ muốn anh được bình an vô sự! Anh có hiểu không?” Cái tên ngốc này, anh ấy nghĩ là tôi coi cuộc thi quan trọng hơn anh ấy à?

Thượng Quan Cảnh Lăng xúc động nhìn tôi, rồi bỗng ôm tôi vào lòng: “Tiểu Ngư, em đang lo lắng cho anh sao? Tiểu Ngư, anh rất vui, anh vui vì em đã lo lắng cho anh. Bởi vì anh, anh, anh thích em...”

Tôi định đẩy anh ấy ra, bởi vì không biết tại sao, trong lòng Thượng Quan Cảnh Lăng tôi lại nghĩ đến Tả Mạc Phong. Nhưng nghe thấy câu đó, tôi bỗng chẳng nghĩ được gì nữa, cả người cứ cứng đờ lại! Vừa rồi anh ấy nói là thích tôi!

“Tiểu Ngư, anh thích em! Trước kia lúc truy đuổi Quân Lưu Ca, bị ngã xuống vách núi nhưng anh không sợ, nhưng buổi chiều khi đấu với hắn ta, anh lại rất lo. Anh sợ, sợ sẽ không được gặp lại em nữa!”

Trong lòng tôi bỗng có cái gì đó ấm ấm đang chảy xuống, sự xúc động chẳng?

“Anh thật ngốc nghếch! Làm sao mà... không gặp lại em chứ?” Mắt sao vậy, sao lại ướt ướt, thật là ghét. Thượng Quan đáng ghét này, sao bỗng nhiên lại thế này chứ?

Rồi Thượng Quan Cảnh Lăng nâng mặt tôi lên, đôi mắt trong veo chứa một thứ gì đó mềm mại như bông, lẽ nào... đây chính là cái mà ta gọi là “dịu dàng” sao? Hay cái đó gọi là “tình cảm nồng nàn”?

Anh ấy nhìn tôi với khoảng cách rất gần, toàn bộ hơi thở cứ phả vào mặt tôi. Hơi thở nóng bóng ấy khiến mặt tôi thấy nóng bừng, rồi môi anh ấy từ từ tiến lại. Hu hu hu, không được hôn, không được. Tại sao trong đầu tôi cứ hiện lên ánh mắt của Tả Mạc Phong nhỉ? Nhưng tôi không phản kháng, tôi lại không phản kháng, tại sao tôi lại không phản kháng chứ?

Lẽ nào, lẽ nào tôi chuyển đối tượng yêu rồi? Nhưng tôi chuyển từ ai sang ai? Ôi, tôi rối loạn mất rồi...

Trong thời khắc đôi môi của Thượng Quan Cảnh Lăng gần chạm vào môi tôi thì bỗng nghe thấy tiếng ho đằng sau lưng. Thượng Quan Cảnh Lăng sợ hãi buông tôi ra, tôi quay lại nhìn - là Tả Mạc Phong. Anh ta nhìn tôi hiện rõ vẻ khinh thường và cả sự cụt hứng nữa, một cảm giác cụt hứng và tổn thương!

Không biết tại sao, nhìn thấy vẻ mặt đó của Tả Mạc Phong, lòng tôi bỗng trào dâng một nỗi xót xa không thể diễn tả thành lời. Anh ta nhất định là đã hiểu nhầm rồi!

“Ôi, xin lỗi... Xem ra tôi đến không đúng lúc.” Tả Mạc Phong dút hai tay vào túi quần, dựa vào tường, mở miệng như định nói gì đó rồi lại mỉm cười. Sao trong nụ cười của anh ta tôi lại cảm thấy có một nỗi buồn nhỉ?

“Nhưng... Thượng Quan, Tiểu Ngư là bạn gái của tôi mà?” Tôi và Thượng Quan Cảnh Lăng ngẩng người, không biết tại sao anh ta lại nói như vậy. Đó chỉ là một thỏa thuận mà...

“Tiểu Ngư nói, đó là giả!” Thượng Quan Cảnh Lăng cười và xoa xoa đầu tôi: “Lần trước tôi đã hỏi Tiểu Ngư rồi!”

“Giả?” Giọng Tả Mạc Phong khàn khàn và thô lương, rồi cúi đầu xuống không nói thêm gì nữa, im lặng như chết vậy! Rất lâu, rất lâu sau, lâu như một thế kỷ y, Tả Mạc Phong mới ngẩng lên, nở một nụ cười làm “điên đảo chúng sinh”, nói: “Ha ha, đúng là giả thật, cho nên ý tôi là... thực ra anh không phải lo lắng gì cả, hãy yêu cô ấy đi! Tôi chỉ đến để đưa cho anh một thứ!”

Tả Mạc Phong lấy từ trong túi ra miếng ngọc bội!

“Tiểu Ngư, miếng ngọc bội này e hãy giữ gìn anh nhé.” Thượng Quan Cảnh Lăng nói rồi cầm lấy miếng ngọc bội và đeo lên cổ tôi.

“Ôi!” Tất cả quá trình đó, tôi đều trong trạng thái mơ hồ và lảng lảng. Bởi vì ngoại trừ lần đầu tiên, còn lại Tả Mạc Phong luôn luôn không muốn nhìn thấy tôi! Anh ta nhất định là hận tôi lắm! Trước kia tôi đã hứa với anh ta là sẽ không nói cho bất cứ ai biết, sẽ hoàn thành thật tốt vai diễn bạn gái giả mạo của anh ta, nhưng bây giờ...

“Thôi được rồi, tôi không làm phiền nữa, tối nay nghỉ ngơi sớm nhé, ngày mai sẽ là ngày chúng ta mở mày mở mặt rồi!” Tả Mạc Phong vỗ vỗ vai Thượng Quan Cảnh Lăng, quay người bước đi. Bóng lưng Tả Mạc Phong cứ dần nhỏ lại nhỏ lại cho đến khi khuất hẳn...

Đợi đến khi bóng dáng ấy khuất hẳn, Thượng Quan Cảnh Lăng mới nắm lấy tay tôi, khẩn thiết nói: “Tiểu Ngư, những điều anh nói bây giờ, em phải nhớ thật kỹ nhé!”

“Gì vậy?” Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Thượng Quan Cảnh Lăng, tôi cố gắng lấy lại lý trí, rửa tai để nghe!

“Huấn luyện viên Quân Lưu Ca của trường Hữu Trí chính là tên tội phạm mà trước đây anh truy đuổi, chính hắn ta đã đẩy anh ngã xuống vách núi...”

“Cái này em biết rồi, nói vấn đề chính đi!”

“Hả? Em biết rồi?”

“Em có phải là c ngốc đâu!” Mặc dù đôi lúc thần kinh của tôi không được nhạy lắm, nhưng chẳng có lý gì mà tôi lại không phân tích được cái sự việc đơn giản này cả!

“Hắn ta là tên gian tặc hoang dã, anh nhất định phải bắt hắn ta về quy án!” Thượng Quan Cảnh Lăng lúc này cũng giống như Tả Mạc Phong, nói đơn giản ngắn gọn nhưng ánh mắt rất kiên định.

“Vậy, vậy anh định làm thế nào?” Tôi cảm thấy như giọng tôi đang run rẩy. Oa! Thượng Quan Cảnh Lăng lúc nghiêm túc thế này trông thật là dễ thương!

Thượng Quan Cảnh Lăng đưa tay sờ lên viên ngọc bội trên cổ tôi, nói: “Miếng ngọc bội này rất quan trọng. Theo như Quân Lưu Ca nói, nó có liên quan đến việc anh và hắn xuyên thời gian đến đây! Nhưng bất kể là thế nào đi nữa, bất kể là ở không gian nào đi nữa, ngày hôm nay anh nhất định phải bắt được hắn ta!”

“Cái gì? Hôm nay đi bắt hắn ta?”

“Ừ, vừa rồi anh đã hứa với hắn, đợi khi cuộc thi kết thúc, anh sẽ đi tìm hắn ta ngay, cùng đấu với hắn ta một trận!”

“Không được, tuyệt đối không được!” Cái tên ngốc này, rõ ràng biết hắn là một tên lòng lang dạ sói, lại còn muốn đường đường chính chính quyết đấu với hắn ta một trận nữa chứ, nếu xảy ra chuyện gì thì biết làm thế nào? Vả lại, bây giờ không phải là triều đại nhà Minh, anh ấy cũng không phải là sai dịch nữa rồi, việc nguy hiểm như thế này nên để cho cảnh sát xử lý mới đúng!

Thượng Quan Cảnh Lăng tròn mắt nhìn tôi, bắn khoảhỏi: “Tại sao lại không thể? Đây là trách nhiệm của anh mà!”

“Bây giờ anh không phải là sai dịch nữa, bây giờ anh là huấn luyện viên Câu lạc bộ võ thuật trường Phác Thiện, ngày mai anh còn phải thi đấu nữa!”

Lúc này, âm thanh hò reo từ phía sân vận động vang lên, xem ra tiết mục của trường Hữu Trí cũng rất đặc sắc, vẻ mặt Thượng Quan Cảnh Lăng hiện rõ sự căng thẳng và lo lắng.

“Tiểu Ngư, anh hứa với em, ngày mai khi cuộc thi bắt đầu anh nhất định sẽ trở lại!” Thượng Quan Cảnh Lăng vỗ đầu tôi, đứng phắt dậy rồi thoát một cái không nhìn thấy bóng dáng đâu nữa. Trời ạ, lẽ nào đó là khinh công trong truyền thuyết? Cuối cùng thì tôi cũng được thưởng thức một lần!

4.

Tám giờ sáng hôm sau!

Ở cửa ra vào sân vận động, Minh Y Na dẫn mười ba thành viên tham gia cuộc thi chỉnh lại trang phục đầu tóc...

Tám giờ bốn mươi lăm phút, Tiểu Tiểu thở hổn hển chạy vào: “Tìm khắp nơi rồi, không thấy huấn luyện viên Thượng Quan Cảnh Lăng đâu!”

“Chiều tối qua huấn luyện viên Thượng Quan Cảnh Lăng đã quay trở về rồi mà nhỉ?” Minh Y Na lo lắng: “Tiểu Ngư, cuộc thi sắp bắt đầu rồi, chị và huấn luyện viên Thượng Quan Cảnh Lăng là người chỉ huy, mà anh ấy lại không có mặt...”

“Đúng thế, Tiểu Ngư, tiết mục của chúng ta là sự kết hợp giữa mềm mại và mạnh mẽ. Nếu không có huấn luyện Thượng Quan Cảnh Lăng thì tôi mất...” Tiểu Tiểu lo lắng như muốn khóc đến nơi rồi.

“Rốt cuộc là huấn luyện Thượng Quan Cảnh Lăng đi đâu vậy?”

“Có người nói hôm qua nhìn thấy huấn luyện Thượng Quan bị thương.”

“Có thật không? Phải báo cảnh sát chứ

Những thành viên bên cạnh nhao nhao nói, tôi nghe mà đầu như muốn nổ tung. Nhìn đồng hồ đã tám giờ năm mươi phút rồi, còn mười phút nữa là cuộc thi bắt đầu. Nếu ban giám khảo thấy đội chúng tôi thiếu huấn luyện viên, có khi lại hủy tư cách tham gia cuộc thi của chúng tôi mất. Trời ạ, sao tối qua tôi lại để cho Thượng Quan Cảnh Lăng đi chứ? Làm thế nào bây giờ? Nếu như có Tả Mạc Phong ở đây thì tốt, nhất định anh ta sẽ biết phải làm gì!

À, Tả Mạc Phong! Đúng rồi, sao Tả Mạc Phong cũng không thấy bóng dáng đâu nhỉ? Nghĩ đến đây, tôi bỗng nhảy căng lên, từ sáng sớm đến giờ không nhìn thấy Tả Mạc Phong đâu! Như bình thường, xảy ra chuyện gì lớn là ngay lập tức thấy anh ta xuất hiện!

“Mọi người có ai nhìn thấy Tả Mạc Phong đâu không?” Tôi túm lấy từng người hỏi, nhưng ai cũng lắc đầu.

“Hội trưởng Mạc Phong cũng không thấy đâu cả...”

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao hội trưởng Tả Mạc Phong cũng không thấy đâu vậy?”

“Đúng thế, có chuyện gì vậy nhỉ?”

Đám đông lại bắt đầu bàn tán xôn xao.

Tôi day day cái đầu sắp nổ tung ra của mình, cắn răng, nói với Minh Y Na: “Chị Y Na, đợi khi tiếng chuông báo thi bắt đầu, chị dẫn mọi người lên sân khấu nhé, bình thường tập thể nào thì bây giờ cứ làm như thế...”

“Hả, em đang làm khó chị đấy à? Rất nhiều động tác cần sự trợ giúp của Thượng Quan Cảnh Lăng!” Minh Y Na cau mày.

“Không nói nhiều nữa, chị làm được bao nhiêu thì làm bấy nhiêu, tóm lại là phải cố cho đến lúc kết thúc, em xin chị đấy, Minh Y Na!

“Không được, không được, Tiểu Ngư, lúc luyện tập em cũng đã nhìn thấy rồi, rất nhiều động tác phải có sự kết hợp của hai người mới có thể thực hiện được, chúng ta thà tự rút khỏi cuộc thi còn hơn là bị mất mặt trên sân khấu.”

“Rút khỏi cuộc thi? Như thế làm sao mà được? Chúng ta đã tập luyện lâu như vậy... không thể được!”

“Chỉ còn hai phút nữa là cuộc thi bắt đầu rồi, huấn luyện viên Thượng Quan Cảnh Lăng vẫn chưa trở về, làm thế nào bây giờ?”

“Tôi thay Thượng Quan Cảnh Lăng tham gia cuộc thi!” Một khuôn mặt lạnh lùng bước ra từ đám đông.

Tả Mạc Phong! Trời ạ, anh ta từ xó xỉnh nào chui ra vậy? Sao lại xuất hiện ngay lúc này chứ? Lại còn mặc bộ trang phục màu đen chuyên dùng cho các Cầu lạc bộ võ thuật nữa chứ, đối lập hẳn với bộ váy dài màu trắng của Minh Y Na...

“Oa, hội trưởng đại nhân hôm nay đẹp trai quá!”

“Oa, anh ấy thật là đẹp trai! Giá mà bạn trai tớ đẹp trai bằng một phần mười của anh ấy thì thật là tốt! Lâm Tiểu Ngư thật là có phúc!”

“Lần nào khó khăn hội trưởng cũng xuất hiện để giúp Lâm Tiểu Ngư, tớ mà có người bạn trai tốt như vậy thì tớ nhất định sẽ thật ngoan ngoãn nghe lời anh ấy!”

“Chắc kiếp trước hội trưởng đại nhân là thiên thần nên mới có khí chất thanh cao như vậy!”

...

Trời ạ, đây là những câu nói của cô gái háo sắc nào vậy? Tôi buồn nôn quá! Họ cũng không nghĩ được là đây là cuộc thi biểu diễn võ thuật, mặc dù Tả Mạc Phong có vẻ rất hung dữ, nhưng anh ta cũng chỉ là một anh chàng công tử trời gả không chặt, anh ta làm sao mà biểu diễn được võ thuật chứ!

“Anh...” Minh Y Na nhìn Tả Mạc Phong, rồi lại nhìn tôi, không biết nói câu gì.

“Mau chuẩn bị ra sân khấu thôi, ở ngoài âm nhạc đã chuẩn bị sẵn sàng rồi!” Tả Mạc Phong bước đến, nắm tay Minh Y Na và hướng đến cửa ra sân khấu.

Anh ta nắm tay Minh Y Na bước qua mặt tôi, khuôn mặt nở một nụ cười chưa bao giờ dịu dàng đến thế, nhưng anh ta cũng chẳng thèm nhìn tôi lấy một cái...

Anh ta không nhìn tôi, tại sao lại không nhìn tôi? Tôi nhìn bóng dáng anh ta và Minh Y Na dần biến mất khỏi cửa ra sân khấu, hậm hực quay người đi ra khán đài.

“Tiểu Ngư, đợi tớ với!” Tiểu Tiểu đuổi theo tôi an ủi: “Hội trường và Minh Y Na chỉ là biểu diễn thôi mà...”

“Ừ, tớ biết rồi!” Tôi ngẩng đầu lên để nước mắt mình không chảy ra, rồi cố gắng cười với Tiểu Tiểu: “Chúng ta xem biểu diễn đi.”

Trong tiếng vỗ tay rầm rầm, chiếc rèm sân khấu bắt đầu mở ra.

Nhạc nổi lên, du dương nhẹ nhàng như nước chảy, một cô gái xinh đẹp trong trang phục màu trắng bị lạc trong khu rừng tràn ngập ý xuân. Cô được một hiệp sĩ trẻ mặc đồ đen cứu, hai người sớm tối bên nhau và dần nảy sinh tình cảm. Giữa trời đất bao la, một người nhảy, một người múa kiếm, đẹp vô cùng. Nhưng không lâu sau đó, kẻ thù của chàng hiệp sĩ kia tìm đến và cướp mất cô gái xinh đẹp. Để cứu người yêu, chàng hiệp sĩ trẻ đã phải chiến đấu trên suốt quãng đường và cuối cùng, chàng chết dưới chân người yêu vì kiệt sức. Cô gái ấy cũng quyên sinh...

Trong vở kịch buồn này, mặc dù diễn xuất của Tả Mạc Phong không được thuần thực như Thượng Quan Cảnh Lăng, song lại kết hợp rất ăn ý với Minh Y Na. Sự mạnh mẽ cứng rắn kết hợp với sự dịu dàng, đầm thắm, đi sâu vào lòng người!

Ha, Tả Mạc Phong à, một lần nữa anh lại làm tôi ngạc nhiên...

Khi tiếng nhạc nhỏ dần rồi ngưng hẳn, cả hội trường rơi vào tĩnh lặng.

Và trong giây lát, tiếng vỗ tay vang dội!

Trong giây phút ấy, tôi biết rằng chúng tôi đã thành công, mọi nỗ lực và trước đây cuối cùng cũng đã được đền đáp!

8. Chương 8: Thân Phận Của Sai Dịch Đại Nhân Bị Bại Lộ

Tiệc mừng chiến thắng của chúng tôi được tổ chức tại một cửa hàng nằm cạnh sân vận động. Tả Mạc Phong tuyên bố, hôm nay bao trọn cửa hàng. Ánh sáng, âm nhạc và những khuôn mặt hào hứng làm tôi thêm không khí sôi động nhưng không kém phần lãng mạn bên trong phòng hát đang chao đảo bởi những chiếc đèn xoay. Tất cả đều lắng đọng theo tiếng nhạc.

“Tiểu Ngư, bạn đừng uống nữa mà!” Tiểu Tiểu giữ chặt tay tôi!

“Không phải rượu, chỉ là coca cola thôi mà!” Tôi vừa nắc vừa tiếp tục rót coca cola vào cốc. Ôi, giá mà coca có thể khiến người ta say thì hay biết mấy. Chúng tôi đã đánh bại trường Trung học Phổ thông Hữu Trí để giành giải nhất, từ giờ tôi sẽ không bị Tả Mạc Phong chèn ép, cũng không lo lắng về việc phải quét sân vận động cả một năm trời, nhưng tại sao tôi vẫn cảm thấy không vui

Cho đến bây giờ, Thượng Quan vẫn chưa trở lại, tôi không biết phải làm sao! Đã có không ít người hỏi, nhưng tôi cũng không biết phải trả lời họ thế nào. Tôi muốn cầu cứu Tả Mạc Phong, nhưng mỗi lần tôi định tìm anh ta để nói chuyện, đều bị anh ta lạnh lùng từ chối...

Tôi gồng mình dậy, loạng choạng đến bên cửa sổ, đưa tay vén rèm để gió phả vào mặt. Đạo này trời vào đêm thật tối, tối đen theo đúng nghĩa, không một vì sao nhấp nháy, cũng chẳng có những đám mây trôi lơ

lững dưới trăng. Cái màu đen đơn điệu này thật dễ khiến cho con người ta trở nên buồn bã. Tất cả đều yên tĩnh, yên tĩnh đến mức cảm thấy bất an... Hay vì trời sắp có mưa bão chăng?

Bên ngoài cửa sổ là một ban công, hình như có hai người đang đứng đó, là Tả Mạc Phong và Minh Y Na!

Minh Y Na đang ngả đầu vào vai Tả Mạc Phong, đôi vai không ngừng run lên bần bật, hình như là đang khóc. Tả Mạc Phong một tay vỗ nhẹ lên vai, một tay nhẹ nhàng vuốt tóc chị ấy, hình như đang nói điều gì đó...

Nhìn thấy họ, đầu óc tôi bỗng trở nên trống tuếch, chỉ cảm thấy phía trước là một màu đen tối. Tả Mạc Phong mặc đồ âu màu đen, trên gương mặt tuyệt mỹ ấy đang phảng phất những tia sáng u uất. Còn Minh Y Na đứng đó trong bộ đồ màu hồng phấn, mái tóc đen dày buông xuống trước ngực. Hai người đó tình tứ ôm nhau trong làn gió đêm dịu nhẹ, xem ra họ thật xứng đôi, chẳng khác nào công chúa và hoàng tử bước ra từ những câu chuyện cổ tích... Thực ra thì từ trước đến nay, họ vẫn luôn là hoàng tử và công chúa, còn tôi chỉ là con vẹt xấu xí đi bên cạnh họ mà thôi!

Chắc là họ đã yêu nhau rồi!

Sau này, Tả Mạc Phong cũng không cần đến cô bạn gái hờ này nữa, cũng không cần giúp tôi thu dọn chiến trường nữa. Lâm Tiểu Ngư, mãi mãi tự nhắc bản thân mày, mày không thích Tả Mạc Phong! Nhưng tại sao nước mắt cứ trào ra thế này...

Rồi Tả Mạc Phong đột nhiên ngẩng đầu lên. Cách một tấm kính trong suốt, anh ta đang đứng đối diện tôi. Dường như anh ta đang bối rối, ánh mắt lộ rõ một thứ cảm xúc không thể nói thành lời!

Lâm Tiểu Ngư, mày không thể để anh ta coi thường mày!

Tôi cắn chặt môi, cố nặn ra một nụ cười để chứng minh mình vẫn ổn, nhưng nỗi đau mà khóe mắt và khóe môi phải chịu đựng khiến những múi cơ trên mặt không khỏi nhăn lại.

Tôi không thể chịu đựng thêm được nữa, quay lưng lại, lao về phía cửa, sau lưng phảng phất tiếng gọi của Tiểu Tiểu và Tả Mạc Phong. Nhưng tôi không thể dừng bước, cũng không dám quay đầu lại, bởi tôi sợ mình đứng không vững trước mặt anh ta, sợ đứng trước người con trai ấy, tôi sẽ không tìm lại được chính mình!

Tôi phải đi tìm Thượng Quan Cảnh Lăng. Cho dù cả thế giới này có bỏ rơi tôi, thì Thượng Quan Cảnh Lăng vẫn sẽ ở bên tôi. Anh ấy nói anh ấy sẽ trở lại, anh ấy sẽ trở lại...

Ánh đèn đường màu vàng trải rộng trên con đường dài, từng cơn gió thổi qua khiến những lớp bụi và giấy vụn bay lơ lửng. Nhìn cái bóng đổ dài dưới ánh đèn, tôi đột nhiên cảm nhận được cái lạnh như đang chạy thẳng vào tim. Tôi thong dong bước trên đường, ngược đầu nhìn lên bầu trời, không hề chú ý đến mấy cái bóng phía sau lưng.

Trốn ra khỏi quán hát nơi mọi người đang liên hoan, tôi tìm góc khuất không có người, khóc một hồi lâu mới bình tĩnh trở lại. Thực ra cũng chẳng có gì, ngoài trái tim đang rất đau, còn cơ thể tôi hoàn toàn bình thường. Sau năm năm liên trường Trung học Phổ Thông Phác Thiện mới giành được giải nhất trong cuộc thi võ thuật toàn thành phố, tôi cũng là một thành viên trong đoàn tham dự, ha ha, không có gì có thể đánh bại được Lâm Tiểu Ngư này!

Bước vào con ngõ nhỏ gần đường cái, không gian bỗng trở nên u ám hơn. Trong ngõ không một vết tích gì cho thấy có người qua lại. Yên tĩnh, hoang vắng, không gian bao trùm một bầu không khí lạnh lẽo đến rợn người, pha lẫn cảm giác thần bí.

Tôi bắt đầu lùi bước, bởi một cảm giác lạ chưa từng có bắt đầu xâm chiếm trong người – một cảm giác sợ hãi không tên.

“Đại ca, đúng là cô ấy rồi, đúng là cô gái đánh đá nhất trường Phác Thiện rồi.” Một giọng nói vang lên trong đêm tối, người được gọi là “đại ca” chỉ “ừ” một tiếng rất nhẹ.

Tôi nghe thấy tiếng nói phía sau, vội quay người lại. Trong nháy mắt, một đám người ăn mặc kỳ quái đang vây quanh tôi. Cách chỗ họ đứng khoảng ba mét là một người đàn ông để tóc dài. Dưới ánh sáng của đèn đường, khuôn mặt người này hiện ra chập chờn, lúc sáng lúc tối, tuy nhiên, khuôn mặt anh ta lại toát lên

một khí chất khiến người khác bị mê hoặc. Khuôn mặt ưa nhìn, hàng lông mày dày, mũi cao và đôi môi khiêu gợi, chỉ có đôi mắt dài ti hí khiến khuôn mặt toát lên vẻ gian xảo, ma quái.

Tôi biết hẳn, hẳn chính là Quân Lưu Ca và đám người trước mặt chính là học sinh của trường Trung học Phổ Thông Hữu Trí!

Đội đã nào, chẳng phải là Thượng Quan Cảnh Lăng đang truy bắt Quân Lưu Ca sao? Nhưng Quân Lưu Ca lại đang ung dung đứng đây. Vậy, vậy Thượng Quan Cảnh Lăng đâu? Tâm trạng tôi trùng xuống, thực sự không dám tưởng tượng những việc xảy ra với Thượng Quan Cảnh Lăng.

“Đại ca, chính đội cô ta đã cướp mất danh hiệu số một của chúng ta!” Một tên con trai mỏ nhọn, quai hàm bạnh ra như hàm khí cất giọng bức tức.

“Đại ca, chúng ta nên làm gì bây giờ?” Một tên khác nhắc nhẹ, mắt không ngừng liếc ngang liếc dọc: “Đại ca, con bé này không được xinh đẹp cho lắm, em e rằng đại ca sẽ không ưng!”

Nghe được câu này, tôi mới ý thức được hoàn cảnh hiện tại của mình, hai chân run lên cầm cập.

Thượng Quan Cảnh Lăng đã từng nói Quân Lưu Ca là một tên hoang dã! Trời đất ơi, sao tôi lại đen đui thế này?

Thật là oan gia ngõ hẹp!

“Ta rất thích cô gái có tên Minh Y Na của trường họ...” Giọng nói trầm đục của Quân Lưu Ca nghe đau cả lỗ tai, ánh mắt hắn đảo một lượt lên người tôi: “Tuy nhiên, ta muốn hỏi chuyện cô gái này, mau bắt cô ta lại!” Hắn khoanh tay, mấy đứa con trai lập tức xông lại gần tôi.

“Đội, đội một chút.” Haizz, mình thật vô tích sự, sao lưỡi cứ cứng lại, đến nói cũng không gãy gọn thế này? Giọng tôi lạnh lùng: “Anh muốn hỏi gì, tôi sẽ trả lời anh...”

Tất cả đám con trai trong đó có cả tên Quân Lưu Ca đều ngỡ ngàng, dường như chúng không ngờ tôi lại có thể bình tĩnh đến vậy. Quân Lưu Ca nhếch mép cười, vẫy tay ra hiệu cho đám đàn em dừng tay, rồi nhìn tôi có vẻ hứng thú: “Cô khẳng định là sẽ thành thật trả lời những câu hỏi của tôi chứ?”

“Nếu không có gì báo đáp lại, tôi đương nhiên không dám chắc là mình sẽ thành thật!” tôi nhìn lên nét mặt có vẻ biến sắc của hắn, lấy hết can đảm, tiếp tục nói: “Chúng ta làm một cuộc trao đổi, anh trả lời tôi một câu hỏi, tôi trả lời anh một câu hỏi, như thế anh không thể lừa tôi, tôi cũng không thể lừa anh!”

Quân Lưu Ca nhìn tôi với vẻ mặt ngạc nhiên, cúi đầu cười: “Nha đầu này thú vị thật, mặc cả với ta à. T nhiên, ta cũng muốn thử xem trình độ của cô đến đâu, nên ta sẽ làm theo cách cô nói. Nói đi, cô bé muốn hỏi gì?”

“Thượng Quan Cảnh Lăng đâu? Anh ấy nói là đi tìm anh!” Bất chấp mọi chuyện, trước tiên tôi phải hỏi xem Thượng Quan Cảnh Lăng có an toàn hay không.

Quân Lưu Ca hắng giọng lạnh lùng: “Tôi không biết!”

“Rõ ràng là anh ấy đi tìm anh, sao anh lại không biết?” Tôi hơi lo lắng, cất giọng gay gắt – bản cô nương không hài lòng với câu trả lời của hắn.

Quân Lưu Ca tỏ ra khৌ chịu: “Tôi đã trả lời câu hỏi của cô rồi, tin hay không là việc của cô. Nói cho ta biết, ngọc bội của Thượng Quan Cảnh Lăng ở đâu?”

Ngọc bội? Anh ta hỏi ngọc bội làm gì? Tôi chủ động lùi lại phía sau. Ngọc bội của Thượng Quan Cảnh Lăng tôi đang đeo trên cổ, thật may là tôi mặc áo cao cổ nên ngọc bội không bị lộ ra ngoài!

“Ngọc bội này rất quan trọng, nó có thể liên quan đến việc xuyên thời gian của bọn anh!”

Lời của Thượng Quan Cảnh Lăng vang lên bên tai tôi...

Xuyên thời gian? Tên này muốn tìm ra bí mật xuyên thời gian chăng?

Không cần biết hắn muốn làm gì, tôi cũng không thể để hắn toại nguyện.

“Cái gì, ngọc bội gì?” Tôi tỏ ra ngạc nhiên, vừa lén nhìn mấy tên con trai đang vây quanh mình và nhắm vào tên gầy gò nhất.

“Hú...” Tôi giơ chân đạp một cái thật đau lên tên ấy khiến hắn rống lên như lợn bị chọc tiết, ngã vật xuống đất. Trên cái vòng vây đang vây lấy tôi lúc này hở ra một chỗ trống. Nhắm đúng thời cơ, tranh thủ lúc chúng chưa kịp phản ứng gì, tôi lao vọt ra ngoài, cầm cổ chạy.

“Mau đuổi theo, không để cho cô ta chạy thoát!” Tiếng hét phía sau mỗi lúc một gần khiến tim tôi đập loạn xạ. Nhưng mình nên chạy theo đường nào? Nhìn ngã tư phía trước, tôi hoang mang không biết nên làm thế nào. Bên đường chỉ có ánh đèn vàng, tối tăm, thật khó để nhìn rõ đường, hơn nữa, các kiến trúc ở đây được xây dựng giống nhau, tôi thực sự không biết mình đã chạy đến đâu nữa. Nghĩ đến đây, tôi không kìm được một tiếng thở dài, nhưng chưa kịp lựa chọn, tôi đã bị một bàn tay đẩy mạnh từ sau lưng khiến cả người tôi lao về phía trước.

“Uỳnh...” Tôi ngã phục xuống đất, đau quá! Tôi cắn răng, đang chuẩn bị bò dậy thì ngay lập tức đã bị túm tóc lôi dậy, sau đó, lại tiếp tục bị đẩy sang tay một kẻ khác.

“Muốn chạy à?” Tôi bị ép ngẩng đầu để nhìn vào bộ mặt gian tà kia, lúc đó, đôi mắt trên bộ mặt ấy như đang tóe lửa vì giận dữ, hắn nghiêng răng phát âm từng chữ: “Ngọc - bội - ở - đâu?”

Tả Mạc Phong, Thượng Quan Cảnh Lăng, trong đầu tôi bỗng lóe lên hình ảnh của hai người đó, trong lòng không ngừng cầu khẩn họ xuất hiện.

“Tôi – không – biết!” Hừ, tưởng chỉ mình anh biết nghiêng răng à, tôi cũng biết đấy! Đến đây, đến đây xem ai sợ ai!

“Đại ca, chúng ta nên xử nó thế nào?” Tên con trai gầy gò bị tôi đạp khi nãy cất giọng yếu ớt.

“Còn làm sao nữa? Thật là! Ta thấy con bé này cũng có cá tính đấy, càng lúc ta càng thấy thú vị!” Quân Lưu Ca liếc mắt về phía tên gầy gò đó, giọng bức bối: “Quân ăn hại, tí nữa thì để cô ta chạy mất.”

Tôi nín thở, mắt trân trân nhìn Quân Lưu Ca, nhưng hình như nó chẳng đem lại tác dụng gì.

“Đưa cô ta đi!” Tôi cảm nhận được một bàn tay đang dúi đầu tôi xuống, sự u tối đang bao phủ cả trời đất. Trong phút tỉnh táo cuối cùng, tôi cảm nhận được đôi vai mình đang bị ép rúm lại, bên tai là những âm thanh khó chịu. Tên Quân Lưu Ca đặc ý: “Có cô ta trong tay, không sợ Thượng Quan Cảnh Lăng không giao ngọc bội cho ta rồi!”

2.

“Lâm Tiểu Ngư, bạn gái của anh là Minh Y Na!” Trên lưng hai con tuấn mã đang đi xa dần, Tả Mạc Phong dịu dàng dặt tay Minh Y Na, nhìn nhau cười tình tứ.

Lòng tôi chua xót, đau đớn tưởng chừng không thể thở nổi, nước mắt trào ra!

Bỗng nhiên, khuôn mặt tối sầm của Thượng Quan Cảnh Lăng xuất hiện trước mắt tôi: “Đồ dối trá, rõ ràng em thích Tả Mạc Phong, tại sao không nói cho tôi biết, tại sao không nói cho tôi biết?”

Vì quá tức giận nên khuôn mặt của Thượng Quan Cảnh Lăng trở nên cau có, tôi bật khóc nửa nỡ, khóc đến mức không ra hơi, đau lòng quá...

Tối tăm, bức bối, khó chịu, không thể nhúc nhích, miệng bị nhét chặt giẻ ướt, không thể phát ra một âm thanh dù rất nhỏ... Trong bóng tối, tôi cố gắng mở mắt thật to, nhưng vẫn không nhìn thấy gì.

Đây chỉ là một giấc mộng, nhất định là một cơn ác mộng.

Không khí bốc lên một mùi hôi thối, hình như tôi đang bị đang nhốt trong một cái kho!

Tôi dần tỉnh lại, cũng dần nhớ lại những việc đã xảy ra. Ồi! Ồi! Ồi! Tôi bị bắt cóc rồi! Tôi bị một tên hoang dã xuyên thời gian từ thời phong kiến đến bắt cóc. Á, chắc tôi chưa bị hắn làm gì chứ? Ồi! Ồi! Ồi! Tên Quân Lưu Ca này không có đầu à, lẽ nào không biết bắt cóc ở thời đại này là hành vi ạm pháp? Tôi mà ra được nhất định sẽ đi tố cáo hắn cho hắn khuyh gia bại sản, chết không có chỗ chôn...

Hàng nghìn ý nghĩ cứ xoay tròn trong đầu, khắp cơ thể đau nhức, tê dại vì bị trói, sống mũi cay xè.

Không, không khóc, mình không được phép khóc vào lúc này.

Tôi cắn môi, nước mắt theo khóe mắt lăn xuống miệng. Trong giây lát, cảm giác sợ hãi, cô đơn xâm chiếm lấy tôi.

Đây là lần đầu tiên trong đời tôi biết đến cảm giác này. Sợ hãi! Không biết mình đang ở đâu, không biết mục đích của kẻ bắt mình là gì, không biết liệu có người đến cứu mình không. Bố, mẹ, Tiểu Tiểu, Đại Lực, A Ngũ, Thượng Quan Cảnh Lăng, Tả Mạc Phong, không có lấy một người ở bên mình. Lần này chết chắc rồi. Cái gì đang đợi mình ở phía trước đây, vực thẳm, hang cộp hay là nắm mồ lạnh lẽo?

“Ầm” – Một âm thanh lớn vang lên khiến tôi tỉnh lại, ánh sáng chói mắt khiến tôi không thể mở mắt.

“Thế nào, đã nghĩ ra ngọc bội để ở đâu chưa?” Bộ mặt của Quân Lưu Ca lại xuất hiện trước mặt tôi. Lần đầu tiên tôi nhận ra một điều, hóa ra một người đẹp trai cũng có tâm địa độc ác.

Tôi cố gắng mở to mắt, nhìn chăm chăm vào Quân Lưu Ca. Hắn đưa tay rút cái giẻ ướt trong miệng tôi ra, mắt lim dim: “Nói! Ngọc bội ở đâu?”

“Tôi không biết!” Nói xong liền nhỏ nước bọt lên mặt hắn. Tôi thật ngưỡng mộ mình, trong tình cảnh gian nan thế này, tôi vẫn có thể tung ra một hỗn hợp nước bọt và nước mắt tấn công kẻ địch, không thể không khẳng định tôi đúng là một Tiểu Ngư vĩ đại!

Ánh mắt Quân Lưu Ca lóe lên vẻ hung ác, trong nháy mắt, hắn bóp chặt cổ tôi, giọng:

“Đừng cho là ta không dám làm gì cô! Thượng Quan Cảnh Lăng chắc là đã từng cho cô biết ngày xưa ta làm gì?”

Tôi vẫn im bất, không nói một lời. Hắn tiếp tục bóp nghẹt cổ tôi, đôi mắt hắn lên những tia máu đỏ ngầu. Tôi kêu lên vì đau đớn, nhưng quyết tâm không mở miệng. Hắn đúng là một con quỷ, chẳng trách Thượng Quan Cảnh Lăng phải liều cả tính mạng để bắt hắn.

Đúng lúc tôi kêu trời trời không ứng, kêu đất đất không linh thì tên con trai nói năng lí nhí lúc trước bước vào, giọng căng thẳng: “Đại ca, cái tên Thượng Quan kia đến...”

Nghe đến hai chữ Thượng Quan, tôi phấn chấn hẳn lên, liền thoảng cảm ơn Bồ Tát tứ phương. Ôi, cảm tạ Bồ Tát thần tiên, cuối cùng cũng có người biết mình sắp bỏ mạng ở cái nơi quỷ quái này!

Hắn nói lỏng đôi bàn tay đang bóp chặt cổ tôi, cười một cách bí hiểm: “Người quen đến rồi! Không ngờ khúc gỗ ấy cũng biết thương hoa tiếc ngọc!”

Hắn búng tay, tên đàn em nhanh chóng mở cửa nhà kho, một luồng sáng chói mắt lại xông vào. Tôi miễn cưỡng mở mắt nhìn, chỉ thấy một bóng người cao lớn, giống như thiên thần từ trong ánh sáng trắng đang tiến lại gần. Theo từng bước chân, khuôn mặt anh ấy hiện lên mỗi lúc một rõ hơn, mỗi lúc một quen thuộc hơn – quả đúng là Thượng Quan Cảnh Lăng, đúng là Thượng Quan Cảnh Lăng rồi! Tôi xúc động, gồng mình đứng dậy, toan lao về phía anh ấy nhưng bị Quân Lưu Ca ấn xuống.

“Quân Lưu Ca, người không được phép làm hại cô ấy!” Ánh mắt Thượng Quan Cảnh Lăng nhìn tôi đầy thương xót, đôi bàn tay nắm chặt lại.

Quân Lưu Ca lại búng tay, “két” một tiếng, cánh cửa khép lại! Ánh sáng yếu ớt chiếu vào trong kho qua cửa thông gió, bụi bay lơ lửng. Tôi hết sức nhìn Thượng Quan Cảnh Lăng. Tên ngốc này, sao lại đến đây một mình? Đến một mình chẳng phải là tự dẫn thân đến cõi chết sao?

Thượng Quan Cảnh Lăng nhìn ngọn lửa đang bùng lên trong ánh mắt của Quân Lưu Ca, mặt vẫn giữ vẻ kiên định. Trầm ngâm một hồi, mới cất tiếng nói: “Nếu người làm hại Tiểu Ngư, ta tuyệt đối sẽ không tha cho người...”

“Ha ha, không ngờ sai dịch đại nhân của triều Minh lại đánh nhau vì một cô gái tầm thường của thời hiện đại!” Quân Lưu Ca cười vang, nét mặt tối sầm: “Cũng không ngờ mệnh của người lại lớn như vậy, ta đã ném người xuống biển mà người vẫn có thể sống sót trở về!” Cái gì? Hắn ném Thượng Quan Cảnh Lăng xuống biển sao? Chẳng trách anh ấy không thể đến tham gia cuộc thi. Độc ác! Nếu ánh mắt tôi có thể giết chết hắn, tên khôn đó đã chết mấy trăm lần rồi...

“Tên tiểu nhân tì tiện kia, đã nói sẽ tranh đấu công bằng, không ngờ người lại tiếp tục chơi khăm ta...”
Thượng Quan Cảnh Lăng cảm phần chỉ trích Quân Lưu Ca.

“Chỉ trách người quá ngu ngốc!” Quân Lưu Ca cười như điên dại: “Thượng Quan Cảnh Lăng, ta đi đến đâu người cũng bám theo như một con ruồi! Ngay cả một cuộc thi, người cũng muốn tranh cướp với ta! Người nói xem, ta không ném người xuống biển thì còn ai ném? Tuy nhiên, lần này coi như các người gặp may, vẫn giành được giải nhất...”

“Đừng có cười nữa!” Tiếng cười khả ố bên tai khiến tôi không thể chịu đựng thêm. Tôi nhìn cái bộ mặt đắc ý của hắn, quát lớn: “Với trình độ của người, ngay cả quyết đấu một cách quang minh chính đại người còn không dám, vậy mà còn muốn giành giải nhất trong cuộc thi võ thuật sao. Đừng có nằm mơ giữa ban ngày!”

“Hừ, ta chẳng có chút hứng thú nào với mấy cái trò thi đấu khua chân múa tay thời hiện đại của cáu!”
Quân Lưu Ca trợn mắt nhìn tôi, rồi lại nhìn sang Thượng Quan Cảnh Lăng, nói: “Ném người xuống biển, ta cũng rất hối hận. Bởi vì ta không muốn sống cả đời ở cái nơi quỷ quái này, ta vẫn muốn trở về triều Minh của chúng ta để sống cuộc sống phong lưu!”
Ngừng một lúc, hắn thấp giọng: “Đưa ngọc bội của người ra đây, ta sẽ tha cho cô ta!”

“Ngọc, ngọc bội nào?” Thượng Quan Cảnh Lăng không biết nói dối, vừa lắp bắp trả lời, vừa nhìn sang tôi. Tôi lo lắng kêu thầm “thôi chết rồi”, rồi vội vàng cúi thấp đầu, tránh ánh mắt của anh ấy.

Nhưng tên Quân Lưu Ca ranh mãnh đã nhìn thấy bộ dạng của chúng tôi, dường như đã hiểu ra điều gì, hắn liền lôi tôi dậy, đoán già đoán non: “Ngọc bội đang ở trên người cô ta?”

“Không, không phải, người không được làm hại cô ấy...” Thượng Quan Cảnh Lăng cuống quýt, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh: “Tốt nhất là người nên đảm bảo rằng không động đến cô ấy, dù chỉ là một sợi tóc, nếu không, đừng có mơ là có được ngọc bội.”
Ánh mắt sắc như dao của anh dừng lại trên mặt Quân Lưu Ca: “Người làm hại ta, ta có thể cố chịu đựng, nhưng nếu người định hại cả Tiểu Ngư, ta tuyệt đối không cho phép, tuyệt đối không cho phép!”
Đôi vai Thượng Quan Cảnh Lăng rung lên vì kích động, đôi bàn tay càng nắm chặt hơn.

“Không ngờ tình cảm người dành cho con nha đầu này lại sâu sắc đến vậy, nhưng lẽ nào người không hiểu rằng, người và cô ta không sống cùng một thời đại? Các người sẽ chẳng có kết quả gì đâu.”
Giọng Quân Lưu Ca lạnh lùng, tiếp tục nói: “Sai dịch đại nhân của ta ời, lẽ nào người vẫn chưa hiểu rõ sao? Cái thế giới này không phù hợp với chúng ta, chúng ta phải trở về. Nếu con người ở thế giới văn minh này biết ta và người đến từ thời Minh, e rằng đến sinh mạng của bản thân cũng khó giữ nổi!”
Càng về sau, Quân Lưu Ca càng hạ thấp giọng: “Cùng theo ta về, ân oán giữa ta và người về đN triều Minh sẽ tính sau. Ở đây, chúng ta cần liên kết lại với nhau mới đúng!”

“Chúng ta mãi mãi không thể là bạn!” Thượng Quan Cảnh Lăng mím môi, sắc mặt rất khó coi: “Cho dù có đưa ngọc bội cho người, người cũng không biết sử dụng, cũng không biết trở về như thế nào đâu!”

“Ta đã nghĩ rồi, việc chúng ta xuyên thời gian đến đây nhất định là có liên quan đến miếng ngọc bội của người. Trước khi không ý thức được việc gì đang xảy ra, ta đã mơ hồ nhìn thấy một luồng ánh sáng có hình dạng của ngọc bội... Trên người ta không hề đeo ngọc bội, cho nên, ngọc bội đó nhất định là của người!”
Quân Lưu Ca tiếp tục nói: “Không cần biết ngọc bội ở đâu, không cần người có bắt tay hợp tác với ta hay không, nhưng nếu người không nghĩ cho bản thân người, cũng nên nghĩ cho cô gái này chứ! Lẽ nào người chưa từng nghĩ đến chuyện có một ngày, trường của cô ta phát hiện ra cô ta không hề có người anh họ như người, hoặc là có ngày, bố mẹ cô ta đến trường thăm cô ta. Cho dù thế nào đi nữa, chuyện của các người sớm muộn cũng sẽ bị phát giác, thân phận của người cũng sẽ bị phát hiện. À, đúng rồi, ta cảm thấy cái tên Tả Mạc Phong ở trường các người đã bắt đầu nghi ngờ người rồi. Không biết người có nghĩ đến tình huống, cô gái này sẽ gặp rắc rối như thế nào một khi tất cả đều bị phơi bày ra ánh sáng. Người cần biết rằng, trên thế giới này có rất nhiều quốc gia, mỗi quốc gia đều có lợi ích riêng, họ sẽ coi người như một con vật, bắt nhốt vào phòng thí nghiệm để nghiên cứu, họ sẽ cưỡng đoạt người, cưỡng đoạt người không thành, họ sẽ ra tay với người mà người quan tâm, giống như việc ta làm lúc này đây...”

“Câm miệng!” Tôi tức giận ngắt lời Quân Lưu Ca rồi quay sang nói với Thượng Quan Cảnh Lăng: “Thượng Quan Cảnh Lăng, đừng nghe những gì hắn nói, hắn cố tình khiêu khích cốt để lấy được ngọc bội mà thôi. Ngọc bội có liên quan đến việc xuyên thời gian của các anh, cũng chỉ do một mán ta nói. Em chỉ biết rằng,

ngọc bội triều Minh hiện nay rất có giá trị, tên lừa đảo này nhất định là muốn lừa lấy ngọc bội để bán lấy tiền...”

Quân Lưu Ca sa sầm mặt mày, quay đầu lại gần giọng: “Người câm miệng lại cho ta! Ta đây không hứng thú với tiền bạc!”

Tôi hít một hơi dài, tìm cách gây sự chú ý của Quân Lưu Ca để Thượng Quan Cảnh Lăng nhân cơ hội đó khống chế hắn, nhưng không biết Thượng Quan Cảnh Lăng ngốc nghếch kia có hiểu ý của tôi không nữa.

“Tại sao không cho tôi nói, phải chăng tôi đã nói trúng tim đen của anh?”

Ai ngờ Quân Lưu Ca không bị mắc lừa, hắn hắng giọng lạnh lùng, không thèm để ý đến tôi, ngược lại, hắn nhìn Thượng Quan Cảnh Lăng cảnh giác: “Người nhanh chóng đưa ra quyết định đi, sự nhẫn nại của ta có hạn, điều này ngươi cũng biết!”

Kế này không được ta dùng kế khác. Đúng lúc tôi đang đứng sau lưng Quân Lưu Ca, nếu tấn công hắn và hắn không chết ngay, Thượng Quan Cảnh Lăng sẽ hỗ trợ, hai người cùng hợp sức, tên Quân Lưu Ca sẽ chết chắc. Nghĩ vậy, tôi liền ra sức nháy mắt ra hiệu cho Thượng Quan Cảnh Lăng.

Thượng Quan Cảnh Lăng cũng nhìn lại phía tôi, nhưng không biết có hiểu ý tôi hay không. Haizz, thôi kệ, cứ tương cho hắn một đòn rồi tính. Tôi hít một hơi, nhắm trúng phần eo hắn ra đòn...

Quân Lưu Ca bị tôi đánh bất ngờ nên toàn thân lao về phía trước. Nhưng Thượng Quan Cảnh Lăng đứng trước mặt tôi lại không kịp ra tay tiếp ứng, cuối cùng chỉ tung được một cú đấm về phía trước. Không ngờ Quân Lưu Ca phản ứng quá nhanh, trong lúc choạng vạng vẫn kịp xoay người, bay lên tránh đòn. Thượng Quan Cảnh Lăng tung chưởng không đúng mục tiêu, lập tức đuổi theo bắt sống hắn. Tất nhiên Quân Lưu Ca không muốn chúng tôi đạt được ện vọng của mình, không biết từ lúc nào, hắn đã kịp rút ra một thanh kiếm dài, nhắm đúng lưng của Thượng Quan Cảnh Lăng tấn công.

Nhìn thấy vậy, tôi vội kêu lớn: “Thượng Quan Cảnh Lăng, cẩn thận!”

Không kịp suy nghĩ nhiều, tôi vội lao vào đẩy Thượng Quan Cảnh Lăng sang một bên. Kiếm của Quân Lưu Ca đâm thẳng vào vai trái của tôi, tất cả đều xảy ra trong tích tắc.

Cả ba chúng tôi đứng như trời trồng, trong ánh sáng tối mờ, tôi nhìn thấy máu đang thấm qua áo nhỏ xuống theo đường kiếm sắc, một cơn đau đớn bắt đầu xâm lấn xung quanh vết thương.

“A, chết mất...” Tôi đau đớn kêu lên, người như lịm đi. Nhưng trước khi mất ý thức, tôi vẫn cố gắng nở một nụ cười với Thượng Quan Cảnh Lăng và nói: “Em muốn gặp Tả Mạc Phong.”

3.

Trong một khu rừng rộng, ánh trăng lạnh lẽo đang len lỏi qua những bóng cây, tiếng gió rít bên tai từng hồi. Còn tôi, hiệp nữ Lâm Tiểu Ngư, nai nịt ngọn gàng đang đánh đu trên từng thân cây, tiến về phía đầu rừng...

Đầu rừng là một cái hồ bạc, mặt hồ phủ một lớp màu bạc sáng loáng, dưới ánh trăng, mặt hồ như có một tấm rèm mỏng manh đang lung lay chuyển động. Ngay giữa hồ là một tòa thành cổ đầy vẻ bí hiểm. Bao trùm lên cả tòa thành là một không gian tối đen như mực, càng làm toát lên không khí ảm đạm đến rợn người... Đây là đâu? Tại sao, tại sao tôi lại đến đây? Tôi phải đi vào trong tòa thành kia sao? Tôi hơi do dự nhưng đúng lúc đó, một sức mạnh thần bí nào đó hình như đang mời gọi tôi. Cuối cùng, tôi cũng quyết định bay qua mặt hồ...

Thứ đầu tiên xuất hiện trước mắt tôi là một ô cửa màu đen làm bằng thép, trên cửa có khắc hoa văn mặt thú nhìn sợ. Bước qua ô cửa ấy, tôi thấy một con đường hai bên trồng đầy cây ngô đồng của nước Pháp, những thân cây cao lớn, cành lá xum xuê, chạy dài đến tận cuối tầm nhìn.

Tôi ngẩng đầu, vô cùng ngạc nhiên khi phát hiện ra hai cái cột cao đều trói một người. Trong không trung bỗng lóe lên một tia chớp, nhờ nó, tôi mới nhìn rõ hai người bị trói trên hai chiếc cột là Tả Mạc Phong và Thượng Quan Cảnh Lăng!

“A, Mạc Phong, Thượng Quan...” Tôi bất chấp tất cả vội chạy lại phía hai người đó, không ngờ bị một tên mặc quần áo siêu nhân chặn lại. Tôi nhìn kỹ, kẻ đó chính là Quân Lưu Ca.

Hắn không giấu giếm vẻ nham hiểm: “Ha ha, cô bé chỉ có thể lựa chọn để cứu một trong hai kẻ đó!”

Cái gì? Phải lựa chọn ư? Có nhầm không vậy? Tôi biết chọn ai đây? Rõ ràng hắn biết tôi không muốn mất ai trong số họ! Nghe thấy ý đồ của Quân Lưu Ca, hai người bị trói trên cây cột đều đồng loạt ngẩng đầu, hướng hai cặp mắt về phía tôi. Một cặp mắt dịu dàng, không giấu được cảm giác bị thương lưu luyến, một cặp mắt khác vẫn lạnh lùng nhưng từ đó vẫn có thể cảm nhận được một sự căng thẳng không thể diễn tả bằng lời.

“Cứu cả hai người một lúc có được không?” Không thể chịu đựng thêm được nữa, tôi hét lên, người run lên vì giận dữ và sợ hãi. Ngay cả bản thân tôi cũng bị tiếng hét của mình làm cho phát hoảng. Trong nháy mắt, cảnh tượng trước mắt tôi biến thành một không gian yên tĩnh toàn màu trắng – đây là phòng bệnh trong bệnh viện, cách đây không lâu tôi mới đến đây, cho nên không thể lạ lẫm với nơi này!

Nhưng, nhưng tại sao lại có người đang nằm gục bên giường tôi thế kia?

Người đó nằm gục đầu bên giường của tôi, ngủ rất say, cặp mi dài khê động đũa lúc ngủ, hàng lông mày cũng cau lại. Đây, đây chẳng phải là Tả Mạc Phong sao?

Trời ơi, mình đang mơ hay sao đây! Tôi gắng sức ngồi dậy, muốn đưa tay lên vỗ vài cái vào người, không ngờ lại bị người đang ngủ kia giữ lại.

Thật khủng khiếp, sao mình lại mơ một giấc mơ lạ lùng và khủng khiếp như thế này. Tôi ra sức rút tay mình ra, đồng thời cố gắng trấn tĩnh lại xem đây có đúng là một giấc mơ?

“Cô muốn chết à?” Một giọng nói gần gộc, đầy sát khí như muốn xé rách màng nhĩ, khiến người tôi run lên cầm cập. Cúi thấp đầu, tôi bất gặp một đôi mắt đang đỏ ngầu vì mệt mỏi.

Theo bản năng, tôi dựa người vào phía sau, bắt đầu cùng anh ta... đấu mắt. Tí chút sát khí mà đòi dọa dẫm hiệp nữ Lâm Tiểu Ngư này ư, thật buồn cười! Điều đáng nói à chúng tôi quyết đấu đến cùng, không ai chịu nhường ai. Hai luồng sát khí gặp nhau, khiến những đám vôi vữa trên mái nhà rơi xuống liểng xiểng.

Tuy nhiên, hội trưởng đại nhân không hề có ý định buông tay tôi. Bàn tay tội nghiệp của tôi đau muốn chết... Ôi, đau quá đi mất, có vẻ như đây không phải là một giấc mơ!

Thương cho cái trần nhà và bàn tay đáng yêu của mình, tôi quyết định nhượng bộ!

“Hội trưởng đại nhân, tay của tôi bị anh làm cho đứt lìa ra đến nơi rồi!” Không thể nhẫn nại thêm được nữa, tôi đành giả bộ đáng thương cầu xin anh ta, mặc dù trong lòng biết rõ, làm vậy cũng chẳng ích gì...

Nhưng thật không ngờ, dự đoán của tôi sai bét. Anh ta cúi đầu và bắt đầu nới lỏng tay, nhẹ nhàng xoa lên bàn tay đã bị anh ta làm cho đỏ tấy của tôi, trong giây lát, bao bực bội khó chịu biến thành sự dịu dàng...

Tôi rùng mình! Mơ, mình nhất định là đang nằm mơ! Sao mình lại có thể mơ một giấc mơ quái dị đến vậy? Không được, mình phải nhanh chóng thoát khỏi giấc mơ này!

“Nếu không muốn chết thì ngoan ngoãn ngồi yên, đừng có động đấy!” Tôi đang chuẩn bị đưa một tay còn lại lên, tự tát vào mặt mình, liền bị giọng nói của Tả Mạc Phong trong giấc mơ ngăn lại. Hóa ra anh ta vẫn rất minh mẫn và nhạy bén, đã kịp phát hiện ra ý đồ của tôi. Lạnh lùng ngẩng cao đầu, anh ta còn ném cho tôi một cái nhìn sắc lạnh.

Tôi sợ hãi ngồi yên, miệng lẩm bẩm: “Như thế này cũng tốt, ít ra trong mơ, sẽ không bị Minh Y Na nhìn thấy... nếu không, chị ấy sẽ rất đau lòng.”

“Cô đang lẩm bẩm cái gì thế?” Cuối cùng thì Tả Mạc Phong cũng ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mặt tôi, nét mặt dờ khóc dờ cười: “Thanh kiếm đó đâm vào vai trái chứ không đâm vào đầu cô... Tuy nhiên, cô vốn đã là một cô bé ngốc nghếch mà.”

Kiểm? Tôi bị kiếm đâm vào vai trái?

Tiệc liên hoan... Quân Lưu Ca... Bắt cóc... Thượng Quan Cảnh Lăng đến cứu tôi...

Từng sự việc như một thước phim quay chậm, lần lượt tái hiện trong đầu tôi. Nhưng mà, nhưng mà đáng lẽ tôi phải chết rồi mới đúng chứ? Tôi vẫn nhớ trước khi chết, người tôi muốn gặp nhất là Tả Mạc Phong, lẽ nào thần chết nghe được nguyện vọng của tôi và đã cho tôi toại nguyện?

Nghĩ đến đây, tôi liền đưa tay ra xoa nhẹ lên trán của Tả Mạc Phong, giọng thổn thức: “Không ngờ nguyện vọng trước khi chết của tôi lại có thể trở thành hiện thực, sớm biết thế này, tôi đã ước được sống lại...”

“Cái gì mà chết với sống? Tả Mạc Phong không nhẫn nại thêm được nữa, lấy tay véo má tôi, giọng trêu mếu: “Anh đã gặp nhiều người ngốc, nhưng chưa từng gặp ai ngốc như em! Người ngốc như em, đáng ra phải bị đẩy xuống địa ngục, mà em có cho rằng có địa ngục nào sạch sẽ và đẹp đẽ như thế này không?”

“Rõ ràng là tôi bị kiếm của Quân Lưu Ca đâm chết, chứ đâu có chết vì ngốc đâu...” Tôi phản bác.

“Em đúng là rất ngốc, ngốc đến mức tự mình lao vào đường kiếm của hân!” Nói đoạn, Tả Mạc Phong đột ngột ôm chặt lấy tôi, giọng nhỏ dần: “Em thật đáng chết, em có biết là em làm anh sợ muốn chết không? Khi Thượng Quan ôm em trong bộ dạng máu chảy đầm đìa, xuất hiện trước mặt anh, anh đã vô cùng sợ hãi và lo lắng. Anh lo rằng sau này sẽ không còn được nhìn thấy cô bé nghịch ngợm này nữa! Tiểu Ngư, cảm ơn trời đất, thần chết đã không mang em đi, ông ấy đã trả em lại cho anh!”

Tả Mạc Phong tiếp tục nói một hồi dài, giọng tình cảm: “Khi đó anh cảm thấy rất mệt mỏi, một cảm giác hư vô và sợ hãi bao vây lấy anh. Anh cũng không biết chính xác là tại sao, chỉ cảm thấy cảm giác đó giống như một mớ tóc rối buộc chặt lấy tim mình. Đột nhiên, anh nghĩ mình phải là gì, anh muốn ở bên em, muốn nghe em biện bạch, muốn được cãi nhau với em mỗi ngày, anh cảm thấy trong cuộc đời mình, không có gì ý nghĩa hơn việc này.”

“Anh bị sốt rét à...” Tôi ngắt lời.

“Suyt, để anh nói nốt!” Tả Mạc Phong không cho tôi nói, vòng tay ôm tôi chặt hơn: “Thực ra anh đã thích em từ lâu rồi. Anh thích em lúc nào cũng vui vẻ, đầy sức sống, thích những ý nghĩ quái dị mà em nghĩ ra mỗi ngày, thích một cô bé lương thiện luôn sống vì người khác, thậm chí anh còn thích những lúc em chu mỏ lên vì giận dữ nhưng nhất định không chịu thua ai... Nhìn thấy em và Thượng Quan Cảnh Lăng đi bên nhau, anh rất đau lòng, nhưng anh không đủ dũng khí để nói với em rằng anh đang ghen. Anh chỉ có thể lợi dụng Minh Y Na để thách thức em, chọc tức em. Khi nhìn thấy em chạy đi, lần đầu tiên anh cảm thấy trái tim mình trùng xuống, như rơi xuống vực thẳm, anh nghĩ rằng anh đã mất em từ đó. Anh từng nói anh không muốn làm tổn thương người khác, nhưng thực sự anh không còn cách nào để lừa dối chính bản thân mình. Anh thích em, anh nguyện dùng tất cả sức mạnh của mình để bảo vệ em, anh tuyệt đối không để em bị tổn thương thêm một lần nào nữa. Tiểu Ngư, em có tin anh không?”

Tôi mơ hồ nghe Tả Mạc Phong nói. Lẽ nào, lẽ nào anh ta đang tỏ tình với mình? Á á á, những lời ngọt ngào có cánh, những lời này mà anh ta cũng có thể nói ra được! Tôi thấy mặt mình nóng ran nhưng trong tim, một cảm giác ngọt ngào đang trào dâng. Lẽ nào đây chính là cảm giác của tình yêu? Nhưng... nghĩ đến lúc anh ta và Minh Y Na ôm nhau trên ban công, lòng tôi chững lại. Đúng rồi, chẳng phải anh ta và Minh Y Na luôn ở bên nhau đó sao? Sao anh ta lại nói với mình những lời này?

“Chẳng phải là anh và chị Minh Y Na đang yêu nhau đó sao?” Tôi chu mỏ, nhìn anh ta ảm ức.

Tả Mạc Phong dở khóc dở cười: “Rốt cuộc thì em có nghe anh nói không vậy? Anh vừa nói rồi mà, đó là vì anh cố tình chọc tức em! Với lại khi đó, cô ấy tỏ tình với anh, anh đã từ chối, cô ấy liền yêu cầu anh ôm cô ấy lần cuối để an ủi nên anh chẳng có cách nào khác...”

“Không còn cách nào khác nên anh đã ôm chị ấy chứ gì?” Tôi ngang bướng.

Tưởng nói như thế là tôi bỏ qua à, đừng hòng!

Tả Mạc Phong cau mày, không biết làm gì, im lặng một hồi, mới thốt lên một câu chống trả: “Chẳng phải em cũng để Thượng Quan Cảnh Lăng ôm đó sao? Thiếu chút nữa là hôn nhau! Lúc đó anh tức phát điên...”

“Thượng Quan...” Nếu không phải mơ, vậy Thượng Quan đâu? Tôi như người vừa tỉnh mộng, nắm chặt tay Tả Mạc Phong, cuồng quát hỏi: “Thượng Quan đâu, Thượng Quan đang ở đâu?”

“Anh ấy đã kể mọi chuyện với anh!” Tả Mạc Phong nhìn tôi, nói tiếp: “Nhìn thấy em người đầy máu, anh vô cùng lo lắng. Tranh thủ lúc em làm phẫu thuật, anh đã cho anh ấy một trận. Thật bực mình, dám để em bị thương nặng như vậy...”

“Á, không liên quan đến anh ấy mà...”

“Anh ấy cũng không đánh trả, để anh đánh chán, anh ấy mới kể cho anh nghe mọi chuyện. Anh ấy nói cũng không ngờ lại làm liên lụy đến em như thế này, anh ấy cũng rất thương em!”

“Vậy anh ấy đâu? Anh ấy đi đâu rồi?”

Đột nhiên, trong lòng tôi trào lên một dự cảm xấu.

Dự cảm ấy quả nhiên là đúng, Tả Mạc Phong thở dài cho tôi hay: “Anh ấy muốn trở về thời phong kiến! Anh ấy muốn bắt Quân Lưu Ca sau đó tìm cách trở về thời đại của mình!”

“Không thể được, em không muốn anh ấy trở về thời phong kiến!” Tôi ôm Tả Mạc Phong, òa khóc.

“Anh ấy dặn anh phải chăm sóc cho em thật tốt!” Tả Mạc Phong xoa nhẹ lên tóc tôi: “Đừng buồn, mỗi người đều có con đường riêng, những việc chúng ta có thể làm không phải là ép anh ấy đi trên con đường không thuộc về anh ấy. Chúng ta phải ủng hộ anh ấy, giúp đỡ anh ấy trở về đúng quỹ đạo của mình.”

“Vậy sao?” Tôi băn khoăn nhìn Tả Mạc Phong... Tôi thực sự không muốn Thượng Quan Cảnh Lãng ra đi, nhưng nếu giữ anh ấy lại, liệu có phải là một việc nên làm?

“Anh ấy là người sống triều đại nhà Minh, việc anh ấy đến sống ở thời đại của chúng ta, nhất định sẽ phát sinh những việc mà anh ấy không thể khắc phục được. Anh ấy nói cho anh biết, triệu chứng rụng tóc xuất hiện, thỉnh thoảng còn bị hoa mắt chóng mặt, thậm chí đôi lúc còn xuất hiện ảo giác.”

“Từ trước đến nay anh ấy chưa từng nói với em những chuyện đó...” Trong lòng tôi dường như vừa có một thứ gì đó bị đứt lìa, đổ sụp xuống.

“Tất nhiên là anh ấy không kể cho em rồi, anh ấy sợ em lo lắng mà!” Vừa thở dài, Tả Mạc Phong vừa nói: “Lẽ nào em không tò mò chút nào sao, tại sao anh lại có thể lên sân khấu biểu diễn thay Thượng Quan? Một buổi tối trước ngày thi đấu một tháng, anh ấy tìm anh, tỏ ý muốn dạy anh các động tác võ thuật trong cuộc thi, để dự phòng chuyện bất trắc. Từ lúc đó, anh ấy đã cảm thấy sức khỏe của mình có vấn đề, anh ấy lo lắng rằng khi thi đấu, anh ấy không kiểm soát được sức khỏe của mình...”

“Chẳng trách Quân Lưu Ca cũng muốn trở về thời phong kiến, nhất định là hắn đã xuất hiện những dấu hiệu bệnh như Thượng Quan.” Nghĩ đến Quân Lưu Ca, đột nhiên tôi nắm chặt tay Tả Mạc Phong, vội vàng hỏi: “Vậy Quân Lưu Ca đâu? Hắn có làm Thượng Quan bị thương không?”

“Lúc đó hắn chạy rồi!” Tả Mạc Phong chậm rãi nói, nhưng anh biết Thượng Quan Cảnh Lãng và Quân Lưu Ca đã trải qua một trận huyết chiến: “Sau khi biết em được phẫu thuật thành công, Thượng Quan lại tiếp tục đuổi bắt hắn.”

Tôi đang định nói gì đó thì điện thoại của Tả Mạc Phong đổ chuông. Cảm giác bất an tiếp tục tấn công tôi.

Nói chuyện điện thoại xong, Tả Mạc Phong cau mày: “Bố anh gọi điện thoại đến, nói hội đồng quản trị trường muốn anh về ngay.”

“Á? Liệu có phải thân phận của Thượng Quan đã bị người khác phát hiện?”

“Đừng nghĩ lung tung, chắc là hỏi chuyện của em đã nghĩ ra lý do rồi, yên tâm đi, anh sẽ xử lý tốt mọi việc!” Tả Mạc Phong ấn nhẹ lên trán tôi, giọng dịu dàng: “Bây giờ, anh muốn em với danh nghĩa là bạn gái của anh, ngoan ngoãn đợi anh trở lại!”

Đầu óc tôi trống rỗng, mọi suy nghĩ, mọi ý định trong đầu bỗng chốc tiêu tan... Trời ơi, từ khi nào Tả Mạc Phong biến thành một chàng hoàng tử dịu dàng thế này? Lọt lưới mỹ nam kế, tôi chịu không thể ứng phó được, đành ngồi cắn môi, ngoan ngoãn gặt đầu!

9. Chương 9: Cánh Cửa Xuyên Thời Gian Hé Mở

Tả Mạc Phong đi từ trưa, nhưng đến khi trời tốt, vẫn chưa thấy anh ấy quay lại. Tôi nằm trên giường bệnh, mắt chong chong nhìn lên trần nhà. Thượng Quan Cảnh Lăng, tôi lo lắng cho anh ấy quá! Nhất định là anh ấy rất đau lòng, anh ấy biết người tôi thích là Tả Mạc Phong, nên mới quyết định trở về thời đại của mình. Tôi thật có lỗi với anh ấy, bất luận thế nào, tôi cũng nên sớm nói rõ với anh ấy.

Nhưng tôi và Tả Mạc Phong đã yêu nhau! Phim giả tình thật? Biến giả thành thật? Thật thật giả giả, giả giả thật thật... liệu có khi nào thật lại biến thành giả không đây?

Đầu óc tôi như rối tung lên, mọi suy nghĩ cứ tranh nhau xuất hiện, cảm giác như đang nằm mơ!

Tôi nằm trên giường mà lòng nặng trĩu, trở mình liên tục, không tài nào ngủ được.

Đúng lúc ấy, “két” một tiếng, cửa phòng mở ra, ngay sau đó, A Ngũ thò đầu vào. Nhìn thấy tôi, hai con mắt hần sáng lên, rồi hần tiếp tục đảo mắt nhìn xung quanh với vẻ cảnh giác, hần quay lại nói với người đứng đằng sau: “Không có ai, vào nhanh đi.”

Hần đẩy cửa, đến cùng với hần là Đại Lực, hai người họ lúc nào cũng dính với nhau như hình với bóng. Dự cảm xấu lại trở dậy, tại sao không phải là Tả Mạc Phong?

Quả nhiên, người vào sau là Đại Lực, hần không đóng chặt cửa mà chỉ khép hờ, hòng nghe ngóng tình hình bên ngoài qua khe hở. Trong khi đó, nháy mắt một cái, A Ngũ đã xông đến trước giường tôi, lật tung cái chăn tôi đang đắp, giọng thì thào đầy căng thẳng: “Tiểu Ngư, chúng ta phải nhanh chóng thu dọn đồ rời khỏi đây ngay! Vết thương của em có sao không? Chắc vẫn đi được chứ!”

“Đợi đã, anh nói rõ ra xem nào, rốt cục là có chuyện gì? Tại sao em phải đi khỏi đây?” Tôi nhìn A Ngũ, lại nhìn Đại Lực, tim bỗng nhiên đập loạn xạ.

“Là Tả Mạc Phong bảo bọn anh đến đây, anh ấy bị trường giữ lại.” A Ngũ cau mày, tay vẫn không ngừng thu dọn đồ đạc.

“Cái gì? Bị giữ lại trường á? Tại sao? Có phải có liên quan đến Thượng Quan Cảnh Lăng không?” Tôi hít hơi thật sâu, cổ găng trăn áp trái tim đang loạn nhịp.

A Ngũ nhìn tôi, nặng nhọc gật đầu: “Có người gửi thư nặc danh cho đài truyền hình, nói rằng Thượng Quan Cảnh Lăng trong hội võ thuật của trường trung học phổ thông Phác Thiện - đội giành giải quán quân trong cuộc thi võ thuật giữa các trường Trung học phổ thông toàn thành phố đã vắng mặt trong cuộc thi, nguyên nhân vắng mặt là vì anh ta là người sống ở thời đại nhà Minh cách đây sáu trăm năm, đã xuyên thời gian đến thời đại của chúng ta. Thông tin này đã được loan đi khắp thành phố, mặc dù không có nhiều chứng cứ nhưng dù thế nào đi nữa, sự việc này vẫn thu hút sự quan tâm của các ban ngành liên quan...”

Tôi vẫn mơ hồ nghi hoặc, hiểu rõ thân phận của Thượng Quan Cảnh Lăng chỉ có tôi, Tả Mạc Phong và Quân Lưu Ca. Tôi và Tả Mạc Phong đương nhiên không thể là người gửi thư nặc danh, vậy chỉ có một khả năng duy nhất, chính Quân Lưu Ca đã làm việc này. Nhưng tôi không hiểu tại sao Quân Lưu Ca lại lấy oán báo ân? Lẽ nào hần đã quên là Thượng Quan Cảnh Lăng đã tha chết cho hần mấy lần? Lẽ nào hần quên rằng hần cũng là người đến từ triều đại nhà Minh? Trừ khi hần lại đang ấp ủ một âm mưu đen tối nào đó...

“Buổi trưa, trước khi đài truyền hình phát ra thông tin này, trường mình đã nhận thông báo của ban ngành liên quan, cấp tốc gọi đội trưởng Tả Mạc Phong về giải trình. Sau đó, anh ấy bị trường giữ lại, mãi cho đến giờ ăn tối, nhân lúc không có ai, bọn anh tranh thủ nói với anh ấy được vài câu.” A Ngũ vội vàng nói tiếp: “Anh ấy nói qua cho bọn anh về những việc đã xảy ra. Anh ấy bảo hiện giờ, nhà trường vẫn chưa biết em đang nằm trong bệnh viện, nên tạm thời sẽ không đến tìm, bọn anh phải nhanh chóng đưa em đi khỏi nơi này, sau đó đi tìm Thượng Quan, trong đêm nay nhất định phải đưa Thượng Quan về triều Minh, nếu không hậu quả sẽ khôn lường.”

“Đêm nay?” Tôi hoang mang nhìn A Ngũ và Đại Lực, hai người họ nhìn nhau, cùng gật gật đầu.

A Ngũ thu dọn đồ của tôi vào trong một cái túi, sau đó đỡ tôi dậy: “Chúng ta phải nhanh lên, có lẽ người của trường sắp tìm đến đây rồi. Hơn nữa nhúng tay vào việc này bây giờ không chỉ có riêng chúng ta nữa.

Dù sao việc Thượng Quan là người đến từ thời phong kiến cũng đã thu hút sự quan tâm cao độ của Cục nghiên cứu khoa học y học, Viện nghiên cứu sinh vật và Phòng nghiên cứu khoa học vật lý.”

Dưới sự hướng dẫn của A Ngũ và Đại Lực, sau một hồi rẽ ngang rẽ dọc để tránh chạm mặt với các bác sĩ y tá, cuối cùng chúng tôi cũng thoát ra khỏi bệnh viện, A Ngũ và Đại Lực đã sớm tìm được một chiếc xe đợi sẵn

Ngay sau tiếng động cơ nổ ình tai, chiếc xe lao đi như bay. Người lái xe là Đại Lực. Khá khen cho hắn, tôi chưa từng nghe nói hắn đã thi bằng lái ô tô! Quả nhiên, hắn cười ngượng nghịu nói: “Tiểu Ngư, em ngồi chắc nhé, anh lái xe chưa thạo lắm, mới chỉ học lỏm được vài ngày từ hội trưởng Mạc Phong.”

“Cái gì? Anh mới học được vài ngày?” Một cơn gió thổi qua phả lên mặt tôi mát lạnh, trong giây lát tôi bỗng trở lên tỉnh táo hơn: “Anh, anh, anh dừng xe lại ngay, tôi không muốn bản tin ngày mai đưa tin ba chúng ta chết thảm vì tai nạn giao thông!” Thiếu nữ Lâm Tiểu Ngư thông minh, xinh đẹp, đáng yêu, không gây thù chuốc oán với ai này vẫn chưa thưởng thức đủ những thứ ngon vật lạ, vẫn chưa có cơ hội ngắm hết các anh chàng đẹp trai trên thế gian này, sao có thể ra đi khi tuổi còn xanh?

“Tiểu Ngư, đã đến nước này rồi, em đừng có kén cá chọn canh nữa!” A Ngũ trừng mắt nhìn tôi, giọng bắt nạt: “Em cho rằng anh thích ngồi xe nó lái lắm à? Nếu không vì thường ngày hội trưởng Tả Mạc Phong đối xử tốt bọn anh thì...”

“Cái gì thế, hai người...” Đại Lực giọng gay gắt: “Chẳng phải là tôi cũng đang lái xe rất tốt đây sao, hai người thật đáng ghét, không tin tưởng tôi à?”

“Thôi được rồi được rồi, anh lái rất cừ, tập trung vào lái xe đi, đừng để bị phân tâm.” Tôi thắt dây an toàn, người vẫn không ngừng lắc lư theo chiếc xe không khác gì kẻ say rượu. Tôi nghĩ rằng, chưa tìm thấy Thượng Quan Cảnh Lăng, chúng tôi đã cùng xuống âm ty địa phủ mất rồi.

“Tiểu Ngư, em nghĩ xem, chúng ta nên đi đâu tìm Thượng Quan bây giờ?” A Ngũ cũng căng thẳng như tôi, vừa kiểm tra lại dây an toàn, vừa ngoái đầu lại nói với tôi: “Hội trưởng Mạc Phong nói anh ấy sẽ tìm cách thoát ra ngoài và sẽ đợi chúng ta ở đầu đường Đinh Dương!” Đi qua con đường cái đông đúc, xe của chúng tôi rẽ vào một ngõ nhỏ thưa người. Đây là con đường gần nhất dẫn đến đường Đinh Dương. Khác với những con đường tấp nập xe cộ phía bên ngoài, con ngõ nhỏ này là tụ điểm của những góc khuất trong thành phố. Đường Thạch Bàn, hai bên đường là những thanh niên ăn mặc quái dị, đứng thành từng nhóm hai ba người.

“Đáng lẽ anh phải nói sớm cho em biết Tả Mạc Phong sẽ đi cùng chúng ta, làm em lo lắng chết đi được.”

Tôi gơ tay cốc lên đầu A Ngũ, không ngờ lại ảnh hưởng đến vết thương, kêu lên “a á”n

Haizz, nghĩ đến vết thương, tôi lại nghĩ đến Thượng Quan Cảnh Lăng... Tối nay, tối nay nhất định phải để Thượng Quan Cảnh Lăng ra đi! Thực ra, bắt đầu từ lúc trưa, khi Tả Mạc Phong đi, tôi đã nghĩ, nếu thân phận của Thượng Quan Cảnh Lăng bị lộ, hậu quả như thế nào! Quân Lưu Ca nói đúng, khoa học và văn minh của thời đại này nhất định sẽ không bỏ qua cho họ, nếu nửa đời còn lại anh ấy sống ở thời hiện đại, nhất định anh ấy sẽ phải sống trong trạng thái bị giam cầm, cấm đoán. Có lẽ Tả Mạc Phong nói đúng, mỗi người đều có một con đường riêng, điều mà chúng tôi có thể làm không phải là bắt anh ấy đi theo con đường không thuộc về anh ấy, mà phải ủng hộ, giúp đỡ anh ấy trở về đúng quỹ đạo của mình.

Nhưng, cứ nghĩ đến việc Thượng Quan Cảnh Lăng sẽ rời xa tôi, sau này không còn được gặp anh ấy nữa, tôi lại thấy đau lòng. Thời gian vừa qua chúng tôi luôn bên nhau, cùng vượt qua biết bao khó khăn. Tình cảm của chúng tôi không phải là tình yêu, mà là tình cảm anh em...

Trời vẫn chưa đến nỗi tối đen như hủ nút, bốn bề yên tĩnh. Tôi kinh ngạc phát hiện trời đang mưa! Những hạt mưa nhỏ rơi nhẹ bên ngoài cửa sổ xe, như không muốn làm kinh động đến người ngồi bên trong. Tôi ngửa mặt, ghé sát vào cửa sổ, thần thờ nhìn lên bầu trời. Đèn đường tỏa ra thứ ánh sáng hồng vàng, dịu dàng thấp sáng lên vô số những câu chuyện có thể hồi tưởng lại.

Đúng vào khoảnh khắc đó, vô số những cảnh tượng cứ thế xuất hiện trước mắt tôi. Những cảnh tượng có thể liên quan đến tôi, đến anh ấy và đến chúng tôi.

“Không thể làm trái lời dạy của sư phụ, nhưng lời của Tiểu Ngư càng không thể không nghe!”

“Tiểu Ngư, anh thích em...”

“Tiểu Ngư, anh sẽ bảo vệ em!”

“Tiểu Ngư, anh sẽ không để em phải quét sân vận động một mình đâu.”

Trước đây, tôi rất thích trời mưa, bởi vì trời mưa, được vui mình trong chăn ấm là sự hưởng thụ không gì tuyệt vời hơn. Nhưng, cơn mưa hôm nay lại khiến tôi cảm thấy tuyệt vọng, vì hôm nay phải tiễn Thượng Quan Cảnh Lăng đi xa! Nếu có thể, tôi thực sự hi vọng hồi trước không quên đem theo ví, không quen biết Thượng Quan Cảnh Lăng, giờ đây tôi có thể cảm thấy vui vẻ khi đón nhận cơn mưa này, lòng tôi cũng không đến mức quá đau.

Chiếc xe rẽ ngang rẽ dọc, rồi lại rẽ sang đường lớn, một bóng người cô đơn đang đứng trong mưa ở đầu đường Đinh Dương, đó là Tả Mạc Phong! Không đợi xe dừng hẳn, tôi đã vội vã mở cửa lao xuống.

Tôi chạy đến trước mặt Tả Mạc Phong, mặt anh ấy đọng đầy nước mưa, nhìn thấy tôi, khuôn mặt mệt mỏi ấy nở một nụ cười. Anh dang rộng đôi tay hướng về phía tôi, không do dự, tôi lao vào vòng tay ấy.

“Anh xin lỗi, Tiểu Ngư, anh đã cố hết sức!”

Tiếng anh dịu dàng bên tai tôi: “Anh không có cách nào che giấu được thân phận của Thượng Quan, chúng ta nhất định phải đưa anh ấy rời khỏi đây...”

“Nhưng, nhưng em không nỡ rời xa anh ấy!” Tôi thì thầm: “Em rất sợ, em sợ cảnh biệt ly...”

“Ngốc ạ, còn nhớ hôm đó anh nói với em những gì không?” Tả Mạc Phong xoa đầu tôi, giọng kiên định: “Anh muốn có trách nhiệm với em!”

Hai cánh tay chắc nịch, áp áp của Tả Mạc Phong ôm chặt lấy tôi, đem đến cho tôi một cảm giác nhẹ nhõm mà từ trước đến nay, tôi chưa bao giờ cảm nhận được.

2.

“Được rồi, chúng ta không thể chậm trễ thêm một giây nào nữa! Tiểu Ngư, em mau nghĩ xem, liệu Thượng Quan có thể đi đâu?” Ngồi trên xe do Tả Mạc Phong lái, tôi có cảm giác mình từ địa ngục được trở về thiên đường.

“Nhất định là anh ấy đang đuổi bắt tên Quân Lưu Ca!” Lời nói của tôi khiến A Ngũ và Đại Lực cùng trở mắt.

“Con gái ngốc nghếch, ai chả biết anh ta đuổi bắt Quân Lưu Ca, vấn đề là anh ta đã đi đâu để đuổi bắt hắn?”

“Lần trước, họ đánh nhau rồi xuyên thời gian đến thời hiện đại, nếu lần này họ đánh nhau rồi xuyên thời gian trở về thời phong kiến thì tốt biết bao!” Tôi bất mãn trừng mắt nhìn A Ngũ và Đại Lực, hiện tại tôi vẫn là bệnh nhân, trên người còn bị thương nữa, thần kinh không được minh mẫn là điều hết sức bình thường.

“Quân Lưu Ca là huấn luyện viên của đội võ thuật trường trung học Hữu Trí, nếu Thượng Quan đuổi bắt Quân Lưu Ca, chúng ta nên đến trường Hữu Trí trước, thử xem vận may thế nào. bình tĩnh phân tích, ba chúng tôi đồng loạt gật đầu... Chà chà, có một người bạn trai thông minh thật tuyệt, mình chẳng cần phải suy nghĩ gì, chỉ cần ngoan ngoãn tiến bước theo ”phương châm chỉ đạo” của anh ấy là được rồi! Đúng là mình đã nhặt được một báu vật! Nghĩ đến đây, tôi lén cười thầm!

“Cười gì thế?” Tả Mạc Phong nhìn tôi không hiểu!

“Gì cơ? Không có gì, không có gì, chú ý lái xe đi!” Tôi giả vờ đánh mắt, ha ha: “Kế hoạch đào tạo một anh bạn trai biết nghe lời” sẽ được thực hiện từ giờ phút này, nếu không sau này anh ấy sẽ cười lên đầu lên cổ mình mất. Theo lời giáo huấn của mẹ, thà làm một kẻ chuyên chèn ép người khác, còn hơn là để người khác chèn ép mình!

Chiếc xe đi một vòng khắp thành phố, cuối cùng cũng đến được trường trung học phổ thông Hữu Trí. Khi đi qua một ngõ nhỏ, đột nhiên tôi phát hiện có vài bóng người vụt qua. Không biết liệu có phải là giác quan thứ sáu của con gái hay không, tôi bảo Tả Mạc Phong dừng xe, sau đó, tất cả cùng chạy lại con hẻm đó.

Đó là một con hẻm nhỏ và dài, leo lét ánh sáng yếu ớt của đèn đường. Xuyên qua con hẻm ấy chính là cửa sau của trường trung học phổ thông Hữu Trí.

Cuối con hẻm, đèn đường hắt lại một chút ánh sáng, đủ để nhìn thấy một vài bóng đen đang chặn đứng lối ra.

Xem ra, giác quan thứ sáu của con gái rất chính xác. Lúc đó, một bóng người cao lớn bắt đầu chống trả lại đám người xung quanh.

“Thượng Quan, Thượng Quan, anh không được phép xảy ra chuyện gì đâu đấy!” Nhận ra bóng người cao lớn ấy chính là Thượng Quan Cảnh Lăng, tim tôi như nhảy ra khỏi lồng ngực. Không để ý đến vết thương, tôi liều lĩnh chạy về phía trước

Khi tôi, Tả Mạc Phong, A Ngũ và Đại Lực chạy đến nơi, trận hỗn chiến đã gần kết thúc. Một vài tên nằm co quắp trên mặt đất rên rỉ. Tên cầm đầu chính là Quân Lưu Ca. Tay chân của hắn đều là những tên hung hãn, mặt mũi tên nào tên ấy dằng dằng sát khí như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương.

Trong giây lát, tim tôi như ngừng đập, đó là... Tôi bỗng trở lên căng thẳng, nỗi sợ hãi giống như thủy triều trào lên, bủa vây lấy tôi.

“Dừng - tay!” Tôi chạm nhẹ lên đôi môi khô khốc, phát hiện mình đã không thể nói nên lời.

Thượng Quan Cảnh Lăng, Thượng Quan Cảnh Lăng... Quân Lưu Ca muốn giết anh ấy sao? Hắn muốn giết Thượng Quan Cảnh Lăng dịu dàng, nhân hậu và lương thiện sao? Không thể được, không thể được, tuyệt đối không thể được... Tôi nắm chặt tay chuẩn bị xông lên

“Tiểu Ngư, em không được qua đây.” Giọng Thượng Quan Cảnh Lăng đau khổ: “Mạc Phong, lùi cô ấy lại.”

Không đợi Thượng Quan Cảnh Lăng lên tiếng, Tả Mạc Phong đã dang tay ôm chặt lấy tôi, tôi vừa giãy giụa, vừa kêu gào: “Không, Quân Lưu Ca sẽ giết anh ấy mất!”

“Không đâu, Tiểu Ngư, anh đảm bảo với em, anh sẽ cứu Thượng Quan, bình tĩnh lại đi, được không?” Tả Mạc Phong vẫn ôm chặt tôi trong tay!

“Tả Mạc Phong, anh đã nuốt lời!” Thượng Quan Cảnh Lăng nhìn Tả Mạc Phong, nói một câu khiến tôi không hiểu điều gì đã xảy ra, ngừng một lát, Thượng Quan Cảnh Lăng bò dậy, tựa vào tường, nhìn tôi nói: “Anh đã hứa với là sẽ chăm sóc cô ấy, không để cô ấy dẫn thân vào chốn nguy hiểm, tại sao anh lại đưa cô ấy đến đây?”

NgưThượng Quan Cảnh Lăng đầy vết thương, vết xanh vết tím, trên mặt, trên quần áo anh ấy dính đầy vết máu, lại nghe những lời anh ấy nói, một nỗi đau không tên tấn công lên tâm trí tôi. Từ trước đến nay, tôi chưa bao giờ nhìn thấy anh ấy trong bộ dạng này, yếu ớt và cô độc. Bộ dạng ấy khiến tôi thực sự đau lòng. Anh ấy đã bị thương đến thế này mà vẫn lo lắng cho tôi...

“Thượng Quan Cảnh Lăng, người đứng là âm hồn không siêu thoát!” Một giọng nói lạnh sống lưng vang lên từ miệng Quân Lưu Ca, mắt nhìn trừng trừng vào Thượng Quan Cảnh Lăng đang đứng trước mặt, sau đó ngoái đầu nhìn về phía chúng tôi: “Tốt lắm, các người đều đã đến đủ, ta có thể cất một vỏ lớn rồi.”

“Thượng Quan Cảnh Lăng, chắc người không bao giờ nghĩ là sẽ có ngày hôm nay phải không?” Quân Lưu Ca cười khẩy, cao giọng hỏi.

“Ta đã nghĩ, người gửi thư thách đấu cho ta, nhất định là có điều gì mờ ám, thật không ngờ người lại nhát gan như vậy, gọi một lũ tay chân đến mai phục, tấn công ta!” Mặt Thượng Quan Cảnh Lăng do mất máu quá nhiều mà trở nên trắng bệch.

“Chẳng còn cách nào khác, ai bảo võ công của người tuy có cao hơn ta một chút nhưng cái đầu của người lại khờ khạo hơn ta.” Quân Lưu Ca cười nham hiểm: “Đúng rồi, chắc người chưa biết, giá trị con người người

bây giờ cao như thế nào đâu! Hiện tại, các cơ quan ban ngành đều đang tìm kiếm người. Nếu ta giao người cho họ, ta sẽ kiếm được một món lớn.”

“Quân Lưu Ca, người đừng quên người cũng đến từ triều Minh!” Tả Mạc Phong lạnh lùng mở lời.

“Hội trưởng hội học sinh trường Trung học phổ thông Phác Thiện Tả Mạc Phong, hân hạnh, hân hạnh!”

“Đừng nhiều lời, người muốn thế nào mới buông tha Thượng Quan?”

“Từ trước đến nay, chính là hần không buông tha ta!” Quân Lưu Ca cười khiêu khích, nhìn bộ dạng thảm hại của Thượng Quan Cảnh Lăng bằng một ánh mắt không giấu nổi sự đắc ý. Bất luận là cổ đại hay hiện đại, hần đều đeo bám Thượng Quan Cảnh Lăng. Từ trước đến nay hần chưa từng buông tha cho anh ấy!

“Đây là ân oán giữa ta và hần, ta khuyên người không nên nhúng tay vào! Mặc dù võ thuật của người có thể giành giải cuộc thi, nhưng muốn đánh bại ta...” Quân Lưu Ca giọng khinh khinh, không coi Tả Mạc Phong ra gì.

“Thư nặc danh là anh viết đúng không?” Tả Mạc Phong không quan tâm đến những lời Quân Lưu Ca vừa nói, cười nhạt và hỏi.

Vừa dứt lời, tất cả mọi người có mặt tại đó đều thần thờ.

Ngừng một lát, anh ấy tiếp tục nói: “Anh tưởng ép Thượng Quan vào đường cùng, không con cách nào khác, anh ấy đành phải lấy ngọc bội ra, nghiên cứu cách trở về thời phong kiến, như vậy anh có thể cùng anh ấy cùng trở về.”

Quân Lưu Ca cười cười, thừa nhận: “Không sai! Thật vui, người là một đối thủ thông minh, đáng tiếc là ta và người không có cơ hội giao đấu!”

“Không hần vậy!” Hàng mi của Tả Mạc Phong rướn lên: “Thực ra tôi có một cách hay hơn muốn dạy cho anh, lần sau, anh có thể dùng chiêu bọ ngựa ở phía trước, chim sẻ rình phía sau!”

“Người nói vậy là có ý gì?”

”Anh ngấm ngấm theo dõi Thượng Quan, một khi anh ấy tìm được cách trở về thời phong kiến. lúc đó anh xuất hiện cũng chưa muộn. Nhưng đáng tiếc, anh đã quá vội vàng, dục tốc bất đạt

Quân Lưu Ca nghe Tả Mạc Phong nói, người dờ ra, mặt bỗng nhiên biến sắc, trở nên trắng bệch. Chắc hẳn đã không hề nghĩ ra cái cách mà Tả Mạc Phong vừa nói!

“Bây giờ người vội vàng đến tìm hần, nhất định là muốn đưa hần trở về thời phong kiến!” Quân Lưu Ca cười khẩy, giọng nham hiểm, “Cũng coi như ta chưa thất sách, các người không muốn hần chết thì đưa ngọc bội cho ta, đồng thời nói cho ta cách trở về.”

“Chúng tôi chẳng có cách nào hết, có lẽ anh vẫn chưa biết là tôi thay mặt nhà trường đến bắt Thượng Quan!” Tả Mạc Phong nặn ra một nụ cười khó hiểu.

Cái gì? Anh thay mặt nhà trường đến bắt Thương Quan? Thế này nghĩa là sao? Tôi nhìn Tả Mạc Phong nghi ngờ, nhưng anh không nhìn tôi. Tôi trừng mắt quát lên: “Anh nói cái gì? Anh đến bắt Thượng Quan? Anh đã lợi dụng em? Anh và mấy người muốn bắt Thượng Quan Cảnh Lăng về nghiên cứu?”

Thật đáng sợ, thật đáng sợ. Trái tim tôi trùng xuống! Cảm giác đau đớn khiến tôi cảm thấy trời đất như đang sụp xuống. Tại sao, tại sao lại lừa dối tôi?

“Không sai, anh biết rằng chỉ có đi theo em, anh mới có thể tìm thấy Thượng Quan!” Tả Mạc Phong vô cảm: “Người từ triều Minh vượt thời gian đến đây, đúng là có giá trị nghiên cứu rất cao!”

“Bốp”... Một cái tát giáng thẳng vào mặt Tả Mạc Phong, do dùng sức quá mạnh nên đôi chân tôi loạng choạng, không đứng vững.

Tả Mạc Phong lạnh lùng: “A Ngũ, Đại Lực, đưa cô ấy sang một bên!”

“Dạ, hội trưởng Mạc Phong!” A Ngũ và Đại Lực cùng tiến đến, lôi tôi sang một b

“Được rồi, bây giờ chúng ta cùng bàn chuyện trao đổi nhé!” Tả Mạc Phong nhìn Quân Lưu Ca mỉm cười đầy bí hiểm.

“Trao đổi gì?” Quân Lưu Ca cảnh giác nhìn Tả Mạc Phong.

“Rất đơn giản, cái tôi cần là một người đến từ triều Minh, hoặc là anh hoặc là Thượng Quan Cảnh Lăng!” Tả Mạc Phong cười, tiếp tục nói: “Tôi tin rằng anh chẳng vĩ đại đến mức tự hiến thân mình!”

“Này tiểu tử, người cho ta là tên ngọc sao? Ta dựa vào cái gì để giao Thượng Quan Cảnh Lăng cho người?”

“Bởi vì trong tay tôi có thứ anh cần!”

“Người nói là... ngọc bội của hân?”

“Không sai! Chỉ cần anh giao Thượng Quan Cảnh Lăng cho tôi, tôi sẽ đưa ngọc bội cho anh! Ngọc bội này là của Thượng Quan Cảnh Lăng tặng cho Lâm Tiểu Ngư, dù sao chúng tôi cũng không biết cách xuyên thời gian, giữ lại cũng chẳng để làm gì, nếu có hứng thú, anh có thể tự tìm hiểu!”

“Tả Mạc Phong, tôi vẫn cho rằng anh là một chính nhân quân tử, thật không ngờ anh lại lừa lấy ngọc bội tôi tặng cho Tiểu Ngư.” Ánh mắt của Thượng Quan Cảnh Lăng hiện lên vẻ đau đớn, cuối cùng cũng lên tiếng.

“Ta dựa vào cái gì để tin người?” Nghe Tả Mạc Phong nói, Quân Lưu Ca như sáng lên, nhưng hân vẫn cảnh giác hỏi.

“Anh có thể không tin, nhưng chẳng bao lâu nữa người của Cục cảnh sát sẽ tới đây, lúc đó, rất có thể anh và Thượng Quan Cảnh Lăng sẽ cùng bị bắt nhốt vào viện nghiên cứu, bị giam cả đời!”

“Tả Mạc Phong, đồ lừa đảo, tôi hận !” Không nhịn thêm được nữa, tôi định xông ra, nhưng bị A Ngũ và Đại Lực ngăn lại.

Tại sao anh ta lại có thể thực hiện một cuộc trao đổi với tên tiểu nhân thô bỉ kia? Tại sao anh ta lại có thể dễ dàng hi sinh một người vốn rất tin tưởng anh ta như Thượng Quan? Tại sao anh ta có thể... lừa đảo, hóa ra ngay từ đầu, tình cảm này cũng là lừa dối!

Quân Lưu Ca bán tính bán nghi nhìn chúng tôi một lượt rồi nói: “Đưa ngọc bộ cho ta! Thượng Quan Cảnh Lăng sẽ được giao cho người!”

Tả Mạc Phong từ từ rút ra một miếng ngọc bội - ầy, không đúng, ngọc bội Thượng Quan Cảnh Lăng tặng, tôi vẫn đeo trên cổ, miếng ngọc bội kia anh ta lấy từ đâu nhỉ? Ha ha, lẽ nào kẻ anh ấy muốn lừa là tên tiểu nhân bỉ ổi kia?

Tả Mạc Phong ném ngọc bội về phía Quân Lưu Ca, đồng thời, Quân Lưu Ca đẩy Thượng Quan Cảnh Lăng về phía chúng tôi. Bắt được ngọc bội, Quân Lưu Ca tỏ ra rất đắc ý, nhún một cái, hân nhảy lên tường cao, nhanh chóng biến mất trong đêm!

“Anh để hân đi như vậy sao?” Thượng Quan Cảnh Lăng lau vết máu trên khóe miệng: “Tôi không muốn bỏ qua cho hân dễ dàng như vậy!”

“Hân chạy không thoát đâu, tôi sẽ gọi điện cho cảnh sát, họ sẽ nhanh chóng nhận ta thân phận bất thường của hân thôi.” Tả Mạc Phong vỗ vỗ vai Thượng Quan Cảnh Lăng: “Anh vẫn chịu đựng được chứ?”

“Hả? Các anh đang diễn kịch lừa em phải không?” Nhìn dáng vẻ của hai người, tôi tức tốc xông lại, cũng không biết nên giận hay nên cười!

“Tiểu Ngư, em tát đau thật đấy!” Tả Mạc Phong đưa tay ra đỡ nắm đấm của tôi, rồi nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng! Một cảm giác ấm áp trào dâng trong lòng, nhưng đột nhiên, tôi nhìn thấy sự đau khổ thoáng hiện lên trong ánh mắt Thượng Quan Cảnh Lăng, nên vội vàng rời khỏi vòng tay Tả Mạc Phong.

“Thượng Quan, em...” Thấy tôi muốn nói gì đó nhưng lại thôi, Tả Mạc Phong vỗ nhẹ lên vai tôi nói: “Anh và A Ngũ lên xe đợi, hai người nhanh lên nhé!”

Đợi Tả Mạc Phong đi xa, tôi mới tiến về phía trước, cầm tay Thượng Quan Cảnh Lăng, nói lời xin lỗi: “Thượng Quan, em, em không cố ý đâu!”

“Ngốc ạ, anh hiểu rồi!” Thượng Quan Cảnh Lăng xoa đầu tôi: “Em đừng ngại, hai ngày nay anh đã nghĩ kỹ rồi. Ở đây anh chẳng có người thân, chỉ có em, nên lẽ tự nhiên, anh luôn nhớ đến em, muốn quan tâm đến em, bảo vệ em, anh cho rằng anh thích em. Nhưng khi anh nhìn thấy Tả Mạc Phong đối xử với em tốt như vậy, anh không hề ghen, hơn nữa, anh còn cảm thấy rất vui và yên tâm khi anh ấy chăm sóc cho em. Lúc đó anh mới hiểu rằng, anh chỉ thích em như thích một cô em gái, tình cảm ấy cũng giống như tình cảm mà anh dành cho sư muội của mình.”

“Thật không? Có thật là anh nghĩ như thế không?” Tôi thận trọng nhìn Thượng Quan Cảnh Lăng, không muốn bỏ qua bất cứ sự thay đổi về cảm xúc nào trên khuôn mặt anh. Nếu đúng anh ấy nghĩ như vậy thì thật tốt! Bởi từ trước đến nay, tôi chỉ coi anh ấy như một người anh trai! Từ nhỏ tôi đã ao ước mình có một ông anh trai tài giỏi, chiều chuộng tôi như công chúa và Thượng Quan Cảnh Lăng chính là một người như vậy.

“Nhưng vì anh sơ ý, thiếu chút nữa đã để cô gái mà anh yêu quý rơi vào vòng nguy hiểm.” Thượng Quan Cảnh Lăng nhìn tôi, tự trách mình: “Cho nên, anh quyết định trở lại triều Minh!”

“Thượng Quan, em không nỡ để anh ra đi!” Nước mắt tôi rơi lã chã.

Thượng Quan Cảnh Lăng giúp tôi lau nước mắt, cười dịu dàng và nói: “Tiểu Ngư, em pha với anh sẽ mãi mãi sống vui vẻ như bây giờ, phải dùng cảm hơn để đối diện với người em thích, phải giữ lấy hạnh phúc của mình, hứa với anh nhé, được không?”

Nước mắt đầm đìa, tôi gạt đầu lia lịa, giọng thủ thỉ: “Thượng Quan, em sẽ không bao giờ quên anh, không bao giờ...”

Bây giờ là mười một giờ đêm, mưa đã ngừng rơi, màn đêm dày đặc bao phủ, công viên yên ắng, tối đen một màu.

Tôi nhớ cái đêm Thượng Quan Cảnh Lăng, trời cũng tối đen như thế này. Thật không ngờ, sự bắt đầu và kết thúc của mọi câu chuyện lại giống nhau, cảnh vật giống nhau, con người cũng giống nhau...

Sau khi phân tích và bàn bạc kỹ, chúng tôi cảm thấy, chỉ có trở lại nơi Thượng Quan Cảnh Lăng xuất hiện, mới có thể tìm thấy bí mật xuyên thời gian. Nhưng làm thế nào mới có thể dùng ngọc bội mở cánh cửa thời gian?

Mấy người chúng tôi lần theo ánh trăng mờ mờ để tìm chiếc ghế băng dạo trước.

“Được rồi, mọi người tìm xung quanh khu vực này trước đi, xem có vật gì khả nghi không!” Tả Mạc Phong lúc nào cũng bình tĩnh, còn tôi, vì khoảnh khắc ly biệt đang đến gần nên hầu như đã mất hết khả năng suy nghĩ. Tôi lặng lẽ theo sau Thượng Quan Cảnh Lăng, bóng hình anh khắc sâu vào tận trong tim!

Cảm ơn anh, Thượng Quan, anh đã luôn ở bên em, đem đến cho em niềm vui và cảm giác bình yên!

“Mọi người mau lại đây xem, ở đây có một vết lõm hình ngọc bội!” Tiếng A Ngư vang lên từ chỗ chiếc ghế băng. Chúng tôi cùng xúm lại, trên ghế quả nhiên có một vết lõm giống như bị lửa thiêu tạo ra. Tôi cẩn thận lấy ngọc bội ra đặt vào đó, vừa như in. Chúng tôi cùng nhau nhìn, nín thở, nhắm mắt lại chờ đợi...

Một giây, hai giây, ba giây...

Năm giây trôi qua, Thượng Quan Cảnh Lăng vẫn đứng bên tôi!

Chúng tôi vẫn chưa mở được cánh cửa thời gian.

“Đừng phí công vô ích vì tôi nữa, có lẽ là không có cánh cửa thời gian đâu.” Thượng Quan Cảnh Lăng đau khổ.

“Thượng Quan, chúng ta không được từ bỏ, thử lại xem sao!” Tả Mạc Phong vỗ vai Thượng Quan Cảnh Lăng, đi đi lại lại xung quanh chiếc ghế dài, suy nghĩ xem làm thế nào để mở cánh cửa thời gian.

“Theo lý thuyết, nếu ngọc bội vừa khít với vết lõm trên ghế dài, nhất định sẽ có điều kỳ diệu xảy ra!” Tả Mạc Phong bình tĩnh phân tích: “Mọi người nghĩ xem, người ta thường dùng cái gì để mở những thứ huyền diệu?”

“A, thần chú!” Đại Lực trả lời đầu tiên

“A li ba ba, đậu ván ơi mở ra, đậu cô ve ơi mở ra, nam mô a di đà Phật...” Vừa nghe đến hai chữ thần chú, tôi liền phun ra một tràng hơn chục câu thần chú mà mình biết, nhưng chẳng thấy linh ứng!

“Thượng Quan, khi anh rơi xuống vách đá, anh đã nói gì?” Tả Mạc Phong nghĩ một lát rồi hỏi.

“Quân Lưu Ca, ta có làm ma cũng không tha cho ngươi!”

“Chỉ thế thôi sao?”

“Chỉ có thế!” Thượng Quan Cảnh Lãng khẳng định!

“Không có phản ứng gì.. điều này cho thấy câu thần chú không đúng!” Tôi nóng ruột đá bay hòn đá nhỏ dúi chân. Lúc đó, từ cửa công viên truyền lại tiếng người và tiếng bước chân dồn dập.

“Chết rồi, chắc là người của nhà trường hoặc của mấy cơ quan khác đến rồi!” Tả Mạc Phong cau mày.

“Lũ người đó đúng là không có nhân tính, chúng ta sẽ đấu với chúng!” Tôi vừa tức giận, vừa nóng vội, nhìn thanh kiếm Thượng Quan Cảnh Lãng đem bên người, tôi lao đến, vồ chặt lấy chuôi gươm, rút ra.

“Tiểu Ngư, em làm gì vậy?” Thượng Quan Cảnh Lãng không kịp phản ứng, liền đưa tay ra chặn tôi lại, đúng lúc đó, anh ấy bị thanh kiếm trong tay tôi làm cho bị thương, máu tươi nhỏ xuống miếng ngọc bội trên ghế theo lưỡi kiếm...

“Mọi người nhìn xem, mọi người nhìn xem!” Đại Lực là người đầu tiên phát hiện ra sự thay đổi, chúng tôi cùng hướng mắt vào miếng ngọc bội, đầu tiên, máu tươi thấm vào miếng ngọc bội màu xanh bích, tiếp đó, một âm thanh vang lên, rồi một luồng khói trắng tỏa ra...

“Hóa ra máu của Thượng Quan Cảnh Lãng mới là chìa khóa để mở cửa thời gian...” Tả Mạc Phong chưa dứt lời, đã nghe thấy một tiếng vang lớn, chúng tôi đều bị hất tung, rơi xuống bụi cây gần đó, một luồng ánh sáng chói mắt chiếu rọi đến tận trời cao nhưng chỉ trong tích tắc, đã biến mất trong vũ trụ bao la...

Tôi bò dậy, mở mắt ra một cách khó nhọc, nhìn thấy Mạc Phong, A Ngũ, Đại Lực cũng đang lồm cồm bò dậy, nhưng không thấy Thượng Quan Cảnh Lãng đâu...

Anh ấy đi rồi!

Tôi loạng choạng chạy đến bên chiếc ghế dài, vết lõm và miếng ngọc bội trên ghế đều biến mất, ngay cả thanh kiếm cũng không thấy đâu. Cứ như thể anh ấy chưa từng có mặt trên thế giới

10. Chương 10: Sai Dịch Đại Nhân Quay Trở Về Thế Giới Của Mình

Thượng Quan Cảnh Lãng chẳng để lại lời nhắn nào, cứ thế xuyên thời gian trở về thời đại của mình! Không biết anh ấy trở về triều Minh, giờ này thế nào rồi, liệu có lại đuổi theo tên dân tộc kia đến vách đá cheo leo ấy không? Liệu có một ngày nào đó, anh ấy lại vô tình rơi xuống đầu tôi và đem đến cho tôi một niềm vui khôn tả không? Nói vậy thôi chứ tôi đương nhiên là mong cho anh ấy luôn may mắn, không bao giờ phải gặp lại những nguy hiểm như lần này.

Cùng nhau trải qua biết bao sóng gió, tính cách của Tả Mạc Phong đột nhiên thay đổi. Anh không bắt tôi đi quét dọn văn phòng hay sân vận động nữa mà ngược lại, lúc nào cũng bắt tôi phải qua phòng của anh để nghỉ trưa. Ở gần bên nhau mới biết, Tả Mạc Phong là một người rất tốt – vừa đẹp trai lại vừa có tài lãnh đạo, đặc biệt là những lúc dịu dàng gần gũi, thật khiến người khác cảm động. Cũng không biết tại sao hồi mới khai giảng, tôi lại ghét anh đến thế, có thể đây chính là cái gọi là “đánh nhau mới nên quen” mà trong truyện vẫn nói chẳng!

Để biết rõ tình cảm Tả Mạc Phong đã chôn chặt trong tim, sau này, tôi và anh cùng đến thành phố Z. Tả Mạc Phong mua một bó hoa bách hợp đem đến trước mộ của cô gái vốn là mối tình đầu của anh. Trên mộ

có di ảnh của cô ấy, nhìn có nét rất giống tôi. Tình ý phát hiện ra tâm trạng trầm ngâm của tôi, Tả Mạc Phong liền cầm lấy tay tôi, như kể với cô gái rằng anh đã tìm được người con gái để chăm sóc và bảo vệ cả đời và anh mong được cô ấy chúc phúc. Mặt tôi lúc đó đỏ gay, cảm giác hạnh phúc ngập tràn trong tim tưởng như không gì có thể hạnh phúc hơn giây phút ấy.

Nửa năm sau, chị Minh Y Na cũng có bạn trai, anh ta chính là Lê Cán – người đứng đầu hội Thanh Lăng của trường Trung học phổ thông Hữu Trí. Từ khi kết thân với chị Minh Y Na, Lê Cán thay đổi rất nhiều. Anh ta đã rửa tay gác kiếm, từ bỏ chốn giang hồ, ngày ngày chăm chỉ học hành lại kiêm thêm nhiệm vụ đưa đón bạn gái đi học, trở thành một người bạn trai mẫu mực. Thỉnh thoảng tôi và Mạc Phong hẹn họ cùng tụ tập. Lê Cán xem ra đã nho nhã hơn, không còn giống đại ca của một băng đảng nữa. Chị Minh Y Na từ khi tìm được một nửa lý tưởng ình, ánh mắt không còn buồn như trước, khuôn mặt lúc nào cũng rạng ngời hạnh phúc.

Thượng Quan Cảnh Lăng ra đi khiến Tiểu Tiểu rất đau lòng. Hai trợ thủ của Tả Mạc Phong là A Ngưu và Đại Lực thay nhau an ủi cô. Hai anh chàng này nhất định là đang có ý đồ gì đó, nên ngày nào cũng lèo đèo theo sau người đẹp. Cuối cùng, anh chàng A Ngưu thật thà chất phác đã khiến trái tim Tiểu Tiểu rung động. Từ khi chinh phục được mỹ nhân, A Ngưu lúc nào cũng cười híp mắt vì hạnh phúc.

Rất lâu rất lâu sau đó, những lúc tôi cùng Tả Mạc Phong ngồi trên tầng thượng của giảng đường ngắm sao, hai đứa lại nghĩ đến Thượng Quan Cảnh Lăng, những ngày có anh ấy đang dần rời xa. Có lẽ khi con người ta trưởng thành đều như vậy, sự trưởng thành của con người phải đánh đổi bằng tuổi thanh xuân và sức trẻ. Những thời khắc huy hoàng của tuổi trẻ, rồi cũng như những đám mây kia, lặng lẽ trôi đi...

Mỗi người đều có quyền được hạnh phúc, mỗi người cuối cùng rồi cũng sẽ ước một nửa lý tưởng ình. Nhưng tôi không biết ở một nơi xa – phía bên kia của thời gian, Thượng Quan Cảnh Lăng đang sống ra sao! Anh ấy đã gặp được người con gái phù hợp với mình chưa? Hay là anh ấy đã lấy vợ và sinh con rồi? Trở về với thời đại của mình, anh ấy có còn nhớ đến tôi không? Miếng ngọc bội ấy giờ được đeo trên cổ của ai?

Mặc dù chẳng có câu trả lời nào cho những câu hỏi này, nhưng Thượng Quan Cảnh Lăng đã để lại cho tôi sự cảm động mà với tôi, nó là tài sản quý nhất trong đời. Một người anh trai chăm sóc cho tôi như một cô em gái, một anh hùng từng dùng cả sinh mệnh của mình để bảo vệ tôi, cả cuộc đời này, tôi sẽ mãi mãi giữ bóng hình ấy ở vị trí quan trọng nhất trong trái tim mình.

Anh nhất định phải thật hạnh phúc đấy, anh trai yêu quý của em – Thượng Quan Cảnh Lăng.

Còn một chuyện nữa, đó là tôi đã giấu Tả Mạc Phong giữ lại bộ trang phục sai dịch của Thượng Quan Cảnh Lăng. Mặc dù tôi đã nghĩ đến việc đem bộ trang phục này đến cửa hàng đồ cổ bán lấy tiền, nhưng cuối cùng, tôi đã không nỡ làm như vậy. Dù sau này có xảy ra chuyện gì, tôi cũng sẽ giữ gìn bộ trang phục này cẩn thận. Đây dù sao cũng là vật chứng duy nhất mà Thượng Quan Cảnh Lăng để lại cho tôi, chứng minh anh ấy đã từng đến với thế giới này, từng cùng tôi trải qua qua những ngày không thể nào quên, từng sát cánh bên tôi những lúc buồn vui... Một người lương thiện, đáng yêu như vậy, nhất định sẽ lấy được một cô gái tốt nhất trên thế gian này.

Mỗi lần có sao băng xuất hiện trên bầu trời, tôi lại tựa vào vai Tả Mạc Phong, chấp tay cầu nguyện. Tôi đã có được hạnh phúc cho riêng mình, thế nên tôi mong cho Thượng Quan Cảnh Lăng ở nơi xa cũng sẽ hạnh phúc.

Có lẽ tự anh ấy sẽ không bao giờ biết rằng, dù đã rời xa nơi này, nhưng tên của anh vẫn mãi khắc sâu trong tim mỗi chúng tôi.

Chuyện tình vượt thời gian

Lời kết

Trong những năm tháng chúng ta lớn khôn, sẽ có một số người xuất hiện trong cuộc sống của chúng ta, có thể là trong một thời gian rất ngắn hoặc khá dài, để làm nên những thước phim trẻ trung đẹp đẽ, sau đó lặng lẽ ra đi...

Khi nhớ đến họ, bạn sẽ cười! Sẽ hồi tưởng! Và sẽ chờ đợi!

Do đó, tôi quyết định viết cuốn tiểu thuyết về chủ đề “xuyên thời gian”, lấy bối cảnh từ một ngôi trường trung học phổ thông có tựa đề Chuyện tình vượt thời gian. Tôi muốn viết lên những tình cảm của tuổi trẻ ngay trong tiếng cười của họ, bởi những tình cảm ấy sẽ mở ra những điều tốt đẹp trong cuộc sống này.

Tuy nhiên, điều bất ngờ là sự xuyên thời gian trong khuôn viên trường học có những điểm khác biệt. Khi đọc xong cuốn tiểu thuyết Em sẽ đợi anh trong tương lai của Tây Tiểu Lạc, tôi vô cùng thích thú. Đây mới chính là cái gọi là xuyên thời gian của thiếu nữ hệ.

Khi thực sự xuyên thời gian đến một nơi vừa quen thuộc lại vừa lạ lẫm, chúng ta sẽ lo lắng, sẽ u uất, sẽ không biết phải làm gì. Và trong một không gian không thuộc về mình, tình yêu sẽ khiến ta đau khổ và tìm cách trốn chạy. Tây Tiểu Lạc đã phát huy trí tưởng tượng phong phú của mình trong lĩnh vực vượt thời gian, để rồi năm năm sau, lại đưa Lâm Mặc Ngôn trở lại vườn trường để khám phá bí mật và niềm vui của cái gọi là đồng hành cùng thời gian.

Khi đã quá quen với những tình tiết như những cuộc đấu tranh giữa phe hào hiệp nghĩa khí với bè lũ những kẻ chuyên mưu mô chước quỷ hay những tình huống vượt thời gian bí hiểm để đến với thế giới viễn tưởng trong tương lai, cuốn truyện của Tây Tiểu Lạc giống như một món điểm tâm, mới mẻ và tinh tế. Cuốn truyện với ngôn từ hài hước, giọng điệu trầm bổng cùng với những tuyến nhân vật được xây dựng rất có cá tính, lối thể hiện mạch lạc, đã đem đến cảm giác mới lạ, thích thú cho người đọc.

Một cuốn tiểu thuyết học đường như thế này, có thể sẽ khiến chúng ta tạm thời quên mất một kỳ thi, quên mất rằng phải làm bài tập, đồng thời giúp chúng ta giữ gìn một trái tim thuần khiết! Nếu bạn thích cuốn tiểu thuyết ấy, hãy đợi Tây Tiểu Lạc đem đến cho chúng ta seri truyện Tình yêu một cộng một sẽ ra lò vào tháng sáu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-tinh-vuot-thoi-gian>